VP MAGAZIN

nr 18

Foileton

virtual-project.eu

VP Magazin

Număr
SPECIAL de VACANȚĂ

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 18 - Iulie 2015

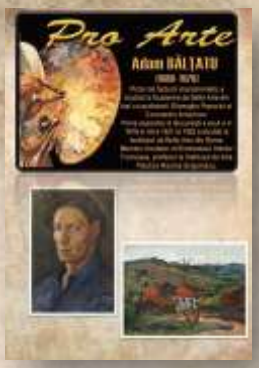

ProArte
Adam BALȚATU
1889-1979
-III-

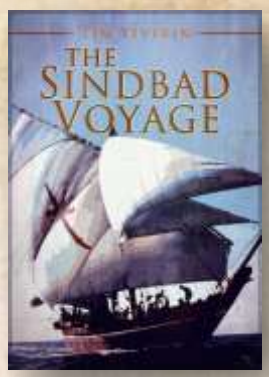

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 3

Miloş DUMBRACI
LUIZIENII
Episodul 2

Raymond L. WEIL
Primul contact
Episodul II

ARIPI
Stephen COONTS
Cea de a
șaptesprezecea zi
Episodul 1

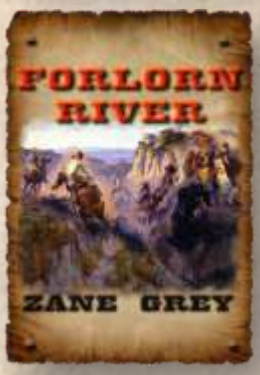

Zane GREY
Forlorn River
Capitolele 15-16

George SAUCIUC
Această povestire
va rămâne

Keith DOUGLASS
Numărătoare
inversă
Episodul I

Keith DOUGLASS
Atac direct
Episodul VIII

BD
Team RAFALE
Fonduri de Război
Ep4

VP Magazin

Pro Arte

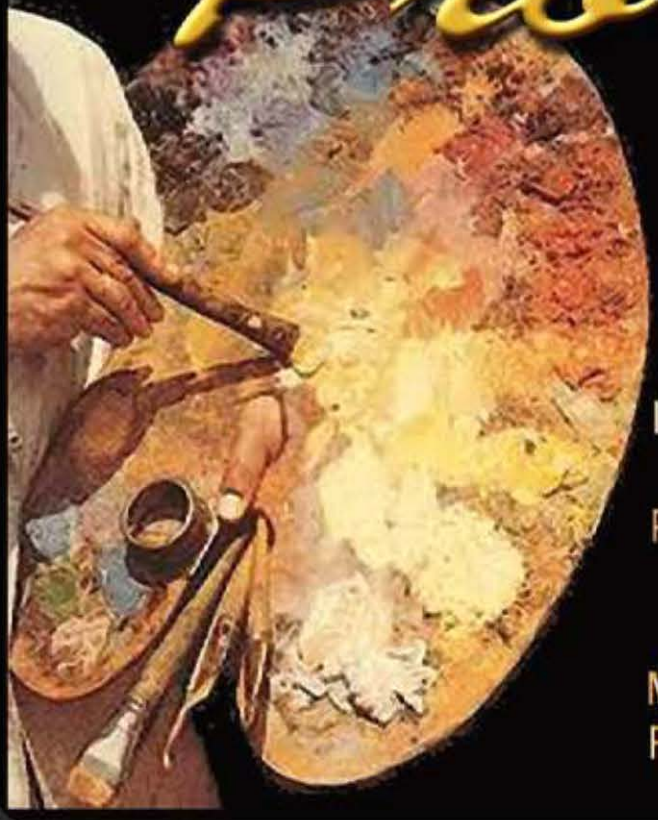

Adam BĂLȚATU

(1889- 1979)

Pictor de factură impresionistă, a studiat la Academia de Belle Arte din Iasi cu profesorii Gheorghe Popovici si Constantin Artachino.
Prima expozitie in Bucuresti a avut-o in 1919 si intre 1921 si 1922 a studiat la Institutul de Belle Arte din Roma.
Membru fondator al Sindicatului Artelor Frumoase, profesor la Institutul de Arte Plastice Nicolae Grigorescu.

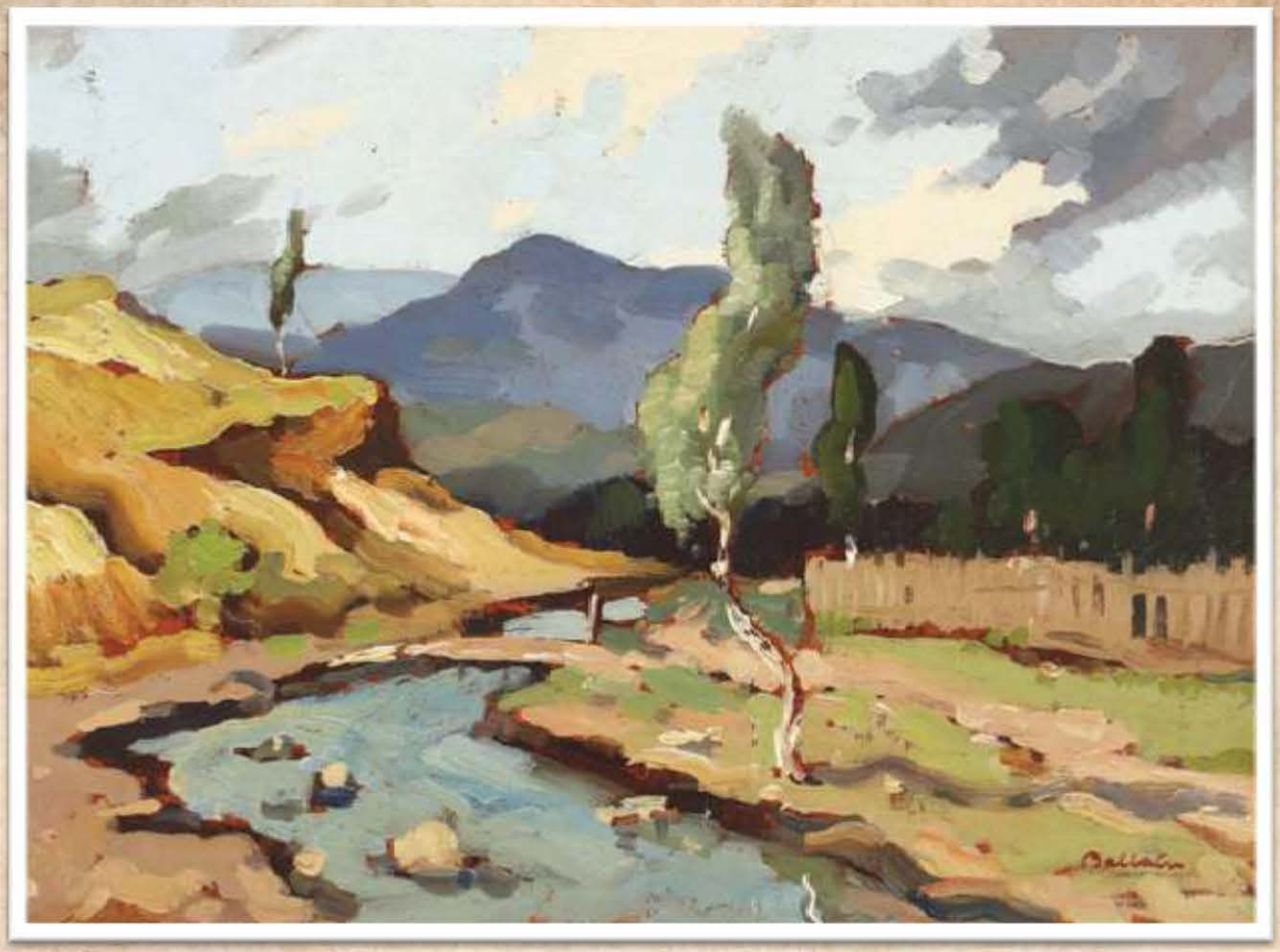

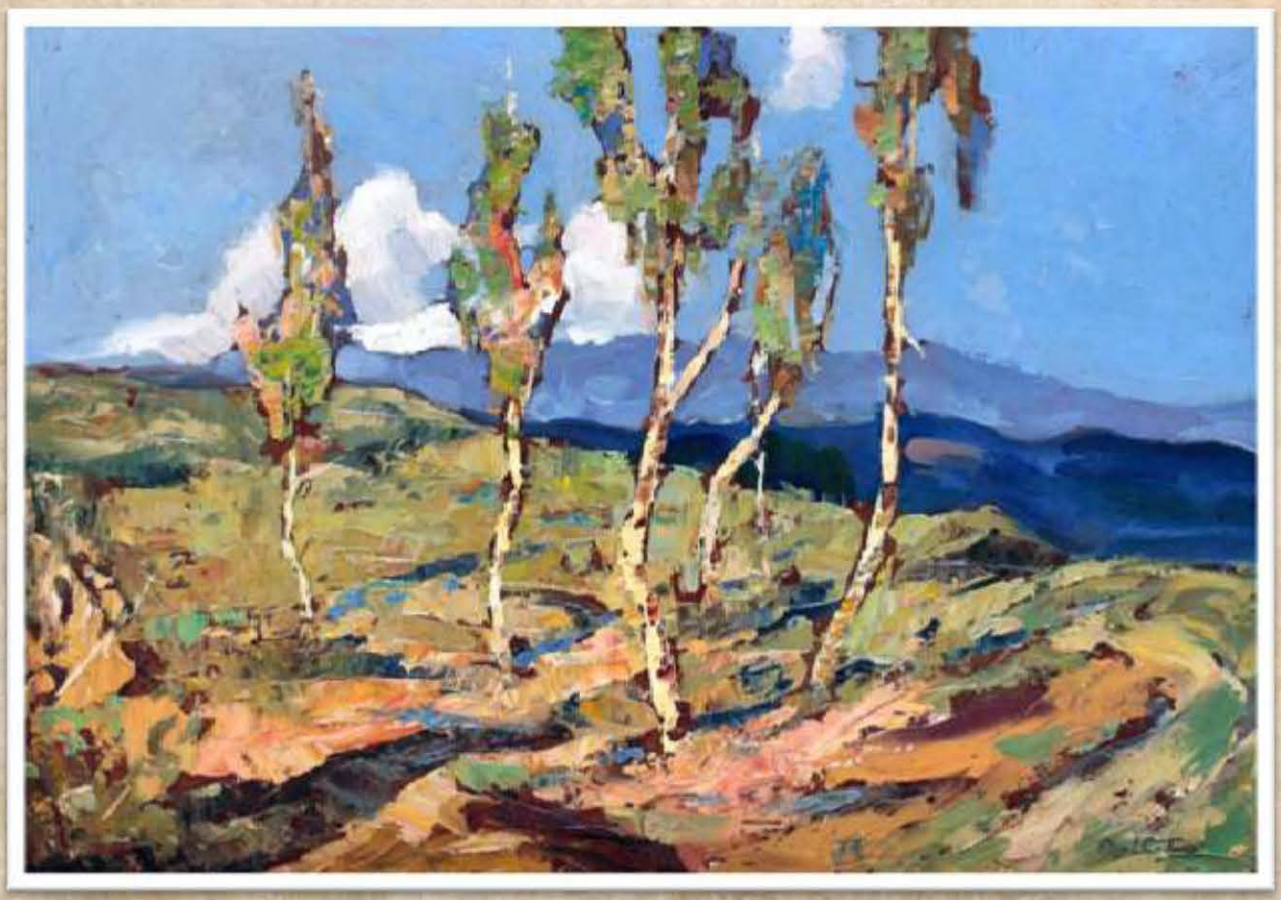

Miloș Dumbraci

LUIZII

STEAMPUNK

MILOŞ DUMBRACI

LUIZIENII

Episodul 2.

Norocul vicontelui Aurille de Tudre era că deținea singurul dar regal ce putea fi util în a se ascunde printre muncitorii de la canale: era lupgarup.

Atunci când se agita, glandele implantate la subțiori îi pompau în sânge un amestec special de hormoni, care îi umflau mușchii de 4-5 ori față de normal, triplându-le și forța. Așa că atunci când se afla în această stare, arăta exact ca tirezii procesați, plini de mușchi grefați pentru a putea trage barjele grele prin labirintul de canale ce străbăteau orașul.

Ce-i drept că, spre deosebire de ei, modificați permanent, vicontele putea menține acea stare doar câteva ceasuri. Era suficient însă pentru a se strecura pe stradelele împuțite din cartierul muncitoresc când ieșea din cămăruța închiriată spre a-și cumpăra cele necesare de la tarabele înghesuite direct pe caldarâm. Trebuia doar să se prefacă mut și să comunice prin gesturi, căci altfel colții crescuți nenatural l-ar fi dat de gol.

Acum însă era amuțit real, înghețat în ușa spartă a odăii. Zdrențele ce treceau drept lenjerie de pat atârnau sfâșiate, șifonierul era sfărâmat și tot ce fusese în el dispăruse, toate hainele de postav aspru pe care le cumpărase ca deghizare. Mai rău era însă că fusese furat și costumul elegant de muselină ascuns sub saltea, împreună cu bijuteriile cusute în el și cheile de la propriul conac.

Năuc, se pipăi instinctiv la piept: în buzunar avea o mână de monezi diverse, o broșă de aur și neprețuitul cub negru pe care îl purta întotdeauna asupra sa. Apoi începu să se mânie furibund și se abținu cu greu să nu își piardă controlul și să urle feroce, înfigându-și ghearele adânc în palmă până țâșni sânge.

Se trase în cameră și încercă să se liniștească, pentru a putea gândi. În timp ce gâfâia adânc, privi în oglinda murdară transformarea bine-cunoscută: colții se retraseră, mușchii se dezumflară, ochii rotunzi roșietici redeveniră ovali și albaștri, blană maronie încâlcită de pe cap se albi într-un păr scurt, grizonat, iar pometii îi reintrară sub pielea gălbuie pe măsură ce aceasta se deschise la culoare.

Sleit, se încovrigă pe podeaua prăfuită și gemu, atât de durere, cât și de deznădejde. Nu putea să se plângă gardienilor stradali, doar de ei se ascundea. Nu putea nici să ceară ajutorul hangiului: dacă nu cumva acesta era chiar el hoțul, urmau să ajungă tot la poliție, sau la gruparea de golani ce lua taxa de protecție pe această uliță. Și știa că și pungașii sunt întotdeauna conectați la șoptitori pentru a le da pe mână dizidenții cu recompense pe capul lor, așa că ieșeau din discuție.

Singurul lucru la care se putea gândi era cel mai riscant: să ajungă la ducesă. Dar cum să facă asta fără să fie prins, și cum să o convingă de motivul fugii sale?

***

Capitolul 2. Ascunderea

Jacques intră val-vârtej în Sala de Safir și se năpusti spre partea înconjurată de șnururi galbene, rezervată membrilor Partidului Auriu. Întârziase ca de obicei și mai erau doar câteva clipe până la apariția Magnificului Suveran, iar o apariție după acesta s-ar fi soldat cu un regal acces de furie și o pedeapsă instantanee variind de la biciuire la exil sau decapitare, în funcție de dispoziția Soarelui.

Nici o evitare a ceremoniei nu era posibilă: șoptitorii urmăreau pe ascuns prezența, iar orice lipsă era privită ca disidență și sancționată printr-o ridicare în miez de noapte și apoi o misterioasă dispariție pentru totdeauna. Astfel că venise într-un suflet pe un superb hipem argintiu, în loc de comoda sa caretă, și nici măcar nu apucase să îi stingă motorul; dacă nu intervenea vreun servitor cu prezență de spirit, probabil că mașinăria

costisitoare va exploda de la aburii din cazan, oricum un risc mai acceptabil decât întârzierea.

Grăbit și neatent, se izbi de un uriaș nobil din partidul Azuriu. Acesta se întoarse spre el nedumerit, apoi râse și exclamă:

— Voi iesticii, mereu pi fugă! Așa grăbit ești și cu femeile, tinere? Nu cred că ele si bucură...

— Ha! Vorbești prostii, grasule, știi câte femei am ieu? Schimb una pe săptămână! pufni țâfnos de Paoulesse. Vrei să te provoc la duel?

— O-ho-ho! râse pantagruelic, dar fără răutate Azuriul obez. Duiel? Păi trebuie doar să cad nițel pi tine și ti-am liniștit! Iar grasul se numește de Boulle, ca să știi și mătăluță... hai fuguța la cei mici, aici e locul pentru băieții mari!

Într-adevăr, se aflau lângă șnururile albastre, adică zona rezervată membrilor Partidului Azuriu, iar faptul că regele alesese tocmai Sala de Safir era un semnal clar că, cel puțin momentan, acest partid se bucura de favorurile sale. Chiar și cu riscul de a provoca întregul grup, Jacques tot era pe punctul să explodeze în perorații furioase, căci se enervase, ca de obicei, instantaneu și cumplit.

Nu apucă însă să zică nimic, căci ușile se trântiră la perete și un val de Gărzi Steline tropăi în cadență, formând două șiruri de la intrare până la capătul sălii, unde fusese improvizat un piedestal acoperit cu valuri de brocart roșu. De Paoulesse țâșni spre zona sa, aruncându-se disperat pe sub șnur exact la timp pentru a nu fi remarcat de suveranul care intra.

Ca de fiecare dată, un murmur de uimire și admirație văluri prin mulțime. Regele-Soare nu purta niciodată același trup de două ori, și întotdeauna epata prin splendoare și imaginație. De data aceasta era un uriaș păianjen de aur presărat cu smaralde, safire și diamante, în timp ce ochii compuși erau alcătuiți din rubine uriașe, cioplite perfect hexagonal. De jur împrejurul trupului metalic se revărsa o magnifică parură din uriașe pene galbene cu dungulițe verzi și terminate printr-un ochi roșu pe fond negru, ceea ce conducea la o stranie senzație de atot-viziune.

Tropăi delicat până la piedestal, fără un cuvânt, apoi adoptă pe acesta o poziție statuară, cu patru dintre picioare ridicate în evantai, strălucitoare. Rămase așa, emanând splendoare, cât intrară tăcuți cei șapte Stelini și înaintară până în jurul său, formând un semicerc. Tot acest timp, nobilii încremeniseră și ei cu o mână la piept și una îndreptată spre rege, cu expresii extaziate pe fețe, mai naturale sau mai studiate.

— Copiii mei, bubui vocea tunătoare, amplificată, a suveranului, după cum știți îmi sunteți cea mai iubită posesie și mă îngrijesc de voi ca de niște orhidee, până când înfloriți așa cum minunatul meu simț artistic prevede.

Spectatorii aplaudară cu pasiune, ovaționând asurzitor, până când fură opriți de un gest al păianjenului de aur.

— Dar un bun grădinar simte degrabă când un boboc este contaminat de vreo boală și ia măsuri iute, înainte ca întreaga grădină să i se veștejească.

La această replică, pe ușă intrară șase gardieni ținând în lanțuri câte doi uriași ogari feroce, cu dinții înlocuiți de fierăstraie de titaniu, și se așezară în cerc în mijlocul sălii, spre spaima nobilimii care undui spre pereți, îndepărtându-se de șnururi. Alte două matahale tropăiră înăuntru, una cărând un sac roșiatic, alta o cutie acoperită cu o năframă.

— Luizienii mei dragi, iată cum ogarii care îmi sunt credincioși necondiționat sunt răsplătiți cu hrană...nobilă.

Gardianul cu sacul îl desfăcu, scoase un trup bărbătesc îmbrăcat în haine splendide, dar stropite cu sânge, și îl trânti în mijloc. Ogarii, eliberați din lanțuri, se năpustiră asupra acestuia, mârâind zgomotos cu bale la bot, și îl sfâșiară, înghițind apoi hămesiți hălci întregi, nemestecate. După ce își terminară festinul grotesc, spre spaima privitorilor, regele scoase un scurt, dar pătrunzător șuier și câinii scheunară, apoi se târâră pe genunchi, scheunând, înapoi la gărzi.

Regele făcu un alt gest și soldatul cu cutia făcu un pas înainte, o puse în balta de sânge și smulse năframa.

Din partea sălii unde se aflau femeile se auzi un țipăt și o doamnă leșină, prăbușindu-se între domnișoarele sale de onoare: ducesa de Chateau-Pes. Jacques rămase cu imaginea ei imprimată în memorie; nu o cunoștea, dar auzise de frumusețea ei faimoasă, iar acum, căzând vulnerabilă și albă precum zăpada, înțelegea că faima, oricât de mare, nu putea descrie splendoarea realității, iar inima i se strânse într-un fior necunoscut lui.

Motivul leșinului ei era însă suficient de dezgustător ca să strângă stomacul multora din sală, inclusiv a bărbaților obișnuiți cu imaginația crudă a regelui tiran. În cutie se afla un câine de talie mică, cu un cap uman cusut grosolan pe gât: ducele de Chateau-Pes, cu o privire nebună, înghețată într-o teroare indescriptibilă.

— Spuneți-mi, voi florile mele, cum să îl pedepsesc pe cel care m-a înșelat? Să îl dăm la câini sau să-i oferim viața?

— Viața, viața, strigă mulțimea terifiată, fiecare gândindu-se îngrozit că data viitoare ar putea fi el în cutie, pentru vreo greșeală reală sau imaginară.

— Viața, atunci...

Regele flutură dintr-un membru și gardianul scoase o foarfecă de argint, apoi înhăță capul ducelui, îi scoase limba și, dintr-o mișcare, i-o tăie. O mărunți în bucățele și i-o înghesui pe gât, forțându-l s-o înghită odată cu valul de sânge ce se revărsa din rană. După aceea, în timp ce îl plesnea pe duce peste obraji ca să nu leșine, scoase un cuțit cu cărbune, îl porni și, imediat ce lama acestuia se încinse, cauteriză rana, în urletele nearticulate ale victimei. Acoperi cutia din nou cu năframa, o luă fără o vorbă și ieși din sală, cu spatele.

— Ei, asta numesc eu improvizație artistică de cea mai bună calitate, chicoti Regele-Soare. Aplauze pentru sceneta ducelui! Va fi eliberat în deșert, să se descurce cu șacalii, că doar e de-al lor!

Și începu să aplaude pasionat cu două perechi de palme, acompaniat de ropotele frenetice ale spectatorilor pieriți și tăcuți. Cel puțin a celor mai tari de inimă, căci destui, femei și bărbați laolaltă, leșinaseră sau vomau pe minunata podea albastră.

***

În miez de noapte, Marcel Midi se strecura neauzit printre arbuștii grădinii. Cerul era acoperit de nori, și roba sa neagră se confunda perfect cu bezna, făcându-l invizibil.

Fusese la o întâlnire a Urmașilor Căii, în pivnița unui depozit de vinuri, și acum se îndrepta spre capela Palatului, pentru a-i raporta episcopului. Ca să fie sigur că nu este urmărit de șoptitorii regelui urmase un traseu întortocheat prin alei, grădini și subsoluri, iar acum ieșise dintr-un tunel cunoscut doar de câțiva călugări direct în spatele unui pâlc de salcâmi ce înconjurau o movilă.

Inchizitorii nu aveau, precum aristocrații luizieni, puteri speciale dăruite de rege, însă Midi își făcuse în secret, la un procesator clandestin, o modificare vitală în meseria sa: îi fusese extirpat aparatul intern al urechilor și înlocuit cu un delicat traseu din material fonosensibil, încovrigat într-o spirală rostogolită microscopic de sute de ori, astfel că avea auzul înzecit față de normalitate.

Iar acum, imediat ce se strecură de sub brazda de iarbă ce acoperea gura tunelului, încremenise: în vârful movilei percepea o respirație. Era de câteva ori mai rară și mai silențioasă decât cea obișnuită, dar după cadență era totuși umană: un asasin. Ascultă cu atenție: alți patru modificați completau nevăzuți, complet camuflați, un hexagon protector în jurul grădinii, iar pe alee păşeau doi bărbați: unul respira normal, celălalt deloc. Un android.

Inchizitorul își trase gluga călugărească, acoperind albeața feței și, folosind antrenamentul său special, își reduse și el drastic cadența plămânilor și înțepeni complet nemișcat. Pregătit toată viața să devină o mașină de tras cu urechea, iată că dăduse fără voie peste o ocazie de a-și folosi talentele. Își concentră auzul și prinse șoapta unui glas bine-cunoscut și temut la Curte:

— Don emisar, spunea Majeres, sunt convins că ați fost mulțumit de reușita mea în a-mi ține promisiunea și că plata dumneavoastră va fi promptă și exactă în ceea ce am solicitat.

— Desigur, domnhule Înhalt Șoptitor.

— Doar că, don Berry, împrejurările schimbate mă fac să solicit un favor suplimentar.

— Domnhule Majeres, protestă lordul britanic, deja comitem trhădare de moarte simultan împotriva Thronului de Plastic și a Regelui-Shoare, credeți că este înțelept să stricăm prietenia acum?

— Vă asigur că beneficiile depășesc riscurile. De altfel, ca semn al încrederii dintre noi, don emisar, vă rog să citiți această epistolă pe care doresc să o transmiteți partenerilor noștri, alături de batistă.

Androidul luă hârtia împăturită în patru de la valenian și o citi, neavând nevoie de lumină naturală datorită ochilor electronici.

— Un jhoc periculos îmi propuneți aici, drhagul meu lord. Și sunteți sigur că... partenerii noștri... o vhor înțelege? Ei gândesc altfel decât noi, după cum știți.

— Don Berry, și dumneavoastră gândiți altfel decât mine, dar am găsit interese comune, nu?

— Adhevărat, adhevărat... Bine, o voi transmite. Dar am pretenția ca planul să meargă în continuare cum am shtabilit, și să sperăm că nu îi vom supăra cu nimic, credeți-mă că nu ne dhorim asta.

— Dar știu, don emisar. Atunci rămâne stabilit. Îmi permiteți să vă conduc la caretă?

— Desigur, desigur, să mhergem.

Cele două siluete se îndepărtară, apoi se auzi tropăitul picioarelor de carete automе îndreptându-se spre oraș. După câtva timp, nevăzuți, asasinii se retraseră.

Inchizitorul însă, precaut, rămase în continuare nemișcat. Și bine făcu: la un ceas după plecarea asasinilor camuflați, două tufișuri prinseră viață neauzite, se ridicară și, recăpătând formă umană, porniră spre oraș: doi androizi scunzi, silențioși.

După încă o jumătate de oră, satisfăcut, Marcel se târî și el înapoi în tunel și porni grăbit spre mânăstirea în care locuia. Episcopul putea să mai aștepte...

***

Încătușat, Aurille de Tudre asculta cu atenție. Peste pufăitul locomotoarelor ce propulsau duba gărzii orășenești și troncănitul monoton al roților pe macadam se suprapuneau șoaptele celor doi răufăcători alături de care fusese aruncat.

Tentativa sa de a ajunge la ducesă se sfârșise înainte de a începe. Când moșmondea la poarta grădinii din spatele vilei sale, pentru a se strecura înăuntru și a găsi niște haine mai acătării, fusese observat de o patrulă stradală. Zdrențăros și bărbos cum era, nici o mirare că aceștia asmuțiseră pe el câinele blindat ce-i însoțea și îl doborâseră, încântați să țină pleava societății departe de locuințele aristocrației.

Evident că îl chestionaseră asupra identității sale, dar rămăsese mut, refuzând categoric să răspundă la orice întrebare, în ciuda loviturilor de biciușcă. Ar fi putut să treacă în forma de luptă, erau doar doi și-un câine, dar se abținuse, căci în timp ce se zbătea observase un detaliu înfricoșător. Atrasă de gălăgie, în penumbra ferestrei din vila pustie se ițise, ascunsă pe după draperii, o umbră. Vicontele nu avea familie și nici servitori, astfel că oricine îl pândea în bezna dinăuntru nu putea fi decât o amenințare. Speriat, se trântise la pământ și se lăsase înhățat, bălmăjind măscări precum un cerșetor nebun.

Îi privi pieziș pe ceilalți doi captivi. Unul dintre ei, brunet, cu părul cârlionțat și învolburat, gesticula din belșug în timp ce, plin de încredere în sine, revărsa în șoaptă un șuvoi de cuvinte repezite. Celălalt, chel, micuț și slab, dar nu firav, afișa un rânjet de potaie, în timp ce dădea umil din cap,

prefăcându-se amuzat de perorația primului și strecurând din când în când câte un mârâit de aprobare.

Dar nu pe ei îi asculta de fapt, ci tăcerea paznicilor de pe capra vehiculului. Unul dintre ei șofa, trăgând de manete cu scârțâituri periodice, dar de la cel înarmat cu muschetă nu se auzea nimic, ceea ce însemna că poate îi urmărea prin micuța fantă.

Aurille așteptase cu răbdare să înceapă să vorbească și să nu se mai uite la ei, dar morocănoșii gardieni nu păreau prea comunicativi, amorțiți de ploaia rece și de liniștea miezului de noapte. Însă veni și momentul norocos: înfrigurat, cel înarmat începu să tușească amarnic, apoi se auzi un ușor clinchet atunci când puse alături pușca, pentru a căuta prin haine vreo cârpă.

De Tudre nu pierdu nici o clipă și, spre șocul celor doi dinăuntru, începu cea mai iute transformare din viața lui: concentrându-se ca niciodată, pentru a se preschimba în doar câteva clipe în loc de un minut întreg, își expandă mușchii, sfâșiind cămașa de pe el. Apoi, reușind cu greu să nu geamă de încordare și durere, își strânse pumnii și se împinse cu toată forța picioarelor în fanta de observație, unde scândurile erau mai subțiri.

Lemnul trosni și plesni: spre norocul său, patrulele stradale nu aveau furgoane blindate ca Gărzile Steline, căci nu se confruntau cu nobili sau militari, ci doar cu pungași mărunți. În clipa când țâșni dintre sfărâmături peste paznicii uimiți, erupse și într-un urlet năprasnic. Îl aruncă la câțiva metri pe cel cu muscheta, care rămase lungit peste piatra cubică, nemișcat. Apoi, într-o fracțiune de secundă, înhăță arma abandonată și îl plesni cu ea pe celălalt peste sabia pe care o scosese pe jumătate. Izbit în piept de patul puștii, șoferul căzu într-o rână, horcăind. Vicontele trase de maneta de frână; în ipostaza de lupgarup nu-și controla forța, așa că aceasta se rupse și rămase cu un ciot în mână, dar duba se opri și ea, abrupt, aruncându-l peste capră.

Se ridică amețit și privi în jur: furgonul se răsturnase pe-o parte într-un talmeș-balmeș de roți rupte și bucăți de scânduri. Pe partea dreaptă a străzii, ferestrele începeau să se lumineze, pe măsură ce erau deschise de curioși cu lămpi în mână. Pe stânga, un zid fără vreo poartă, acoperit cu iederă.

Știa că în oraș niciodată nu era departe vreo patrulă, așa că nu stătu pe gânduri și începu grabnic să escaladeze gardul. Înainte de a-l sări, apucă să vadă fugar că și cei doi infractori ieșiseră: cel brunet îl buzunărea pe șofer, în timp ce cel pleșuv, cu ochii sticloși și o grimasă feroce, îl înjunghia în gât cu ciotul de levier.

Nu mai întârzie să privească oribila scenă, ci sări în grădină. În depărtare se auzea deja tropăit de cizme și lătrat de câini, așa că o luă la fugă printre copaci către clădirea ce se ghicea în față. Cât pe ce să se împiedice de pancarta pe care scria ”Atenție! Nu intrați! Pericol mortal!”, dar reuși să o ocolească, fără să poată însă citi avertismentul neluminat. În mijlocul grădinii, dincolo de pomi, bezna nu împiedică însă simțirea sa, și ceva se trezi din somnolență.

***

Turnul Stelinilor bloca lumina sorilor, absorbind-o. Absolut negru, fără ferestre sau uși, în formă de ciupercă, ieșea în evidență pe fundalul sclipitoarelor clădiri mozaicate multicolor ce alcătuiau Palatul Regal.

Singura modalitate prin care se putea intra în el era pe calea aerului, cu un corst-montgolfier, dar nimeni nu văzuse vreodată unul acostând, deși se știa că acolo sus, în turn, își desfășurau ședințele regele și cei șapte sfătuitori ai săi. Ceea ce nu știa însă poporul care se minuna de puterile magice ale acestui restrâns grup conducător era faptul că în realitate pavilionul blindat ce încorona Turnul Negru era doar o făcătură, gol și pustiu pe dinăuntru.

Adevărata sală de întrunire se afla la zeci de metri adâncime, sub straturi de stâncă, iar turnul nu avea vreo scară interioară, ci doar un păienjeniș de cabluri de fibră optică. Regele și stelinii aveau lucruri de ascuns, dar nu față de poporul francez, nici măcar față de britanici, ci față de un inamic ce putea și dorea să intercepteze comunicațiile.

Trupul regelui prinse viață și începu să strălucească. Aici, în Turnul Stelin, suveranul se manifesta sub forma unei flori de mină de aproximativ 3 metri înălțime, o aglomerare fractalică de muchii de cristal și protuberanțe sclipitoare. Nici sfetnicii săi nu aveau nevoie de formă umanoidă; spre deosebire de trupurile de androizi pe care le locuiau la suprafață, aici erau pur și simplu câte un obelisc luminos, zumzăind ușor în procesul de răcire.

Nu era necesar să se manifeste vocal, din moment ce erau conexați în rețea, dar regele o impunea, datorită obsesiei sale pentru artă, căci și frazele le percepea ca pe niște frumoase arabescuri efemere.

— Stelin Unu, Sfetnic al Poporului, cum se prezintă situația?

— Mărite Născător-de-Vis, nu există probleme: sărăcia este la 56% și trendul crescător se menține; Arsenalul Civil lucrează la 74% din

capacitate, iar mișcările rebele populare se mențin la 12%, dintre care 8% controlate de noi.

— Bun. Totul mulțumitor, dar să mai creștem procesarea cu 2%. Deci va trebui să arestați cu 3% mai mulți infractori și să creșteți rata de mortalitate la procesați, astfel riscăm să le scadă prețul. Stelin Doi, Sfetnic al Armelor, te ascult.

— Mărite Gânditor Secund, la trupe de uscat deținem 87.500 de procesați, dintre care 23.000 blindați, 15.000 reduși, iar restul standard. Nu avem nevoie de mai mulți, sunt suficienți în cazul că cei de dincolo de canal ar trece marea. La nave maritime deținem 78, încă sub flota britanică. La aeronave, am crescut de la 44 de luptă la 52 și de la 125 de transport la 153.

— Bun, continuăm cu planul de extindere aeriană. Stelin Trei, Sfetnic al Gărzilor, avem probleme?

— Nu, Prea-Splendide, gradul de teroare se ridică la 92% în rândul poporului, 87% la nobili și 65% la procesați, deci nu există riscul nici unei turbulențe.

— Ah, păcat, îmi place imprevizibilul tornadelor societății și ador să le suprim, dar bravo, felicitări. Stelin Patru, Sfetnic al Negoțului, cum se rostogolesc livrele?

— Satisfăcător, Mărite Dăruitor-de-Lume, inflația este sub control, foametea exact la limita necesară pentru a-i ține preocupați fără a exploda, nemulțumitor este doar comerțul cu britanicii, unde încă au excedent, pentru că dețin tehnologie mai eficientă.

— Asta cred ei, dragă, de fapt au mai multă plictiseală și mai puțină splendoare. Ce, dacă voiam, nu eram la fel de eficienți? Dar noi am ales calea artei, nu a industriei. Nu mă plictisi cu văicăreli, nu suntem mașini, ci îngeri! Stelin Cinci, Sfetnic al Credinței, te ascult.

— Soare-al-Orașului, extazul adorării tale rămâne de 98% la nobili și de 87% la popor. Luna aceasta am decis voga adorării în lipsă, veți fi divinizat precum un zeu, în casele cetățenilor! Partidul Albastru alese această vogă, astfel că luna asta ei compun comitetele de opțiuni!

— Eh, prefer adorarea în prezență, atunci când mă divinizează pe față, dar oamenii au nevoie să aleagă ceva și să simtă imprevizibilul, așa că decât opțiuni politice, mai bine că le oferim opțiuni la cum să mi se prosterneze. Stelin Șase, Sfetnic al Artei, de-abia aștept să te ascult!

— Glorios-Apărător-al-Ordinii, am încheiat procesul de demolare a cartierului Vissatte și înlocuire a sa cu parcul pe care l-ați imaginat. Doriți ca parcul să fie accesibil oamenilor sau doar pentru ochii Măriei Tale?

— A, nu, oamenii nu înțeleg arta destul, să fie interzis sub pedeapsa cu moartea! Cealaltă latură artistică a proiectului cum a mers?

— Fără probleme, în timpul evacuării am ales 43 de persoane conform cerințelor și le-am trimis la atelier, iar familiile le-am eliminat, nu vor apărea întrebări!

— Bravo, bravo, o să am material de sculptat! Stelin Șapte, Sfetnic al Șoaptelor, cum merg comploturile?

— Așa cum ați dorit, Mărite-Grădinar-al –Sorții.

— Excelent, întotdeauna m-a entuziasmat trădarea, este atât de... incitantă! Bine, să ne întoarcem în trupurile de la suprafață, glorioasă fie Eroarea!

— Glorioasă fie Eroarea, mărit fie Artistul! intonară cei șapte stelini, cu voci identice, iar apoi obeliscurile începură să se stingă, lăsând bezna să revină treptat în încăperea înghețată.

***

Ducesa Rachelle du Chateau-Pes turnă delicat ceaiul în cești de chihlimbar și își recompuse un zâmbet de gazdă încântată în timp ce le oferea musafirelor sale. Faptul că efectuase gestul cu mâna ei, deși avea automi și servitori pentru așa ceva, era un semn de respect și simpatie față de contesa Vielli, cu toate că de fapt nu simțea față de aceasta nici una, nici alta.

Contesa, grasă, revărsată într-o mare de zorzoane ce umpleau cu vârf și îndesat canapeluța de piele, acceptă ceașca fără a mulțumi și se lăsă acră înapoi pe spate, înghesuind-o într-un colțișor pe însoțitoarea sa, drăguța dar tâmpa domnișoară de Coux, care zâmbea pierit precum o vrabie luată sub protecția unui motan.

— Deci, drragă ducesă, croncăni contesa de sub peruca pudrată excesiv, contabilul meu Raymond este un vrrrăjitorr al cifrelor, o minune! Ți-l pot împrumuta să îți pui ordine în avere, crrred că nici nu mai știi ce ți-a rămas exact după duce!

Fosta favorită a regelui, cunoscută și acum drept ”Marea Preferată” când era de față careva din anturajul ei (căci rămăsese într-adevăr într-o

relație privilegiată cu suveranul și după ce fusese restaurată), dar și drept ”Peștoaica Albă” în șoaptele pe la spate, întrucât obișnuia să-i caute și să-i aducă monarhului noi domnișoare, nu era deloc interesată de binele Rachellei. După cum aceasta își dădea seama prea bine, curiozitatea ei și a multor ”binevoitori” de la palat era de fapt să știe exact cât era de bogată și de vulnerabilă noua văduvă, dar și dacă era suficient de devastată de nenorocire încât să poată fi parazitată la bani și domenii.

— Prea-respectată contesă Vielli, i se adresă ea protocolar pentru a-și sublinia reticența la intimități, vă foarte mulțumesc pentru grija cu care vă gândiți la mine! Dar nu e nici un motiv de îngrijorare, toți supușii ducelui mi-au rămas complet devotați și se descurcă foarte bine, de la contabilul meu, Serge, până la gărzile personale.

Aluzia la militarii ducali era străvezie; nu doar că aceștia păzeau domeniile, dar exilatul (și probabil deja defunctul) nobil deținea o forță personală numeroasă și bine antrenată, un jeton foarte valoros în marele joc de la curte. Faptul că regele nu le ceruse desființarea sugera o atitudine binevoitoare sau cel puțin nepăsătoare față de Rachelle, iar prin a-i menționa aceasta transmitea subtil nu numai ideea că ea personal nu era în dizgrație, dar chiar putea deveni un jucător relevant.

— Darrr sigurrr, nici nu mă îndoiam, voim doar să te asigurrr că ai în mine o prietenă, o soră mai mare pe care te poți oricând baza!

Nici contesa nu era deloc proastă, căci nu doar prin bogăție își menținuse poziția privilegiată, ci prin finețea cu care naviga întortocheatele canale ale intrigilor nobiliare, strivindu-i pe cei vulnerabili și alăturându-se celor puternici. Sesizând că ducesa nu urma să fie o victimă de jumulit, madam Vielli îi oferea în schimb o asociere. Ca să semnaleze că a înțeles mesajul, schimbă vorba:

— Și sunt o minunată sorrră mai mare, nu-i așa, micuța mea Giselle? se întoarse ea mieroasă către domnișoara de Coux.

— Dar desigur, contesă, datorită domniei voastre mă bucur de atenția Regelui-Soare! chițăi aceasta, mai degrabă înfricoșată decât recunoscătoare, și se grăbi să se afunde în ceai, sorbind prelung pentru a evita să vorbească.

— Păi da, până mai ierrri micuța Giselle era doar o balerrrină, dar acum are iatacurile ei la Palat, își frreacă coatele cu nobilimea și se rrrevarsă asupra ei bunăvoința Soarelui însuși! rosti suav contesa, pe un ton de mărturisire între prietene, deși se ghicea pe sub cuvinte o urmă de invidie și răutate.

O înhăță pe tânără de mâna dreaptă și i-o ridică: sub braț unduiau un rând de tentacule delicate, rozalii. Aceasta, rușinată, se înroși, părând mai degrabă nefericită de inspirațiile artistice pe care regele începuse să le manifeste asupra ei.

— Un frumos început. Trebuia să mă fi văzut înainte de restaurare, eram invidia Curții! se lamentă cu pizmă fosta favorită și trânti ranchiunoasă mâna protejatei.

Ducesa își amintea cum arăta madam Vielli la apogeul atenției suveranului, și nu i se părea nimic de regretat: fusese atât de plină de membre suplimentare, falduri colorate de piele, pene implantate și solzi aurii încât nici nu mai părea om, ci un papagal absurd. Măcar acum, după ieșirea din poziția de favorită și restaurare, era doar o grăsană acrită și îmbătrânită înainte de vreme.

Însă nu-și putea exprima această părere fără a se alege cu dușmănia eternă a contesei, iar aceasta era un inamic redutabil și de nedorit într-o poziție de adversitate. Așa că sorbi și ea delicat din ceai, se prefăcu vizibil că s-a ars, vărsă câteva picături în farfurioară și se îndreptă spre o măsuță, unde întârzie destul de mult pentru a-și șterge buzele gingașe cu un prosopel.

Stratagema funcționă. Când se întoarse la cele două vizitatoare, acestea trecuseră la o discuție despre ultimele spectacole de balet, iar contesa nu mai aduse vorba despre avere, semnalând astfel fără cuvinte că înțelesese mesajul și luase notă pe ce poziții se aflau. Ce urma să facă în continuare cu privire la asta, rămânea de văzut, iar ducesa era conștientă că va trebui să fie precaută la pericolele deghizate în curtoazie...

***

Încă în formă de lupgarup, Aurille alerga greoi printre copaci, încercând, fără succes, să nu se izbească de ei în beznă. Din păcate darul său implica doar forță, nu și vedere nocturnă, rezervată felinilor, și nici viteza specifică acestora.

Așa că nu văzu mogâldeața peste care se năpusti și se rostogoli împiedicat, împroșcând în jur cu rouă și smocuri de iarbă. Nedumerit și zăpăcit de căzătură, privi surprins cum movila începu să miște, apoi să se deșire pe verticală ca un șarpe subțire, unduitor.

La o privire mai atentă, observă că aceasta avea formă omenească, dar exagerat de silfidă și flexibilă și că privirea nu-l înșelase: avea exact nuanța

de verde a tufelor din jur. Înaintă câțiva pași șovăielnici spre ea, pregătit de confruntare, însă acesta, lașă, se dădu înapoi. Îl privi fix cu pupilele focalizate ca la o pisică, apoi, în loc de șuieratul reptilian la care se aștepta, țipă cu glas omenesc, strident:

— Cercetași IV, alarmă! Intruși în garnizoană! Alarmă! Atac al rezistenței!

Imediat, peste tot prin livadă, noi forme viperești începură să se ridice de la pământ, cu aceleași mișcări feline, și să se apropie, tăcute, fără a li se auzi vreun pas. Erau cu toții aproape de nevăzut, fantomatici, camuflați perfect în culorile vegetației.

De Tudre trase adânc aer în piept și se prefăcu temător, retrăgându-se spre zid cu spatele. Apoi, când procesații se apropiară, strângând cercul în jurul său pentru a-i bloca fuga, se năpusti brusc în față, urlând feroce, și răsturnă câțiva dintre ei, surprinși, ca pe niște popice. Ceilalți însă nu intrară în panică, așa cum miza, ci se aruncară asupra sa cu lame în mâini, în timp ce câțiva îl împroșcau cu mici săgeți otrăvite.

Din fericire, în ipostaza transformată pielea i se întărea precum cea tăbăcită, așa că proiectilele ricoșară fără să-l vatăme. Lamele însă le simți precum niște limbi de foc ce îi lingeau șalele, umplându-l de sânge. Nu se înspăimântă încă, ci, dimpotrivă, și mai furios și agresiv, începu să îi înhațe cu labele supradimensionate și să îi zgâlțâie precum un buldog, câte doi odată, până li se auzeau trosnind vertebrele forjate cu plastic.

Treptat, îi rări pe atacatori, iar cei rămași începură să îi dea târcoale precauți, fără a se mai apropia. Ce nu remarcase însă era că, tot timpul încăierării, aceștia îl împinseseră voit, pas cu pas, spre un luminiș în mijlocul căruia se înălța un dâmb neclar. Părea un delușor ierbos, dar din mijlocul său străluceau nu mai puțin de zece ochi, urmărindu-i cu atenție apropierea.

Vicontele încremeni uimit, căci la apropierea sa măgura se ridică, acoperind lumina lunilor. Iarba era de fapt o blană verzuie lungă și deasă, iar cei zece ochi străluceau din cinci capete cu expresii tâmpe, dar dușmănoase, cusute laolaltă deasupra unui trup monstruos, asemănător cu un amestec de bucăți musculoase de urși, tuburi, tije de oțel și spini. Era atât de uriaș, încât Aurille, el însuși masiv în forma de lupgarup, părea un copilaș pe lângă un gigant. Nobilul înțepenise incredul, privind cu spaimă cum greoiul leviatan începe să se deplaseze spre el încet, dar sigur, pe o colecție nedefinită de labe gheroase.

În acel moment însă, își simți brațul înhățat de o mână: lângă el apăruse interlopul cârlionțat, care, cu o față sigură și deloc înspăimântată,

îl trăgea spre el. În spate, celălalt golan, cel cu fața de șobolan, rotea cu repeziciune levierul transformat în bâtă, plesnind cercetașii nedumeriți.

— Pe aici, câine! exclamă brunetul și o luară toți trei la fugă într-o direcție necunoscută. Cei doi tâlhari păreau că știu ce fac, așa că alergă împreună cu ei, urmăriți de tropăitul înfricoșător al creaturii masive.

Ajunseră într-adevăr la o clădire scundă de cărămidă, cu o deschizătură acoperită parțial de gratii ruginite, blocată din interior cu un drug. Nici un bărbat normal nu ar fi încăput pe acolo; zveltul scundac însă nu ezită, ci se înfipse direct între barele de metal, apoi, începu să se lungească, subțieze și zvârcolească precum o nevăstuică, până trecu de ele. Era evident că și el era un procesat, cu scheletul modificat, dar Aurille nu avu timp să se gândească la asta, căci se grăbiră să se arunce înăuntru imediat ce calea fu deschisă.

Se rostogoliră în bezna tunelului, cu lumina blocată la intrare de monstrul ce căuta să se îndese, fără a reuși să-și treacă umerii masivi, în timp ce era înjurat de afară de cercetași, pe care îi blocase. Apoi căzură într-un tunel și începură să înoate în apa întunecată și împuțită, urmând pur și simplu curentul, din moment ce nu mai vedeau nimic.

După o vreme nemăsurată, ce i-a părut infinită, ieșiră la iveală sub faleza fluviului. Cârlionțatul îl apucă de mână și îl ridică, apoi spuse scurt, încă tușind de la apa înghițită:

— Salvatore mi-e numele, Câine, și de acum ești al meu, îmi datorezi viața. Ăsta d-ici îi Șoricarul, și e-al meu de când l-am furat de la dezaratizeatori sau cum li zice. E procesat să se strecoare prin canalizare ca să vâneze rozătoarele și ce se mai ascunde pe acolo.

De Tudre nu răspunse nimic, căci căzuse la pământ, epuizat de supradoza masivă de adrenalină, și se zvârcolea îndurerat în timp ce revenea la forma normală. Nepăsător față de suferința sa, Salvatore continuă:

— Și eu, și el, suntem din banda Sânge-Negru. Și de-acu ești și tu, căci ne prinde bine un lupgarup la bătaie cu dușmanii. Și să nu crezi că poți fugi, că te omor.

— Nu vreau să fug, reuși să îngaime vicontele, ci să mă ascund...

— Mda, asta vrem și noi acum, râse scurt Salvatore. Șoricarul chicoti și el ascuțit, amuzat.

Mafiotul privi în jur și șuieră a pagubă.

— Nu-i a bună, suntem la docurile de cherestea, în plin teritoriu al Brotacilor, dacă ne prind ne omoară... Dar nu-i totul pierdut, uneori lucrăm

cu Rezistența, cu Peștii, și știu că au pe aproape un sprijinitor nobil căruia i-am făcut niște comisioane, încercăm să ne refugiem la el. Haide, e dincolo de dealul ăla.

Într-adevăr, chiar peste fluviu era un deal împădurit, care ascundea aglomerația părții comerciale a orașului de un grup de vile masive, luxoase. Înotară pe partea cealaltă, apoi străbătură furiș pădurica, atenți. Norocoși, nu au dat peste găștile locale de interlopi, ci au ajuns cu bine la vile, apoi se strecurară pe alei până în dreptul unei porți împopoțonate cu un blazon argintiu reprezentând un cal și un hipem cu săbii.

Se strecurară înăuntru, ocoliră clădirea și bătură la o ușiță laterală, acoperită cu iederă. După ceva timp, un servitor grizonat cu o față vicleană întredeschise ușa și se uită suspicios la figurile ude leoarcă. Plin de încredere în sine, brunetul îi șopti:

— Anunță-l pe Marville că îl caută Salvatore...

Va urma...

MILOŞ DUMBRACI (pseudonim literar) este un tânar autor de Science Fiction & Fantasy, din noua generație de condeieri ai ficțiunii speculative româneşti.

„Născut la Râmnicu Vâlcea în 1979 într-o familie cu descendență sârbă, greacă și munteană, Miloș Dumbraci a crescut în înfrigurații și întunecații ani ’80 navigând fericit prin alte lumi, împrumutate din colecția CPSF strânsă de tatăl său, și el pasionat de SF, și din minunile ascunse în almanahurile Anticipația, printre articolele de umplutură și propagandă.

În anii ’90, inundat de mareea de cărți SF bune și proaste, tipărite la grămadă de infinitatea de edituri efemere, a suferit de supradoză de science-fiction și a început să citească filozofie, teologie și mistică, setea de alte lumi fiindu-i acum ostoită de fizica și chimia studiate la un liceu cu profil real, pepinieră, pentru generația lui, de IT-iști plecați acum cu toții pe meleaguri mai anglo-saxone.

La facultate, pasionat în continuare de lupta dintre cosmos și haos care mișcă Universul de la Big Bang spre dezagregare, Miloș Dumbraci a ales să fie de partea bună a Forței studiind la București la Academia Tehnică Militară, pentru a deveni inginer militar. Și așa a devenit ofițer, iar după 10 ani de militărit prin Capitală a realizat că a călătorit cam mult în viitor și încă e dator.

E dator să dea înapoi măcar o parte din irealitatea din care și-a desfătat mintea împrumutând universuri de la alții, și s-a apucat și el să scrie…”

Miloş DUMBRACI a debutat în Gazeta SF nr.47 cu povestirea *Tristețe,* urmată de povestirile *Suflet de arțar* şi *ZMB.* În revista Nautilus din luna aprilie a publicat povestirea *Jack si moartea ankylozaurului.* În curs de apariție mai are alte povestiri deosebit de interesante.

**Pe blogul personal https://milosdumbraci.wordpress.com/ puteți urmari evoluția acestui promițator talent literar, cu ale cărui lucrari vom reveni în numerele următoare ale VP MAGAZIN.*

Stephen Coonts

Cea de a saptesprezecea zi

Stephen Coonts

Avioanele m-au fascinat încă de la primul meu „raid aviatic" făcut pe când aveam şase ani.

„The 17th Day" este o nuvelă născută din fascinația mea pentru avioanele din WW I. Am vrut mereu să scriu o povestire despre aviatorii WW I, dar încă nu am avut ocazia.

Avioanele din Marele Război erau doar cu puțin mai diferite de nişte lăzi. Făcute din lemn, pânză, corzi de pian, şi motoare care încă nu erau potrivite pentru această destinație, fără blindaj, rezervoare de combustibil nepresurizate şi – cu excepția modelelor din ultima parte a războiului – fără inhalatoare de oxigen pentru piloți. Pânza era tratată cu vopsea pe bază de ulei care lua foc cu uşurință. De fapt, întregul avion era o cutie de chibrituri zburătoare, mai ales când rezervorul de benzină era găurit de gloanțe, iar benzina ce se scurgea ajungea pe piesele fierbinți ale motorului. Şi – uimitor lucru – pilotul şi mitraliorul/observator zburau fără paraşute.

Avioanele erau şi dificil de pilotat. Aceste maşinării nu zburau precum Cessna sau Piper din zilele noastre. Intervalul dintre viteza minimă de zbor şi cea maximă era dureros de mică, fapt ce provoca numeroase accidente prin angajare şi vrie, întotdeauna fatale. Nici un avion din acele vremuri nu aveau frâne, ci doar o roată-bechie orientabilă. Nu existau prea multe instrumente de bord, nici sisteme electrice, doar o busolă rudimentară.

Ingineria aeronautică era încă o artă ocultă când aceste avioane erau proiectate, de obicei la ochiometru. Dacă părea să arate bine, era dat pe mâna unui pilot de încercare care să vadă dacă îl poate ridica de pe sol. Chiar şi tipurile de avioane care ajungeau în producția de serie şi apoi pe front, aveau

obiceiul deprimant de a-şi plia aripile în timpul picajelor şi a virajelor şi de a-şi jupui învelişul de pânză.

Se zbura cu motoare radiale, care aveau un raport putere-greutate bun. Motorul radial/în stea – întregul motor se rotea în jurul arborelui cotit fix – se comporta ca o mare roată volantă ce transmite fuselajului un cuplu de torsiune imens, care trebuie anihilat prin proiectarea avionului şi prin comenzile date de pilot. Aceste avioane virau bine într-o direcție, cuplul fiind benefic, dar foarte slab în cealaltă.

Motorul radial rotativ avea numeroase limitări tehnice, totuşi, cea mai mare problemă era montarea unui motor cât mai mare (mai puternic) pe fuselajele de atunci atât de lipsite de rezistență mecanică. Motoare mai complexe, în linie şi răcite cu apă le-au înlocuit pe cele radiale. Inutil de amintit că şi ştiința combustiei interne la motoare era în faşă, prin urmare acestea aveau tendința deplorabilă de a se opri în timpul zborului.

Royal Aircraft Factory S.E.5A (Scout Experimental Model 5A), care este prezentat în această nuvelă, a fost dotat cu motorul francez Hispano Suiza V-8 200 CP, fabricat în condiții de război şi cu tehnologie primitivă. Totuşi, structura de rezistență era zdravănă, stabilă, avionul fiind o platformă bună pentru armament. Deşi nu era foarte manevrabil, S.E. 5A era rapid, dezvoltând circa 138 mph în zbor orizontal. Era dotat cu o mitralieră sincronizată alimentată cu bandă de cartuşe de calibrul .303, ce trăgea printre palele elicei şi o mitralieră Lewis cu încărcător de cincizeci de cartuşe montată pe un dispozitiv-suport Foster deasupra aripii superioare ce trăgea pe deasupra planului elicei.

Avioane, aventuri, viață şi moarte în ceruri…
Haide, legați-vă centurile şi să începem zborul!

Cea de a şaptesprezecea zi

— Oricum, tare aş vrea să ştiu ce caută un yancheu în RFC[1], a întrebat Nigel Cook printre sorbiturile zgomotoase de ceai. Ca şi cum afurisitu' de RFC nu are şi aşa destule probleme, ăă, cu al'de ăştia veniți din colonii. Broscarii[2] n-au vrut să te ia în escadrila Lafayete[3]?

În ultimele două săptămâni Paul Hyde avusese din plin de-a face cu Nigel Cook. Două săptămâni şi două zile. Şaisprezece zile de *distracție* de când se prezentase la *squadron*[4], în Franța.

— Eu nu vorbesc *broscaleza,* mormăi către Cook, doar ca să spună ceva.

La urma urmei, Cook era pilotul cu cel mai îndelungat serviciu şi misiuni de luptă pe front, din acest *squadron.*

Lui Cook, replica lui Hyde i se păru teribil de amuzantă. Îi dădu cu cotul pilotului de lângă el şi chicoti zgomotos.

— Nu vorbeşte *broscaleza.*

Apoi continuă să chicotească uşor.

S-ar zice că nervii bătrânului Cook sunt gata să cedeze, murmură Robert MacDonald către

[1] RFC - Royal Flying Corps – serviciu militar englez înainte și în timpul WW I, până la unirea cu Royal Naval Air Service la 01.04.1918 și formarea Royal Air Force.
[2] Broscari – poreclă irevențioasă dată francezilor.
[3] Escadrille Lafayette – escadrilă din cadru Aéronautique Militaire (Armée de l'Air) în care erau prezenți un număr mare de piloți americani voluntari.
[4] Squadron – unitate militară formată din trei-patru *flights*, ce cuprinde un total de 12-24 avioane, în funcție de tipul acestora și de serviciul din care fac parte (air force, navy, army).

Hyde.

— Chiar a fost în *squadron* un an întreg?

— Fără o săptămână. Trebuie să plece acasă zilele astea.

Hyde mesteca mecanic pâinea prăjită, sorbind din cafeaua neagră, tare. De cealaltă partea mesei, Cook îşi turna brandy în ceai şi continua să chicotească. Îşi şterse lacrimile, după care scoase o ţigară.

— Trebuiau să-l trimită acasă încă de acum câteva luni, îi şopti Hyde lui MacDonald.

— Fără îndoială, Tex, bătrâne. Fără îndoială.

Toţi britanicii îi spuneau lui Hyde „Tex”, deşi el era originar din Boston şi nu fusese în viaţa sa mai la vest de Hudson.

Mac a continuat:

— Teamă mie că Cook nu prea ne mai este de ajutor azi. *Vântul l-a scuturat* serios.

Să te *scuture vântul* era o chestie gravă, după cum aflase Hyde, aşa că mormăi un răspuns:

— Dar te avem pe tine şi pe cei doi virgini care au sosit ieri, deci le putem da hunilor[5] şi azi o replică zdravănă.

— Mda.

— Cred că azi ai să depăşeşti limita.

— Azi e a şaptesprezecea zi pentru mine, a precizat Hyde, terminând de mâncat şi ultima îmbucătură de pâine prăjită.

Şaptesprezece zile era speranţa medie de viaţă a unui pilot britanic pe front, conform statisticilor realizate în cumplita perioadă 1915 şi 1916.

— Slavă Domnului, acum avem avioane mai bune, a spus Mac cu voioşie.

Avea două luni vechime pe front şi-i plăcea să se dea războinic veteran.

— Dacă un flăcău învaţă meseria, stă cu ochii deschişi, şi trage în hunul său numai după ce se uită atent în jur, cred că poate ajunge să încărunţească în afacerea asta. Nou veniţii fac să scadă media.

— Aşa o fi, a spus Paul Hyde.

Se obişnuise cu acest gen de conversaţie formală a britanicilor la care participa cu orice ocazie.

— La urma urmei, media s-a făcut amestecând câteva *păsări* bătrâne care s-au strecurat şi au ajuns senile şi o grămadă de *răţoi* tineri care nu pot vedea un hun decât după ce acesta deschide focul asupra lor.

— Aşa se spune.

— Şi ne-au trimis nişte amărâţi de boboci care nici măcar n-au mirosit praful de puşcă.

— Asta nu e foarte corect, spuse Hyde pe un ton cât mai britanic.

[5] Huni – poreclă dată germenilor.

— Destul cu filozofia, spuse Robert MacDonald lovind tăblia mesei cu palma. Mi-au spus că în dimineața asta vei zbura cu mine. Ține ochii deschişi, nu încerca să faci pe lebădoiul de unul singur. Ai noştri au început ofensiva, iar hunii vor fi destul de curioşi. Bătrânu' va fi foarte nefericit dacă mă întorc fără tine.

— Sper că nu.

— Hai să nu ne entuziasmăm prea tare, Tex. Nu e elegant. Fii atent la huni, execută comenzile ce ți le dau prin semnale, nu te lăsa *scuturat de vânt*.

— 'nțeles, spuse Paul Hyde.

Pe când se ridica de la masă, a observat că Nigel Cook sorbea brandy-ul direct din sticlă.

Plouase toată noaptea. În ora de dinaintea zorilor, aerul de iunie, rece, înviorător, părea a fi o substanță tangibilă cu un miros înțepător, pământesc. Totul era acoperit de rouă. Dâre de ceață pluteau prin petele de lumină.

— Afurisită ceață, mormăi Mac.

— Să zbori la joasă înălțime prin aşa ceva necesită oarece noroc, eşti de acord, Mac?

— Ideea ar fi că nu e vreme de plecat la luptă. Am putea să cădem pentru rege, nu crezi? Poate că chestia asta va dispărea până ne întoarcem să aterizăm.

— Mă gândeam la plecare. Poate că ar trebui să decolăm separat, şi apoi să ne alăturăm sus. Ce zici, Mac?

— Pare o idee bună. Desigur, eu decolez primul.

S-au îndreptat către avioanele care erau deja parcate pe linia de start.

Spre răsărit, cerul se lumina pe când Paul Hyde termina inspecția aparatului de dinainte de decolare. Mecanicii păreau a fi foarte mândri de peticele pe care le aplicaseră azi-noapte peste găurile de gloanțe. Hyde i-a complimentat, şi-a strâns gulerul de la jacheta de zbor din piele, apoi şi-a ținut mâinile la câțiva centimetri de țevile de eşapament care se aliniau de fiecare parte a cockpit[6]-ului şi se terminau chiar în spatele acestuia. În dimineața asta, eşapamentul era, desigur, rece, dar Hyde verifica întotdeauna. Îşi puse piciorul stâng pe scara din fuselaj şi l-a trecut pe cel drept peste marginea cockpit-ului, ca şi cum ar fi încălecat un cal. Când eşapamentul era fierbinte, urcatul şi coborâtul din S.E.5 cerea

[6] Cockpit – postul de pilotaj.

multă atenție. Prima arsură a lui Hyde, de pe partea interioară a piciorului stâng, era încă proaspătă.

Aşezat în carlingă, cu chingile strânse, Hyde a privit cu grijă prin lumina de dinaintea zorilor. Îl ajuta şi strălucirea unui bec de pe un stâlp aflat în spatele său.

S.E.5A avea două mitraliere, o Lewis răcită cu aer montată pe un dispozitiv-suport tip Foster, aflată deasupra aripii superioare, şi care trăgea pe deasupra cercului descris de elice, precum şi o mitralieră Vickers răcită cu apă, sincronizată, montată în fața pilotului, uşor spre stânga față de axul longitudinal a avionului. Lewis folosea un încărcător de 97 cartuşe ce se monta deasupra armei, iar Lewis era alimentată cu bandă. Ambele mitraliere erau de calibru .303.

Lewis era un anacronism, montată deasupra aripii pe S.E.5A deoarece acolo era şi pe avionul Nieuport-17, cu motor rotativ-în stea, în prezent depăşit. Când era în poziția de sus pe dispozitivul Foster, mitraliera trăgea pe deasupra arcului elicei, în lungul axului longitudinal. Când trebuia deblocată sau reîncărcată, pilotul trăgea mitraliera înapoi şi în jos pe suport. În aceste momente, pilotajul avionului se făcea cu manşa ținută între genunchi, şi, luptându-se cu curentul de aer de vreo 100 mph, pilotul debloca arma sau schimba încărcătorul golit cu altul plin. Când încă era în poziție retractată, mitraliera putea fi rotită parțial stânga-dreapta şi trage asupra pântecului neprotejat al avionului inamic.

Aşezat în carlingă, Hyde verifică încărcătorul tambur de la Lewis, asigurându-se că mecanismele sunt bine lubrifiate şi se mişcă uşor, că cablul de declanşare a focului era suficient de rigid, apoi a împins mitraliera în sus pe montant, până s-a fixat în poziția superioară. Un încărcător-tambur suplimentar se afla într-un locaş aflat sub tabloul de bord.

Apoi s-a concentrat pe mitraliera Vickers fixă, la care putea ajunge mult mai uşor. Vickers era dependentă de corecta funcționare a mecanismului de sincronizare Constantinesco[7]. Dacă mecanismul hidraulic ar fi avut vreo

[7] George (Gogu) Constantinescu – om de știință, inginer şi inventator (peste 130 brevete) român. Creatorul Teoriei Sonicității (transmisia energiei prin intermediul vibrațiilor). Realizatorul dispozitivului hidraulic de sincronizare a tragerii cu mitraliera printre palele elicei avionului.

scurgere ce nu putea fi compensată de pompa manuală, arma devenea inutilizabilă.

Cockpit-ul în care stătea fusese modificat în cadrul *squadron*-ului. Scaunul blindat a fost înlocuit cu un fel de băncuță de lemn care-i permitea pilotului să aibă o poziție mai joasă în cockpit. Marele parbriz original lipsea şi el; în locul lui era o mică bucată de sticlă ce deflecta curentul de aer pe deasupra capului pilotului.

Unul dintre mecanici se aplecă, luminând cu o lanternă instrumentele de bord. Hyde a controlat manetele, cadranele şi butoanele din fața sa. În cea de a şaptesprezecea zi, acestea erau ca nişte vechi prieteni. Pe panoul frontal se aflau vitezometrul, altimetrul, busola, turometrul, butonul de start şi robinetul conductei de alimentare a motorului. Acele îl informau asupra presiunii uleiului şi aerului şi a temperaturii lichidului din radiatorul de răcire.

Manetele de gaze şi de control a amestecului carburant se aflau în partea stângă a panoului. Din motive inexplicabile, ambele lucrau în sens opus. Maneta de gaze trebuia împinsă spre înainte pentru accelerare, dar cea de îmbogățire a amestecului carburant trebuia trasă spre înapoi ca să obții mixtura maximă.

Pompa de combustibil era şi ea în stânga, iar cea manuală a dispozitivului de sincronizare se afla între genunchi.

Manşa se termina cu un inel montat vertical în vârf, de unde şi porecla de *coadă-de-cazma*. În centrul inelului erau două butoane, câte unul pentru fiecare mitralieră.

Hyde l-a dat la o parte pe mecanic. Nu avea nevoie de lanternă; cunoştea locul fiecărui aparat.

Se concentră asupra alimentării, asigurându-se că întrerupătorul magnetoului era în poziția *oprit*.

— Alimentarea deschisă, aprinderea oprită, a anunțat.

Mecanicul a apucat pala elicei mişcând-o înainte şi înapoi de câteva ori. În sfârşit, carburantul a început să iasă din carburator.

— Contact, spuse mecanicul.

— Contact, a repetat Hyde şi a acționat întrerupătorul magnetoului.

Mecanicul a tras tare de pala elicei. În aceeaşi clipă, Hyde a rotit booster-ul magnetoului, iar motorul a pornit cu un huruit uşor. Apoi a ajuns la 500 rotații/min, acul abia deplasându-se în partea de jos a cadranului.

Motorului Hipno-Suiza de 200 CP răcit cu lichid îi trebuia oarece timp ca să se încălzească. În dreapta lui Hyde mecanicul încerca să pornească şi motorul lui Mac, trăgând în mod repetat de elice.

Hyde s-a aşezat bine în scaun, a acționat comenzile şi a verificat vizual mişcarea eleroanelor, elevatorului, a direcției. Totul era OK.

Motorul Hisso torcea liniştit în lumina slabă a zorilor. Ceața împrăştiată de rotirea elicei, mirosul pământului, cerul ce aştepta, viața trepidantă, plină şi misterioasă – pentru aceasta părăsise Paul Hyde colegiul.

A luat trenul către Montreal şi s-a alăturat Forțelor Armate Canadiene. În Anglia şi-a aranjat un transfer în Royal Flying Corps, care căuta voluntari pentru instruirea ca piloți. Toată treaba a fost o mare aventură, cel puțin aşa şi-a spus sieşi de cel puțin o mie de ori, ca să se autoconvingă.

Îi muriseră prieteni în accidente, unii chiar sub ochii săi, iar germanii i-au ucis pe ambii tineri piloți care-l însoțiseră la venirea în Franța acum câteva săptămâni.

O aventură... cuvântul i-a rămas în gât. Dacă printr-un miracol va scăpa viu din această...

Adevărul era că probabil nu va scăpa. Hyde ştia asta, şi totuşi...

Cea mai bună metodă a fost că ia în considerație fiecare zi, una câte una. Viu după ziua întâi, după ziua a doua, etc... Acum se afla în ziua a şaptesprezecea. Dacă va supraviețui şi azi, va învinge statisticile. Dacă va trece peste această zi – cine ştie? – poate că va reuşi să supraviețuiască acestui măcel sângeros. Mda, ar avea, totuşi, o şansă. Dar, mai întâi, să treacă de această zi.

Termometrul radiatorului arăta că motorul se încălzea încet. În aerul rece al dimineții, saturat de umiditate, la vârful palelor elicei ce se rotea se formau dâre subțiri de condens ce era aruncat spre înapoi în lungul fuselajului. Mâneca de vânt atârna moale.

Spre disperarea lui Hyde, pe măsură ce zorile se apropiau, ceața părea să se subțieze.

Motorul lui Mac încă nu pornise. Mecanicii transpirați trăseseră de nenumărate ori de elice, în timp ce Nigel Cook şi unul dintre novici au decolat, dispărând în ceață. În sfârşit, Mac a coborât dezgustat din cockpit şi şi-a aruncat casca de zbor din piele la pământ, apoi a păşit apăsat către avionul lui Hyde şi s-a aplecat către el pentru a se face auzit.

— Motorul ăsta făcut de broscari nu vrea să pornească. Mecanicii spun că mai durează câteva minute ca să-l regleze. Decolează şi ne întâlnim în sectorul nostru.

Hyde dădu aprobator din cap.

— Aş fi vrut să mai avem încă Nieuport-urile, a adăugat Mac furios.

Hyde nu era de acord. *Squadron*-ul fusese reechipat cu noile S.E.5A cu numai două săptămâni înainte de venirea sa, şi cu adevărat, S.E. era un avion mai bun în toate privinţele – mai rapid, mai uşor de zburat, mai manevrabil, cu două mitraliere... Singura lui slăbiciune era dotarea cu motorul francez. Hisso era temperamental. Mai rău, metalurgia lui era substandard iar controlul calităţii lăsa de dorit.

Când mecanicul i-a făcut semn de "liber la decolare", Hyde a acţionat cu mâna stângă maneta de amestec pentru a îmbogăţi amestecul, iar cu dreapta a împins „cazmaua" spre înainte. S.E. a început să ruleze. Aproape imediat coada s-a ridicat. Din ţevile de eşapament de pe ambele părţi ieşeau mici flăcări care luminau intradosul aripii superioare cu o strălucire galbenă, fantomatică.

Şi iată, coada sus, acceleraţie, mici hurducări peste iarba câmpului în timp ce zgomotul motorului creşte, dar nu prea mult. Elicea se turează uşor pentru regim de decolare – dar nu mai mult de 1500 RPM – încât nici nu e nevoie să dea palonier[8] dreapta pentru a compensa cuplul.

După un rulaj de ceva mai mult de o sută de metri, Paul Hyde trase uşor de manşă şi botul se ridică deasupra solului.

Se concentră cu înverşunare asupra pilotajului avionului. Dacă pierde contactul cu pământul în lumina slabă a zorilor, în aceste condiţii de vizibilitate scăzută era un om mort. Iar dacă motorul se oprea indiferent din ce cauză – sufleteşte era pregătit – trebuia să aterizeze drept înainte. cu orice preţ. Chiar săptămâna trecută, un veteran a murit încercând să vireze înapoi spre aerodrom cu motorul în rateuri, gata să se oprească.

După ce a ajuns în siguranţă deasupra cetii, Paul Hyde a privit spre înapoi, în întuneric. Şi nu a văzut nimic. Aerodromul dispăruse.

Lumina zorilor îi va fi punct de reper în această dimineaţă, pentru că în întunecimea din cockpit îi era imposibil să vadă busola. Hyde zbura spre nord, paralel cu tranşeele, cu lumina zorilor în aripa dreaptă şi în cabraj uşor.

Se uita mai ales după alte avioane, dar căuta şi puncte de reper în marea de ceaţă transparentă de dedesubt. Ici, colo se ridicau coloane de nori cumulus, monştri pe jumătate ascunşi printre celelalte straturi de petice noroase. Hyde privea dincolo de acestea. Înspre est cerul era galben-auriu – în câteva clipe soarele trebuia să apară.

Avioanele de observaţie germane vor fi prezente când se va lumina mai bine.

[8] Palonier – pedale cu ajutorul cărora pilotul acţionează asupra direcţiei.

Misiunea lui Hyde era să împiedice echipajele germane să fotografieze frontul, şi, dacă era posibil, să le doboare. Treaba părea destul de simplă, dar nu era.

Când nu erau ocupaţi cu fotografiatul, observatorii germani se puteau apăra singuri cu mitralierele. Iar adesea, deasupra avioanelor cu două locuri, zburau avioanele de vânătoare gata să doboare orice şoarece britanic ce năzuia la brânză.

În această dimineaţă aerul absolut calm, lipsit de orice fel de turbulenţe. Motorul torcea uşor, iar avionul se supunea prompt oricărei comenzi a lui Hyde. Orice acţionare a manşei sau a palonierului aducea un răspuns imediat.

Hyde a încercat ambele mitraliere trăgând câte o rafală scurtă. Totul era pregătit.

Avionul plutea spre înalturi peste diferitele straturi de petice de nori rozalii sau aurii. Spre nord şi est se vedeau zone de cer liber.

Cerul estic a atras atenţia lui Hyde. Acum era foarte luminos pentru că soarele alungase noaptea. Hyde căuta sclipiri, mici puncte negre pe cerul luminos, ce se mişcau încet încoace şi încolo. Acele mici puncte negre puteau să fie avioane.

Într-un târziu îşi aminti că trebuie să cerceteze şi întunericul din celelalte direcţii. Hunii se putea afla pretutindeni.

Altimetrul îi arătă câştigul de înălţime. După şaisprezece minute de zbor a trecut de 4500 m. În continuare, câştigul de înălţime se va face mult mai lent. Hyde vroia să se afle cât mai sus posibil, aşa că îşi continuă cabrajul.

Sub el putea vedea din când în când suprafaţa pământului. O dată observă chiar maroul urât al tranşeelor.

Credea că a ajuns aproape de Grommecourt, dar nimic nu era sigur. Nu putea vedea destul pământ pentru a fi sigur. În această dimineaţă trebuia să fie atent, ca să nu lase vântul – ce trebuia să fie la această altitudine – să-l împingă prea adânc în spatele liniilor inamice. Viră spre vest continuând să urce. Acum era destulă lumină ca să vadă altimetrul, al cărui ac se mişca încet în sus. Temperatura în radiator era în creştere, aşa că Hyde deschise capacele pentru a lăsa să intre mai mult aer prin el. Sus, sus, sus cu fiecare minut ce trecea, şi cu fiecare murmur al motorului. A mărit puţin amestecul benzină/aer şi şi-a strâns gulerul pentru că se făcuse frig.

Acum respira scurt şi repede. Aerul era rarefiat. Nu trebuia să facă mişcări bruşte care să-i solicite organismul, altfel va avea probleme datorită lipsei de oxigen.

La 5500 m a coborât botul avionului cu un grad sau două. Avionul era leneş, cu comenzile moi, iar el era uşor confuz.

Înclină aripa stângă în jos cu câteva grade şi a lăsat botul să se rotească încet pe linia orizontului până a ajuns să zboare spre est.

Acum soarele era sus, umplând cerul estic. Toţi norii rămăseseră sub el.

Doamne, ce frig era aici, sus! Îşi privi ceasul. Zbura de patruzeci de minute.

Duse mâna la frunte ferindu-şi ochii de lumina soarelui şi privi la stânga şi la dreapta, sus şi jos. Ochii nu încetau să se rotească.

A mai trecut un sfert de oră. Acum era lumină ca-n plină zi, soarele ca un glob orbitor urcând pe cer.

Acolo! O mică pată pe fondul norului. Nu, două. Două pete. La stânga sa şi mai jos cu vreo trei sute de metri.

Viră în acea direcție. Sigur două avioane. Zburând spre sud. Hyde se apropia de ele dinspre dreapta lor, aşa încât a virat aproape direct spre nord, lăsându-le să treacă la o distanță de aproape o milă, în speranța că ei nu-l vor vedea. După ce micile pete au rămas în urma aripii sale din dreapta, a virat către ele şi a coborât nițel botul.

Două. Şi unul ar fi fost mai mult decât suficient, dar Hyde nu avea de gând să lase hunul neatins doar pentru că şi-a adus un prieten cu dânsul.

Bine măcar că nu se vedea nici un vânător inamic deasupra. A privit cu atenție dar nu a văzut decât cerul liber. Acum zbura cu viteză, hobanele vibrând cu sunete ascuțite, motorul tunător accelerat la maxim. Se năpustea în picaj direct spre cozile celor două avioane. Distanța se micşora constant.

Pipăi cele două butoane de pe manşă. Victimele zburau în linie dreaptă, părând că nu sunt conştiente de atacul său. La trei sute de metri îşi dădu seama cine sunt: două S.E.5.

A degajat de pe traiectoria de atac. Chiar dacă piloții l-au observat, n-au dat nici un semn. Poate că ar trebui să zboare pe lângă ei şi să le facă semne cu mâna. Dar dacă, în confuzia momentului, vor trage în el? Doar şi el crezuse la început că sunt germani şi se năpustise asupra lor. Ar fi fost ceva posibil şi de-a dreptul rizibil, încât preferă să vireze prin spatele lor şi să se îndepărteze.

Continuă virajul. Acolo! Chiar în dreptul botului! Un avion venea frontal spre dânsul. Fu atât de surprins încât i se goli mintea.

Era un Fokker D-VII, cu botul galben şi o cruce malteză neagră pe fuselaj, în spatele pilotului. Hyde trase tare de manşă spre dreapta, coborând aripa, apoi a virat folosind viteza pe care încă o avea, pentru a-şi schimba rapid direcția în aerul rarefiat de la această înălțime. Din nefericire S.E. vira mai lent spre dreapta – poate că ar fi trebuit să vireze stânga. Când a revenit în linie dreaptă de zbor, se afla prea departe în urma Fokker-ului ca să mai deschidă focul. Pilotul inamic continua să se năpustească asupra perechii de S.E.-uri.

Dacă ar fi fost mai atent! Ar fi putut trage asupra lui când i-a trecut prin față. Fir'ar măs'al dracului!

Acum hunul ataca S.E.-urile dinspre stânga. O dâră de fum alb se prelungea dinspre botul Fokker-ului – trăgea mitraliera. S.E.5 păru să se poticnească, aripile s-au balansat, apoi cea stângă s-a înclinat într-un viraj strâns.

Fokker-ul se apropia necruțător, continuând să tragă. S.E.5 s-a răsturnat pe spate, iar Fokker-ul a derapat puțin, dar suficient cât să-l rateze, apoi a coborât botul şi mai mult şi a intrat în picaj.

Paul Hyde îşi menținea şi el picajul cu motorul în plin. Cu colțul ochiului văzu cum S.E. îşi accentuează virajul ajungând să coboare aproape vertical. Nu putea continua această manevră pentru că aripile se vor rupe la o viteză atât de mare.

Îl văzu pe hun că vrea să se adăpostească într-un nor.

Neruşinatul. Pilotul inamic era de-a dreptul obraznic.

Dar Hyde era depăşit de situație. Se uită din nou după S.E.-ul avariat, dar nu-l mai putea vedea. Abia acum îi trecu prin gând posibilitatea că ar mai putea fi un hun în urma primului. Cu sentimentul vinovăției, privi în urmă, degajând coada stânga-dreapta. Nimic. Cerul părea să fie liber.

Acum se afla la două sute de metri în urma Fokker-ului, apropiindu-se, încet, dar apropiindu-se totuşi.

Fokker-ul încerca să se ascundă într-un nor.

Deodată, Paul Hyde a ştiut ce va urma. El va căuta să tragă o rafală înainte ca pilotul inamic să ajungă în siguranță, adăpostit în nor. Îți puse degetul mare pe butoanele de declanşare ale mitralierelor, şi privi prin reticulul de ochire montat pe capota motorului, în fața sa. Avionul inamic devenea tot mai mare.

Fără avertisment, botul inamicului a cambrat la maxim, sus, sus, sus.

Hyde a tras automat tare de manşă. Avea viteza prea mare şi ştia că nu va putea urma Fokker-ul pe o traiectorie interioară lupingului, aşa încât a tras cât a putut de mult de manşă şi a apăsat butoanele mitralierelor. Ambele au lătrat o câte o rafală, dar Fokker-ul a continuat să urce drept în sus, printre gloanțe. Hyde a renunțat să mai tragă, îndreptându-se spre nor. Când acesta a fost gata să-l înghită, a coborât botul spre orizontală şi a redus maneta de gaze până când acul altimetrului a încetat să se mai învârtă.

S.E.5 nu avea nici un fel de instrumente indicatoare de poziție. Tot ce putea face Hyde era să țină comenzile fixate la mijloc, şi să aştepte până ce avionul va ieşi pe partea cealaltă a norului.

Viteza a scăzut. Simțea cum comenzile devin moi. Coborî uşor botul, iar altimetrul reîncepu să se rotească.

Doamne, ce sus era, la aproape 4500 m. Pierdea repede din altitudine, în timp ce viteza creştea necontenit. Trase uşor de manşă, dar altitudinea

continua să scadă. Era în vrie[9]-spirala morții, dar nu-şi dădea seama dacă se rotea spre stânga sau spre dreapta. Hyde se simți cuprins de panică. Mări presiunea pe manşă, împingând-o departe de el cât putea de mult.

Nu! Nu! Dacă exagera, putea rupe aripile. Nu avea cum să-şi dea seama dacă se roteşte spre stânga sau spre dreapta. Putea ghici, desigur, şi încerca să redreseze avionul in manşă. Dar dacă nu ghicea corect, ar fi răsturnat S.E.5 pe spate, botul ar fi fost coborât, iar avionul ar fi accelerat până şi-ar fi pierdut aripile. Dacă ghicea corect, putea într-adevăr să cabreze avionul, dar nu l-ar fi ajutat cu nimic decât dacă ar fi păstrat şi aripile la orizontală – dar nu avea cum să facă treaba asta. Hyde ştia toate acestea, aşa că rezistă tentației de a mişca manşa în lateral. Ceea ce făcu a fost să tragă manşa spre el şi mai mult, accentuând virajul care a crescut forța G.

O, Doamne! Ajută-mă! Ajută-mă, te rog!

Ceva se întâmplă. Simți un şoc ce s-a transmis prin scaun, şi a auzit un sunet ascuțit ce a depăşit chiar şi zgomotul făcut de motor.

3600 m

A continuat să țină manşa strâns. Instinctul îi cerea să facă ceva, dar el simțea că dacă ar slăbi-o, avionul ar accelera fără control.

3300 m

Fâlfâitul unei pânze i-a atras atenția. O fâşie de material textil se rupsese din învelişul intradosului aripii din stânga. Privea neajutorat cum fâşia de pânză se rupe pe toată lățimea aripii.

3000 m

Sub ochii săi, un cablu de rezistență al unei aripi s-a rupt de la mijloc.

2600 m

Încă un şoc în scaun. Nervurile de lemn ale aripilor sau lonjeroanele sau altceva se rupeau datorită stresului mecanic.

2300 m

Hyde avea probleme de vedere. Forța G îi întuneca vederea. Scutură din cap, luptând împotriva forței G, țipând din adâncul plămânilor, deşi nu era conştient că țipă.

1800 m…

1500 m…

1200 m…

Abia atunci, într-o clipită a ieşit din nor, spiralând strâns spre stânga. Pământul se afla la câteva sute de metri mai jos. A ridicat uşor botul şi aripa stângă. Era atât de înfricoşat, încât nu mai putea gândi.

Dedesubt văzu pământul unei ferme. Tarlale verzi, copaci, drumuri, căruțe, cai…

Oare se afla la vest sau la est de tranşee? *Gândeşte, omule, gândeşte*!

[9] Vrie – evoluție periculoasă, necontrolată, a avionului ce descrie o spirală în cădere, însoțită de pierderea de viteză.

Era atât de înfrigurat, de speriat, încât îi venea să vomite.

O rază de soare i-a mângâiat ochii. A virat imediat pentru a fi cu coada spre soare, verificând şi compasul. Acul acestei a se învârtea doar, inutil.

Ce puțin două din cablurile de rezistență ale aripilor erau rupte, o fâşie largă de material textil fâlfâia la bordul de fugă al aripii superioare, o hobană[10] era ruptă, iar afurisitul de avion zbura abătându-se uşor către laterale. Nu prea mult, totuşi evident. Hyde a folosit palonierul drept şi manşa spre stânga pentru a-l menține pe traiect direct către vest.

Drept în față, tranşeele. Nori de praf şi fum… artilerie!

Amplasamentele de artilerie erau imposibil de evitat. Tunurile răsunau aproape direct în urechile sale. Dacă îl lovea un obuz, nici n-ar fi ştiut; ar fi fost trimis instantaneu în eternitate. A strâns din umeri când a fost înconjurat de un norul unei explozii şi a aşteptat inevitabilul cu nervii încordați ca oțelul.

Apoi, printr-un miracol, a depăşit artileria şi zona tranşeelor, ca nişte dâre şerpuite de lacrimi în noroiul negru al peisajului((!!!!!)). A văzut infanteriştii ridicându-şi carabinele, a văzut focul de la gura țevilor, şi a simțit micile şocuri ale gloanțelor ce loveau avionul. *No man's land*[11] a rămas în urmă, bătut de obuzele de artilerie ce păreau a cădea la întâmplare. Pământul era plin de oameni, soldați britanici. Hyde s-a strecurat printre izbucnirile de fum şi țărână în timp ce se aştepta ca vreun obuz „norocos" să-l spulbere de pe cer. După o eternitate, s-a văzut zburând în linişte.

Şi-a dat seama unde se afla. Aerodromul era la doar zece mile spre sud-vest. A stors fiecare milă. O dată a crezut că simte încă un şoc sau că ceva se rupe.

Bine, cel puțin, că ceața se împrăştiase. Vizibilitatea era cam de trei mile.

Când a văzut hangarele şi corturile aerodromului, la cuprins un val de uşurare. Pe când soarele ce-şi trimitea razele pete umărul său se reflecta în cadranele instrumentelor de bord, Paul Hyde a redus gazele şi a aterizat, după ce a dat un bond[12]. După ce a atins pământul a doua oară, a pus ferm bechia în țărână. Când avionul a încetinit până la viteza de rulare a folosit palonierul

[10] Hobană - piesă de legătură/întărire între aripile unui avion biplan.
[11] No man's land – Zona dintre sistemele de tranşee ale celor două armate inamice.
[12] Bond la aterizare - Salt al avionului la o aterizare incorectă.

pentru a se înscrie pe direcție şi s-a îndreptat direct către hangarul de întreținere.

Nu era legat în chingi, fiind gata să se salte din cockpit, când alte trei cabluri din au plesnit, iar aripa stângă se încovoie spre pământ.

Unul dintre mecanici veni repede, tropăind, iar Hyde şi-a scos casca de piele şi şi-a şters sudoare de pe frunte şi din păr.

De la câțiva metri depărtare avariile erau evidente: o fâşie de pânză era smulsă de pe aripa din dreapta-jos, unul din cablurile dinspre coadă era rupt, cel puțin un lonjeron al fuselajului era plesnit în spatele cockpit-ului, tot avionul era presărat cu câteva duzini de găuri de gloanțe pe care le încasase zburând deasupra tranşeelor.

Mecanicul îngrozit nu a spus nimic, stătea doar şi se uita cu o expresie deznădăjduită pe față.

Lui Hyde nici că-i păsă. Era în viață! Era ceva măreț şi emoționant pe fondul acestui război. Se întoarse şi traversă câmpul către popotă. Simțea o nestăvilită nevoie pentru un pahar cu apă.

— Ai avut ghinion, amice, spuse maiorul privind pe fereastră la S.E. ce era remorcat de pe câmp cu un camion. Ce s-a întâmplat?

Hyde îi explică, apoi încheie sec:

— L-am scăpat de sub control în nor.

— Am auzit că Albert Ball a murit în felul acesta, sau cam aşa ceva, spuse maiorul.

Îşi trecu degetele prin păr şi-l privi pe Hyde grijuliu.

— Eşti bine?

— Aşa cred, a răspuns Hyde, respirând adânc şi strângând din fălci.

Nu voia ca maiorul să-l creadă *luat de vânt*.

— Unde-i Mac?

— A decolat acum câteva minute doar. Dacă te grăbeşti îl poți prinde în sectorul de aici – îi arătă maiorul pe hartă.

— Am tras o rafală scurtă într-un D-VII chiar la vest de tranşeele germane.

— Eşti un tip îndrăzneț, Tex. Dacă cineva raportează vreo doborâre, am să-ți spun. Acum trebuie să decolezi.

Următorul avion era mai vechi şi trecuse prin mai multe decât cel cu care zburase anterior. Motorul părea să nu aibă puterea ce ar fi trebuit.

Va urma..

George Sauciuc
Această povestire va rămâne

VP MAGAZIN

Special pentru VP MAGAZIN

GEORGE SAUCIUC

ACEASTĂ POVESTIRE VA RĂMÂNE

Era destul de târziu. Mă dureau ochii de la monitor şi făcusem bătături în podul palmei de câte ori verificasem adresa de e-mail, în aşteptarea comunicatului de la Miliție, pardon, Poliție. Dar să fim serioşi la relațiile pe care le aveam cu ăştia în calitatea mea de gazetar, era prea mult să le spun polițiști. Îmi terminasem ultima țigară Lucky Strike, dădeam să cobor până la magazinul Verei, o tanti care îşi ținea dugheana deschisă nonstop, la fel de antipatică precum milițienii (da' măcar ea mă mai servea pe datorie), când am dat nas în nas cu David.

Omul era în aceiaşi stare de vreo câteva zile, de fapt de când venise de la mănăstire. Adică tipul era dus rău, vreau să spun cu mintea în hăuri. O fi fost el evreu, dar să fim serioşi, de când plecase să-şi facă reportajul ăla (pe care nici acum nu-l predase) era ciudat rău, zdruncinat în toată ființa lui, curios, straniu, bizar; toate la un loc dacă vreți. Redactorul şef făcea glume spunând că l-a prins misticismul creştin şi a dat în țăcăneală religioasă, lucru care nu a fost prea halit de către coloana lui rigidă de semit. Şi prima dată când David nu a reacționat la o glumă de acest gen care, din start fie spus, erau foarte normale la noi în redacție. Vreau să spun că atunci asta mi s-a părut foarte curios.

Întors în redacție mândru posesor al unui pachet de țigări procurat pe datorie, l-am găsit pe David în starea de adineauri, tot cu ochii în gol. Tot fără țigări pentru că a şi început să se servească dintr-ale mele.

Gata, m-am ales cu o penalizare. Zbirii ăia nu mi-au trimis comunicatul, gazeta e gata, se duce la tipografie fără articolul meu şi în ritmul ăsta o să spăl

pe jos în prăvălia hoaştei de Vera să-mi plătesc datoriile. David se uita cam lung la mine şi nu că mi-ar fi simțit disperarea, dar parcă dorea să-mi vorbească. La câte mi se întâmplaseră ce mai conta şi asta. Plictisit, în aburii fumului de țigară îi aşteptam *mei*-ul cu care îşi începea conversațiile, propozițiile şi înjurăturile. Văzând că ezită îl iau:

– Şi cum e cu popii şi maicile? După ce reguli şi-o pun? (Aluzie subtilă la articolul pe care ar fi trebuit să-l scrie).

Îmi aruncă o privire tâmpă, parcă se speriase. Lipsea să tremure şi tabloul era complet.

– Mei (hai că şi-a dat drumul), oi fi tu ateu sau gnostic cum te lauzi fără să ştii ce înseamnă, dar voi ăştia, în frunte cu tine vă bateți joc de preoți, călugări, maici şi alte lucruri sfinte fără să ştiți prea multe. Vă credeți mari filosofi… Şi a rămas cu privirea aruncată aiurea.

Oki, asta era straniu. Am rămas perplex. Acum eu eram cel care mai avea puțin şi o lua la fugă. Am rămas cu gura ca la dentist, la propriu. S-o fi convertit la creştinism; dar înainte să aflu asta, David îşi continuă povestirea:

– De fapt am cunoscut o călugăriță, spuse evreul meu trăgând din a treia țigară pe care o luase din pachetul meu, mă rog, într-un fel… George (adică eu), poți să ții un secret?

– Păi da, am spus cu un ton circumspect, aşteptându-mă să aud o confesiune amoroasă între el şi o slujitoare plictisită de inactivitatea din slujba Mântuitorului.

– Uite cum stă treaba. M-am dus la mănăstire să investighez scandalul ăla. Adică eu eram cel mai potrivit, nici credincios, nici ateu, doar evreu (asta o spuse cu un rânjet de superioritate), tocmai bun. Ştii doar că am ceva cunoştințe în materie de religii. Deci, mă duc la mănăstirea aia din vârful muntelui aflat în nicăieri, ajung duminică dimineață, în timpul slujbei. Lume multă, adunată grămadă, ştii tu cum e, slujbă plictisitoare, fețe evlavioase pentru vecini, eu murind de foame, şi aşa mai departe. Singurul lucru care mă făcea să asist la acel ritual fără de rost era plăcerea sarcastică de a vedea oameni robiți de o credință oarbă şi, desigur, era necesar să le arăt mirenilor, sau cum li se spune de către slujitorii Domnului, că nu sunt un reporter care vine după scandal, ci nu vreau decât să realizez un documentar despre viața în Sfințenie. Ei, mă citiseră ăştia că vin din alte considerente decât evlavia şi penitența, de a suporta drumul acela de ev mediu, rămas din timpul popoarelor migratoare. Pe mine dar şi pe polițişti, mai lipsea să îşi scrie pe frunte ce sunt, la cât de disimulați erau. Dacă era după mine mă opream în prima crâşmă, la un suc din hamei şi o bucată de friptură din carne de vacă care guiță. Dar nu era nici una pe o rază de tone de metri şi nici la vinul de împărtăşanie nu puteam să atentez. Era un bărbos în sutană ce stătea cu ochii pe mine. Sincer, îl suspectăm că-i securist rămas la post neavând cui să

raporteze. Oricum, s-a terminat şi slujba în cele din urmă, aşa că am fost dus într-o chilie de aia sărăcăcioasă în aşteptarea maicii şef. Ea trebuia să-i însoțească pe călugării de la schitul din apropiere şi pe şeful lor. Vorbisem la Protopopiat, după cum ştii, să iau câteva interviuri despre ce şi cum e şi cu zgomotul ăla mediatic care fusese lansat.

Mei frate, era tămâie în chilia aia, făcută presupun pentru a deschide ochii inimii şi a înțelege sfințenia, dar pe mine începuse să mă usture ochii. Şi ca un făcut nici nu reuşeam să formulez nişte întrebări mai acătărea, să pară obiective, care să poată masca adevărata mea intenție.

Aşteptând aşa, intră pe tăcute o maică, cum să-ți spun, o fată tânără luată de la țâța mamei şi băgată în mănăstire. Deşi avea pe ea uniforma lor, o ştii doar – neagră, lungă, ca un caftan de mumie – îi vedeam părul lung, puțin roşcat, ondulat şi fin, corpul bine făcut, pielea catifelată. Jur că-i simțeam parfumul pielii ca iarba dintr-o seară de vară de pe la munte, după o ploaie de aia scurtă şi rece. Acesta era parfumul pielii. Ei… şi ochii, nu-ți pot descrie… nişte ochi verzi ca un apus de furtună, când se duc norii în necunoscut. Şi atât de tânără…

– Bine, înțeleg că te-ai îndrăgostit, treci la subiect…

Nici nu termin eu intervenția că David, nervos, mă readuce la tăcere printr-o ieşire demnă de preoții lui din antichitate, descrişi de Biblie. Aşteptam să-şi scoată cuțitul şi tabloul ar fi fost complet. După interludiul de speriat, îşi continuă cu un calm impresionant povestea.

– Ei, cum eram eu pierdut în gânduri, măicuța, care avea un bol de lut în mână, îşi plecă ochii puțin în pământ şi-mi spune.

– Vă rog să mă scuzați dacă mi-am luat libertatea să acopăr oglinda din chilie.

A fost ca un duş cu apă rece. Mi-am revenit ca niciodată. Nu fusesem mai treaz şi mai conştient de mine nicicând, cum eram în momentul acela. Obiceiul de a acoperi oglinda, la noi, e cum e la voi să purtați o fâşie de material negru când moare ceva. Când cineva apropiat moare, acoperim oglinzile ca să ne potolim trufia, cel puțin aşa țin minte că mi-a explicat bunicul. Când m-am uitat surprins spre maică, am văzut-o zâmbind puțin. Un zâmbet de acela pe care-l faci când te bucuri de o poantă care ți-a reuşit. Sau aşa mi s-a părut.

– Nu te supăra, i-am spus uitând de politețe şi alte asemenea, cine dracu crezi că a murit apropiat mie?!

– Nu a murit încă nimeni, dar dimineața e mâine. Vă rog, luați, spuse întinzându-mi bolul pe care îl ținea în mână. Nedumerit, iau vasul acela de lut pe care domnişoara mi-l întinse şi mă uit ca boul pregătit în templu pentru sacrificiu la el. Gol, dar să înnebunesc dacă nu vedeam ceva azuriu spre verde

în el, ceva lichid, dar spre solid… Totuşi era gol. De asta, în schimb, eram mai puțin sigur.

Când dau să o întreb care este figura, domnişoara nu este. Dracii mei şi ai voştri să mă ducă dacă am auzit uşa. De felul ei scârțâia de ziceai că vor să trezească morții din somnul veşnic. Tot uitându-mă şi încercând să-mi dau seama ce pana mea se întâmplă, o văd că intră. Agitată tare. Puteam să jur că plânsese rău de tot.

– Îmi pare rău, spune ea, vă rog să mă iertați, nu e vina mea… adică este a mea, dar nu am vrut… a fost din greşeală…

Şi se aruncă la picioarele mele.

– Mei, jur, în momentul acela am vrut s-o iau la goană. Mă speriasem în draci. Tremuram dacă mă crezi. Asta stătea în genunchi cerându-şi iertare pentru dracu ştie ce, iar eu stăteam buimac, incapabil să reacționez în vreun fel. O priveam acolo jos târându-se, îi vedeam groaza aproape palpabilă; îi plângea sufletul, lacrimile parcă se uscau înainte să curgă. Nu ştiam ce să mai fac. Nici ei dar nici pentru mine. Am reuşit să bolborosesc acolo un „Da, te iert!” şi tot bodogăneam până am început să cred şi eu că o iertăm. Shatan ştie pentru ce.

Atunci maica asta se lumină la față, schimbată de tot, radiind de fericire, mă roagă să-i dau bolul. I-l dau, îl ia ca pe un ou Fabergé, şi-l pune pe masă. Îşi trage sufletul fără să privească în direcția mea şi iese pe uşă, lăsându-mă năuc.

Îmi trecuse spaima într-un fel şi m-am uitat la ceas. Limbile alea nu se mişcaseră deloc de când intrasem în chilie, sau aşa mi s-o fi părut mie atunci.

După o eternitate, cât mi s-au părut momentele alea cât am stat ca boul, domnişoara asta, maica adică, intră în chilie numai zâmbet, ocheşte bolul pe care-l pusese pe masă după scena de mai înainte, de care nu mă atinsesem şi cu un surâs cald care mi-a luminat inima, mă prinde de mâini şi cu un glas duios îmi spune:

– Vă rog, promiteți-mi că nu-i veți spune Maicii Stareță că v-am întins bolul. Nu se cuvine. Vă rog!

Pot să jur că vă rog-ul de la final la cântat în zeci de limbi şi când l-a pronunțat au fost sute de glasuri. Până să-mi bat capul cu rugămintea ei, mi-am adus aminte de scopul meu în mănăstire, aşa că o iau tare.

– Lasă astea, când puii mei – spun eu cu un ton marțial – pot să mă întâlnesc cu Stareța?

Măicuța parcă nici nu m-a auzit. Tot o dădea înainte cu placa să nu pomenesc nimic şi dacă se poate, să uit că mi-a întins ea tigaia aia de lut. Enervat, dar crede-mă, abia dacă reuşeam să-mi arăt starea, nu pentru că nu

doream, îmi băgasem de mult politeţurile la origini, ci pur şi simplu nu puteam, am întrebat-o care e figura.

– Asta nu e ascultarea mea. Nici nu trebuia să fiu aici. Dar domnule, trebuie… Trebuie.

Şi parcă a scăpat două lacrimi. Nu aveam dreptul să vă întind bolul. Vă rog nu pomeniţi nimănui că vi l-am întins. E spre binele dumneavoastră. Câteodată e mai bine să uiţi păcatele şi lucrurile de care nu eşti mândru. Mulţumesc că m-aţi iertat. Altfel trebuia ca eu să vă declam Kaddishul.

Înghețasem de prea multe ori să mai pot avea vreo reacţie.

În redacţie era linişte. Faxul primise un mesaj şi cum era lângă mine, am aruncat o privire. Purtătorul de cuvânt al Poliţiei Municipale trimisese comunicatul aşteptat de mine prin fax. Puteam să stau mult şi bine lângă calculator aşteptând scrisoarea electronică. Era prea târziu, şi oarecum povestea lui David mă captivase. Înţelesesem totuşi un lucru.

– Ce dracu e ăla Kaşiş?

Domol, total necaracteristic pentru el, David, luând o postură de învăţător care explică unui puşti alfabetul mă ia cu binişorul.

– Mei, George, Kaddish pentru noi e rugăciunea morţilor, adică…

– Bine, bine – spun eu – dar de unde ştia călugăriţa…

– Păi asta aş fi întrebat-o eu dacă nu leşinam. Crede-mă şi pe mine, oglinzi acoperite, ciudăţenia aia cu vasul acela de lut… Băgasem şirul acesta ciudat de evenimente în Tisha B'Av, şi ca să nu mai întrebi tu, îţi spun că la noi evreii e o zi de post care comemorează toate evenimentele tragice din poporul nostru.

– Bine, nu mă interesează, totuşi ce ai făcut după, că de murit nu ai murit, altfel veneam să-ţi cânt Kaddishul şi să-ţi mănânc coliva… aveţi aşa ceva, nu? O dau eu glumeţ.

– Mei George, m-am trezit (trecuse văd peste încercările mele de tachinare), de trezit m-au trezit mâinile ei care mă pipăiau într-un dans ciudat, un masaj aproape erotic. M-au trezit buzele care se apropiau periculos de mine, deşi eram amorţit. Îmi şoptea într-o limbă necunoscută mie, dar pe care o înţelegeam, îmi şoptea tot… toate amintirile mele negre, tot ce încercasem să uit… era, era.. era ca într-un coşmar. Mi se învârtea totul în mine, imaginea era dispersată… nu mai înţelegeam nimic. Doar glasul ei. Dur, poruncitor, acru dar şi suav în acelaşi timp. Şi în tot timpul acesta, ochii ei verzi mă urmăreau, erau în albul ochilor mei chiar şi atunci când îi închideam. Am adormit de câteva ori… sau ceva asemănător. În cele din urmă, parcă trecuseră zile, o văd lângă uşă, zâmbindu-mi. Acum puteţi să beţi îmi spune, dar nu i-am auzit vocea. M-am ridicat cu greu, m-am dus spre masă şi am băut ca un apucat licoarea din vas. Beam, beam şi iarăşi beam. Bolul nu se

termina, iar mie tot sete îmi era. Şi ce amară era băutura! Atunci am observat, exact când am băut ultimul strop din bol, că oglinda nu mai era acoperită. Îmi simțeam mizeria, viața mea mizerabilă, toate ticăloşiile, toate relele când m-am uitat la ceas. Limbile arătau aceiaşi oră ca şi ultima dată.

Atunci am căzut pe masă.

Nu ştiu cât am stat inconştient. Ştiu că m-am trezit când am auzit o bătaie în uşa chiliei. În cameră încă mai era fum de acela de tămâie. Am văzut bolul spart pe jos şi încă un strop de licoare de aia ciudată care parcă încerca să stea în echilibru pe ciobul acela.

La uşă era o maică de aia bătrână care se uita cu reproş la mine. M-a dus în biroul Maicii Stareță.

Când am intrat eu, asta tocmai îşi stingea țigara.

– Bine ați venit, îmi spune. Am aflat de la superiorul meu că doriți să vă documentați pentru un reportaj. Aveți libertatea totală din partea mea, dar trebuie să ştiți că după slujbă multe din surorile mele sunt prinse cu ascultarea sau se odihnesc.

Când mi-a pomenit de ascultare mi-a venit în față imaginea măicuței cu ochii verzi, cea cu bolul, aşa că am întrebat-o:

– Nu vă supărați, Maică… când v-am aşteptat în chilie, a venit o măicuță tânără la mine… puteți să-mi spuneți numele ei?

– Nu cred, nu ați stat mult… Mi-a luat zece minute să-i conduc pe frați la maşină şi să vin la mine în birou. De când sunteți în chilie au trecut vreo cincisprezece minute. Maica Eftodia e singura care a venit la dumneavoastră.

Eram năucit. M-am uitat la maica Eftodia, stătea în spatele meu, m-am uitat la Stareță…

– Un sfert de oră spuneți? Dar nu se poate, spun eu neîncrezător. Atunci m-am uitat la ceas. Da, aşa era. Trecuseră cincisprezece minute. Am ieşit fără să mai spun nimic, lăsându-le mască pe cele două maici. În drum spre poartă am rememorat toată aventura. Încă mai simțeam gustul acela ciudat în gură. Mă durea capul, îmi aminteam incantațiile călugăriței aceleia tinere. Nu înțelegeam unde dracului se dusese timpul acela sau dacă totul nu fusese doar un vis. Cred că este inutil să-ți mai spun că nu am mai întrebat-o nimic, nu i-am luat niciun interviu.

După ce am ieşit pe poartă, l-am observat pe securistul acela care mă urmărise în timpul slujbei. Mă urmărea mohorât. Mai trist decât o vulpe care şi-a pierdut prada. Mă urmărea aşa în tăcere. Atunci m-am oprit şi am început să-l analizez, aşa pierdut, într-o doară. Cu cât mă uitam mai mult la el, îmi dădeam seama că-l cunosc. Pe mă-sa dacă nu eram eu. Eu mă uitam la mine.

M-am uitat repede şi fără să-mi dau seama de ce la ceas (în timpul acesta mi-l arată, ceas marfă, mecanic, un Omega dacă nu mă înşel), era 9 octombrie.

Simțindu-mi mirarea din priviri, mă lasă să fierb şi continuă, uitându-se tâmp la mine.

Atunci mi-am amintit-o şi pe călugăriță, vorbi David după câteva fumuri de țigară, fusese o puştoaică care se îndrăgostise nebuneşte de mine, iar eu o folosisem ca păpuşă de pat, îmi bătusem joc de ea în toate felurile, nu cred că vrei să-ți explic cum, fără să am o intenție serioasă. Nici măcar nu i-am spus că m-am plictisit de ea. I-am spus mă-sii. Ea s-a sinucis după. Avea 17 ani, se pregătea pentru bacalaureat, dorea să se facă avocată. I-am curmat aripile, s-a dus din cauza mea. Mi-am amintit şi ce-mi descânta când eram semi conştient. Trebuia să-mi conştientizez acțiunile, păcatele de după, găinăriile mele. Astea erau în bol. Trebuia să-mi spun Kaddishul, pentru ca eu cel vechi să moară, astfel să-i redau libertatea şi să-şi împace sufletul.

M-am mai uitat încă o dată la mine, adică la cel din fața mea. Am realizat că nu îndeplinisem Yom Kippurul. Nimeni nu fusese iertat şi ea nu se eliberase. Înțelegi care este chinul meu, care îmi este agonia?!

Ultima propoziție aproape o răcnise. S-a uitat lung la mine, lăsându-mă fără aer şi suflu şi a ieşit pe uşă. Nu s-a uitat la mine, nu a spus nimic. Doar a ieşit. Gârbovit.

Eu nu am mai fost în stare de nimic, am rămas la redacție, fumând cu mintea plecată pe coclauri. Vedeam doar frânturi de amintiri. De data asta amintirile mele. Sincer, după o discuție introspectivă cu mine nu mă simțeam chiar bine.

Dimineață, tanti Vera mi-a spus că David îmi plătise datoriile şi plătise şase pachete de Lucky Strike, exact câte țigări fumase de la mine. M-a întrebat dacă David a tras ceva pe nas că arăta ca dracul când a ieşit. Zâmbea hoaşca. Îmi imaginez cam ce părere avea ea despre redacția noastră în general. Am încercat un fel de zâmbet şi am dat să merg mai departe, când tanti Vera mi-a întins o foaie. Cică era de la David.

Aminteşte-ți ce ți-am spus aseară. În fiecare dintre noi stă posibilitatea de a face bine. Nu vorbesc de un bine relativ, ca şi concept filosofic. E binele acela care stă în fiecare dintre noi, care îl face fericit pe semenul nostru, pe prietenul nostru, pe fratele nostru când îl folosim. Încearcă să aduci zâmbet când poți face asta, nu îți va spăla greşelile trecutului dar te vei putea privi în față, şi cine ştie, ți se va netezi calea spre a fi om. Daca nu ți-am adus nici o fericire, îți las prin moartea mea o ofranda a eliberării. Eu sunt mort, voi sunteți vii; trăiți-vă viața încercând s-o faceți frumoasă pentru semeni. Ni se întorc toate.

GEORGE SAUCIUC *s-a născut pe 1 decembrie 1982 în Vatra Moldoviței, județul Suceava.*

A terminatul liceul în cadrul Colegiului Național Nicu Gane – Fălticeni şi a urmat cursurile universitare în cadrul Universității Ştefan cel Mare Suceava, Facultatea de Mecanică, Mecatronică şi Management.

A publicat în volumele Ajută-ți aproapele. Solidaritate umană în comunități de ieri şi azi. Tinerii cercetează istoria. *Concursul* ISTORIA MEA – EUSTORY *ediția III, 2003-2004, volum îngrijit de Mirela-Luminița Murgescu şi Silvana Rachieru, Bucureşti, Editura Dominor, 2005 (cercetare istorică), în Antologia* Zidul de Hârtie*, volum îngrijit de Dan Cristian Iordache , Florin Dan Prodan, 2011 (proză mainstream) şi în Gazeta SF. A scris articole în diferite cotidiene şi reviste (Crai Nou, Suceava pe Net, Mixul de Cultură, Gazeta SF etc.)*

Este editor al revistei de artă şi ficțiune speculativă Gazeta SF.

Este membru al Societății Române de Science Fiction şi Fantasy, Cenaclul de Literatură şi Artă Tânără Zidul de Hârtie Suceava, Cenaclul Wolf's Pack – Bucureşti, Clubul SF Cygnus-Quasar Suceava (membru fondator) şi Clubul de Inițiativă Literară (membru fondator).

Blog personal: http://sagy.wordpress.com

Keith DOUGLASS

ATTACK DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Uncris

EPISODUL 8

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0301
Lângă Baalbek, Liban

Mercedes-ul tocmai se angaja în viraj când l-a lovit racheta. Încărcătura explozivă a unui RPG era capabilă să penetreze 33 cm de oțel. Dacă ar fi lovit perpendicular în spatele mașinii nimeni din interior n-ar fi supraviețuit. Dar, cum Mercedes-ul tocmai vira, racheta a lovit pieziș spatele lângă luminile de poziție din dreapta. Jetul de plasmă a trecut prin portbagaj și a ieșit chiar lângă portiera pasagerului din spate. Aceasta a fost smulsă, ca și capacul portbagajului care a suportat aproape întreg efectul exploziei, dar balamalele au rezistat și cea mai mare parte a energiei a fost disipată.

Kos Kosciuszko tocmai începuse să se simtă mai bine după cele trei aspirine înghițite. Explozia a izbit spătarul banchetei și l-a aruncat pe el și pe Ed DeWitt peste scaunele din față.

Mercedes-ul s-a rotit de-a latul drumului și s-a izbit într-un mic zid de piatră. Sistemul anti-incendiu, halon, s-a activat. Asta a fost partea cea bună; halon a prevenit explozia rezervorului de benzină și implicit a muniției și explozibililor. Dar gazul halon, deși minunat pentru flăcări, era cumplit pentru plămâni. Volanul și airbag-ul l-au protejat perfect pe Profesorul Higgins. Cealaltă parte a mașinii era proptită în zidul de piatră, dar el era liber. Și-a ținut respirația în timp ce gazul sub presiune umplea mașina și l-a tras afară pe amețitul Magic Brown, apoi pe Ed DeWitt, care fusese aruncat peste scaunul său. Kos Kosciuszko stătea deja în mijlocul drumului, perfect conștient, deși cu o expresie curioasă pe față, ca și cum s-ar fi întrebat cum a ajuns acolo.

Murdock privea terifiat la întreaga scenă.

— Calcă frâna, a răcnit.

Trebuiau să se întoarcă, fie și numai pentru a număra morții. Nici un SEAL nu a fost abandonat vreodată pe câmpul de bătălie, iar Blake Murdock nu avea de gând să fie primul care să o facă.

Doc Ellsworth a băgat Mercedes-ul în *marche-arrière* și a scrâșnit din roți înapoi la locul avariei. Murdock, Razor și Jaybird au ieșit afară.

Stăteau toți în mijlocul drumului, mânjiți de sânge, dar înjurând atât de fluent încât nu putea fi vorba de vreo rană serioasă. Magic Brown *dădea-la-rațe* în drum. Ed DeWitt tocmai asigura poziția. Profesorul scotea dintre fiarele contorsionate ale mașinii orice armă și muniție putea găsi. Murdock a fost mai întâi surprins apoi s-a bucurat nespus că i-a găsit în viață.

Pe deasupra capului le șuierau gloanțele. Jaybird a deschis focul cu mitraliera sa pentru a-i ține pe urmăritori la distanță. Razor l-a înhățat pe DeWitt, în timp ce Murdock îl trăgea pe Kos Kosciuszko către celălalt Mercedes rămas intact.

Apoi s-a văzut un *flash* scurt la distanță. Murdock a numărat în minte: „*O-mie-unu, o-mie-doi.*” Unda de șoc și vuietul exploziei au ajuns în același timp.

Ora 0303
Baalbek, Liban

Soldații sirieni au crezut că i-au respins pe invadatori prin superioritatea forțelor armate, făcându-i să-și abandoneze vehiculele. Imediat ce au fost siguri că intrușii au plecat, s-au apucat să celebreze victoria în stilul lor tradițional arab trăgând cu armele în aer. Unii au luat poziții războinice pe capotele mașinilor.

Pentru că armase detonatoarele ceva mai devreme decât DeWitt, blindata lui Murdock a explodat prima. Dar nu a contat, explozia a activat imediat contactul cu mercur din vehiculul lui DeWitt.

Puterea unei explozii depinde atât de cantitatea explozibilului cât și de viteza sa de reacție. Când praful de pușcă este aprins, își schimbă starea din solid în gaz relativ încet, dar unele substanțe o fac mai repede chiar decât TNAZ.

Mașinile blindate au reținut explozia doar o microsecundă, apoi oțelul a cedat în sute de mii de schije cu foarte mare viteză care s-au adăugat efectului devastator.

Interiorul mașinilor fusese căptușit cu fragmente de zirconiu – din „amabilitatea” CIA. Același metal era utilizat și la fabricarea bombelor cu fragmentare pentru a crea efect incendiar. Când zirconiul se aprindea, se adăuga și focul la puterea exploziei.

Depozitul, precum și orice și oricine se aflase înăuntru, a sărit în aer.

Fapt necunoscut de CIA, sirienii găzduiseră pe cei ce fabricau falsurile și tehnicienii chiar lângă depozit, în ideea că era mai ușor să-i protejeze acolo, decât să-i transporte zilnic prin Baalbek. Schimbul de focuri îi treziseră pe toți și i-a făcut pe aproape toți, cu excepția celor prea puțin prudenți, să se arunce la podea.

Cei puțini care se uitau prin ferestre au murit primii când unda de șoc a lovit fațada barăcilor. Apoi adăpostul s-a prăbușit. Poate unii dintre ceilalți au putut fi scoși mai târziu în viață.

Bucăți de lemn, metal și hârtii arzânde cădeau pe pământ. Fumul se ridica, iar depozitul era doar o grămadă de sfărâmături. Un tanc T-62 de patruzeci de tone era răsturnat cu șenilele în sus. Turela BMP-ului care trăsese asupra SEAL putea fi văzută printre trunchiurile retezate ale unor copaci din apropiere; restul transportorului era de negăsit.

Casele din jurul depozitului erau mai mult sau mai puțin dărâmate, în funcție de cum fuseseră expuse puterii exploziei. Străzile erau blocate de trunchiuri de copaci și sfărâmături. Unda de șoc a spart geamurile ferestrelor pe o rază de o milă în jurul depozitului.

Inutil a mai preciza că orice locuitor din Baalbek era treaz acum. Va trece ceva timp până să-și dea seama ce s-a întâmplat și încă și mai mult până să înceapă să se organizeze.

Ora 0304
Lângă Baalbek, Liban

— *Hoo-yah*! a chiuit Razor Roselli exaltat.

— Toți în mașină! strigat Murdock.

— Muieee, *motherfuckers*! continuă Razor să răcnească spre cei de pe șosea.

Explozia a făcut să înceteze temporar focul tras de aceștia, iar Murdock vroia să profite de situație.

— Urcați-vă dracului în mașină! Doc, treci în spate și verifică-i. Jaybird, la volan.

Murdock își dimensionase efectivul commando-ului așa încât să poată încape toți într-un singur Mercedes, în caz de urgență. Încăpeau, la limită, dar era o nebunie: Jaybird la volan, Murdock și Razor înghesuiți amândoi în scaunul din față, Doc întins pe jumătate peste scaunul din față, cu o lanternă în mână, încercând să descopere și să evalueze rănile masei compacte de oameni de pe bancheta din spate. Magic Brown se străduia să scoată capul pe geam ca să vomite iarăși. Mirosul de sudoare, frică și adrenalină era de-a dreptul obscen.

Iar în mijlocul a toate astea, Razor Roselli era atât de bucuros, cum nu-l mai văzuse Murdock vreodată.

— Am făcut-o! Fir-ar dracu' al dracului, am făcut-o!

— Scuză-mă, *Chief*, a intervenit Jaybird Sterling. Dar dacă ești atent o secundă și arunci o privire în jur vei vedea că juma' din echipa noastră e *futută*

și nici nu sunt sigur cât ne va mai ține mașina asta; aproape toate luminile de avarie de la bord sunt aprinse.

— *Fuck you*, Jaybird, a răspuns Razor. Am învins. În sfârșit, le-am rupt curu' și o să le trebuiască al naibii de mult timp ca s-o uite. Nimic din ce s-ar putea întâmpla în continuare nu poate schimba asta.

— După mintea ta așa o fi, *Chief*, a spus Jaybird. Eu aș vrea să scap întreg și viu de urmărirea acestor SOB[1].

— Cum îți spun eu mereu, băi, găinaț. Ți-ai ales greșit meseria.

— Deci sunteți cu toții gata? a întrebat Murdock. O să supraviețuim, dar dacă nu ne mișcăm rapid fizicu' ca să ajungem pe dealuri în ora cât mai ține întunericul, am pus-o.

— Ăă, asta chiar nu-mi place, a mormăit Magic Brown de pe bancheta din spate, după ce tocmai terminase încă o repriză de vomă. Bagă gaz, Jaybird, calc-o!

— Doc, cum e inventaru'? întrebă Murdock nerăbdător.

— Mâna stângă a lui *Mister* DeWitt e ruptă, a replicat Doc Ellsworth pe un ton de detașare clinică. Fractură simplă, necominuitivă, ceea ce este chiar uimitor ținând cont de maniera în care l-a manevrat Razor.

— Hei, l-am scos din mașină, a protestat Razor.

— Kos are jupuit jumătate din șoriciul de pe spate și fund, a continuat Doc. De asemenea, nu are pantaloni; nu știu unde dracu sunt. În următoarea lună, o să doarmă pe burtă. N-aș vrea să-i fiu în preajmă până se vindecă, dar în afară de faptul că e șucărit rău, va fi OK. Profesorul are bafta porcului ca de obicei; nici o zgârietură. Magic are niște julituri superficiale, probabil cioburi de la parbriz și-l doare nițel burtica.

Era un exemplu destul de bun referitor la maniera de a diagnostica a unui sanitar SEAL.

— *Fuck you*, Doc, a mârâit Magic.

— Pot toți să se miște dacă trebuie neapărat? a întrebat Murdock.

— Sunt bine, a insistat DeWitt printre dinții încleștați.

Doc i-a pus o atelă pneumatică pe care a umflat-o cu o pompiță mică și i-a imobilizat brațul de corp cu niște bandaje de tifon.

— Nu cred că are cineva vreo rană internă majoră, dar n-am avut pe-aici condiții de clinică pentru investigare. Toți au tăieturi și rupturi musculare mai mult sau mai puțin grave. Dacă nu le administrez ceva relaxant muscular, în maximum un ceas toți vor fi strâmbi și țepeni scândura. Lui *Mister* DeWitt i-am făcut o injecție, toți ceilalți au luat câte două pastile. Mai mult de atât nu putem face acum.

— Mulțumesc, Doc, i-a spus Murdock.

— „Mulțumesc, Doc"? a sărit Magic Brown care tocmai dăduse drumul la o râgâială de vomă în mașină. Asta numești tu diagnosticare? Mai bine îmi târăsc curu' sus și-l consult pe bătrânul pustnic din vârful muntelui.

---

[1] SOB – son of a bitch – insultă.

— N-ai decât, băi, găoază, a replicat calm Doc. Mai bagă-mă-n draci o dată și nu mai pupi nici un medicament.

— Hai, mă... știi că doar te-am tachinat, Doc, a spus Magic pe un ton brusc supus.

Ce încurcătură, se gândea Murdock. Nu împărtășea bucuria lui Razor în legătură cu îndeplinirea misiunii. Trebuia să-și ducă oamenii acasă. Pe toți. Era responsabilitatea sa. Și timpul... blestematul ăsta de timp... Acum era 0325. Erau în criză de timp și nu-și mai puteau permite să aibă nici un fel de problemă.

Se auzi o explozie în urma lor.

— Ce mama dracu a fost asta? a întrebat Razor.

O ridicare generală din umeri, apoi Higgins a spus încet:

— Am „aranjat" o încărcătură explozivă în mașină înainte de a ieși. Desigur, au detonat-o.

S-au auzit câteva fluierături joase, respectuoase.

— O treabă foarte bine gândită, Prof, spuse Murdock.

Chiar era impresionat. Lui nu-i venise în minte să o facă.

— Consideră-te felicitat oficial.

— Mulțumesc, *sir*.

Din întunericul ce învăluia bancheta din spate se auzi un fel de incantație.

— *Omu' lu' șefu*! *Omu' lu' șefu*!

— Ne-am întors iar la afurisita de grădiniță, a spus Razor, dezgustat.

Sirena și toate luminile erau stinse. Nu mai vroiau să atragă atenția asupra lor. Mai ales acum, în teren deschis, unde orice lumină se putea vedea de la multe mile. Jaybird conducea cu ochelarii de noapte puși la ochi. Mercedesul a trecut peste autostrada Bekaa și își continuă drumul spre nord-est. Trecură pe lângă micul orășel Laat și fosta Bază Aeriană Libaneză localizată la nord de Baalbek.

A apărut o ușoară scădere a înălțimii terenului; drumul pătrundea adânc în Valea Bekaa, dar valea însăși creștea în altitudine de la două sute de metri la circa 1300 m deasupra nivelului mării.

SEAL au traversat Râul Litani, care aproviziona cu apă toată valea Bekaa. Străbăteau câmpuri arate mărginite cu ziduri joase de piatră ce luceau în lumina lunii și copaci extrem de rari. Luna era doar pe sfert vizibilă, dar dădea suficientă lumină. Mici pâraie și albii secate intersectau drumul care se îndrepta spre munții din depărtare. Șoseaua se ridica pe dealurile de la poalele lor.

Drumul se bifurca, iar ei au luat-o la dreapta. Dacă ar fi urmat calea din stânga, ar fi putut rula pe șoseaua pavată până în munți, dar ar fi traversat cel puțin o localitate mai mare, iar riscul nu era de neglijat. Drumul neamenajat urca până într-o pădure de la poalele munților unde pur și simplu se termina. Acolo trebuiau să vină elicopterele.

Murdock studia insistent harta. Mai era un pârâu care traversa drumul, apoi un viraj.

— Asta e, a spus sec Jaybird.

Deja se înscrisese în viraj, înainte ca Murdock să fi ridicat capul.

— Stai puțin, a spus Murdock. E prea devreme.

Dar părea a fi drumul neamenajat. Poate că ratase pârâiașul în întuneric.

Au mai continuat să ruleze cinci minute, apoi drumul s-a oprit în mijlocul unui crâng de măslini piperniciți.

Lui Murdock îi veni să urle, dar nu era felul său. De altfel, el era responsabil – era greșeala sa.

— Întoarce și mergi înapoi, a spus calm.

Alt timp pierdut.

— Jaybird Sterling, a chicotit Doc Ellsworth de pe bancheta din spate. Busola umană.

Jaybird ardea de rușine, dar a avut bunul simț de a nu spune nimic.

Au revenit pe drumul pavat și au găsit adevăratul viraj cam la un sfert de milă mai departe. Doar ca să fie sigur, Murdock a verificat poziția exactă cu GPS-ul. Pe drumul neamenajat înaintau cu încetineală. Era îngust și trecea pe coasta dealurilor acolo unde solul sărac nu permitea creșterea recoltelor.

Au mai rulat un sfert de milă, apoi Jaybird a stopat brusc, fapt ce i-a făcut pe toți să fie aruncați spre înainte.

— Bolovani, a spus, ca răspuns la inevitabila mișto cărea lă.

— Dă repede înapoi! a ordonat Murdock.

Jaybird a băgat Mercedes-ul în *marche-arrière.*

— OK, stop, spuse Murdock, după treizeci de metri.

— Crezi că e o ambuscadă? a întrebat Razor.

— Nu știu, replică Murdock. Dar nu putem merge înapoi și nici nu avem timp să ocolim. Jaybird și cu mine ieșim și mutăm bolovanii. Ceilalți, în afară de Ed, afară și acoperiți-ne.

Murdock și cu Razor au stat un minut ca să-și coordoneze acțiunile. Nimic complicat, doar ceva de genul: dacă se întâmplă asta, vreau să faci așa; sau dacă se întâmplă altfel, vreau să faci așa ceva.

Apoi el și Jaybird au înaintat pe drum cu armele pregătite. Nu că doi oameni ar fi putut face mare lucru odată ajunși în zona de ucidere a ambuscadei.

Murdock a adulmecat aerul și și-a lăsat simțurile să extragă orice informație disponibilă. Nu simțea nimic în neregulă.

El și cu Jaybird au rostogolit bolovanii din drum. Nu s-a întâmplat nimic. Murdock spera că nu vor întâlni și mai mulți. Nu-și puteau permite să irosească timpul.

Toți s-au urcat înapoi în Mercedes. Jaybird conducea încet. Mai erau pietre, dar destul de mici ca să fie ocolite sau să se treacă peste ele.

Jumătate de milă mai departe drumul se arcuia pe coasta unei alte coline. Aici, Jaybird a frânat iarăși. Drumul era complet blocat de o movilă imensă de pământ și bolovani.

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0345
Nordul Libanului

Murdock a ieșit din mașină ca să arunce o privire în jur. După ce a trântit portiera a urmat un moment de tăcere buimacă.

— Asta e karma[2], spuse confidențial Doc Ellsworth. Jaybird și toate undele alea negative.

— Ți-am spus că am gândit pozitiv, blestemăția dracului! a izbucnit Jaybird.

— Cineva urmează să fie împușcat în mai puțin de o secundă, a avertizat Razor Roselli.

Murdock s-a întors în mașină și a desfășurat harta.

— De ce dracu asta nu a fost văzută în fotografiile din satelit? a întrebat Magic Brown. Doar am verificat întreaga rută.

— Ploaia a fost de vină, spuse Kos Kosciuszko. Tot versantul este erodat. Probabil au loc mereu alunecări de teren pe timpul iernii.

— Vreți să vă țineți dracului gura o clipă și să mă lăsați să gândesc? a cerut Murdock.

A luminat harta cu lanterna. Nu puteau ocoli alunecarea de teren. Dacă s-ar fi întors înapoi ar fi pierdut timp și distanță și, chiar și așa, cea mai apropiată variantă de drum trecea drept printr-o localitate. Nu-și mai puteau permite încă o confruntare armată. Era timpul pentru ceea ce Razor numea la mișto „grupul de discuții”.

— OK, a spus Murdock. Dați-mi ceva idei.

— Am putea rula toată noaptea prin împrejurimi fără ca să ajungem mai departe decât suntem acum, a punctat Higgins.

— Nu putem chema *helo* să vină aici, hotărî Jaybird.

— Ar putea coborî o scară de funie, a sugerat Magic, dar nici măcar el nu era foarte convins.

— N-am putea nici să-l punem pe *Mister* DeWitt într-un ham și să-l urcăm, a precizat Doc. Nu cu brațul său rupt.

— Nu e vorba numai de asta, a punctat nerăbdător Razor. Terenul este plat ca o farfurie și absolut degajat. Este o localitate la o juma’ de kilometru. Imediat ce *helo*-ul ar apărea din spatele munților toată gașca ar începe să tragă în noi.

— Trebuie să presupunem că acolo sunt oameni care ne vânează… a intervenit Higgins.

— …și care, în momentul acesta, fie se adună ca să ne atace, fie năvălesc spre noi deja, a încheiat Jaybird.

— Am lăsat atâtea distrugeri în urma noastră, încât nu e deloc greu de ghicit care ne este ruta, adăugă și Kos Kosciuszko.

---

[2] Karma – soarta.

— Eh, or să apară curând, spuse Razor. Și vor fi șucăriți rău.

— Suntem încă prea aproape de Baalbek.

— Trebuie să continuăm deplasarea pe jos, spuse Ed Witt, dând glas gândului aflat în mintea tuturor.

— Poți să umbli? l-a întrebat Murdock.

— Aș face orice numai să nu mai fiu nevoit să stau în poala ăstora de pe bancheta din spate, ca niște sardele, răbufni DeWitt.

— Cred că o luăm la picior, a concluzionat Magic.

Toți au dat aprobator din cap. Nu mai era nimic de făcut.

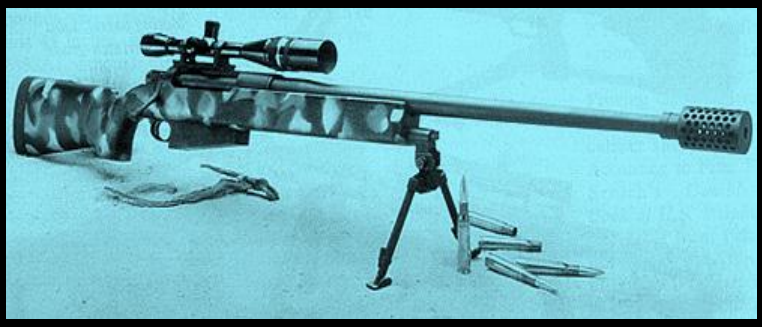

Au deschis portbagajul și și-au luat echipamentul. Erau patru saci de nailon care aveau cam aceeași formă cu o cutie de chitară, dar ceva mai îngustă. Erau „trusele" lunetiștilor. Uneori, lunetistul era nevoit să se miște cu arma sa pe terenuri foarte accidentate, să se târâie pe burtă, iar carabina cu dispozitivul ei optic trebuia tratată cu grijă. De aceea era folosit acest tip de cutie pentru transport. Era căptușită cu spumă poliuretanică, avea hamuri pentru umeri ca un rucsac și putea fi și trasă pe pământ, peste bolovani, de unde și numele ei *drag bag*. Trei dintre cutii conțineau câte o carabină Heckler & Koch MSG 90 semiautomată, calibru 7,62 mm NATO. Cealaltă adăpostea o MacMillan M 87 cu închizător, calibru .50 (12,7 mm), același ca al mitralierei grele Browning. Toate patru au fost luate la insistențele lui *Master Chief* MacKenzie, care fusese prevăzător pentru cazul în care noaptea trecea.

Celelalte patru carabine cu lunetă au fost pierdute în cel de-al doilea Mercedes. Profesorul Higgins a reușit să salveze doar două AKM, un sac cu magazii de Kalashnikov încărcate cu cartușe, câteva grenade și rucsacul său cu stația radio. Razor ducea și el un radio identic în Mercedes-ul din față. Fiecare vehicul fusese echipat asemănător.

Au avut o scurtă discuție despre vestele antiglonț. Cu inserțiile ceramice, fiecare cântărea binișor peste cinci kilograme. Era o chestiune de protecție sau de viteză de deplasare pe jos. Vestele și căștile au fost aruncate în portbagajul mașinii.

Și-au trecut unul altuia un tub pentru camuflaj și și-au pictat fețele și mâinile. Kos Kosciuszko a împrumutat o trusă pentru sutură de la Doc ca să-și coase ceea ce îi mai rămăsese din pantaloni.

Jaybird a dus Mercedes-ul până la capătul drumului și l-a proptit cu laterala într-o grămadă de pământ. Apoi, toți l-au acoperit repede cu cât de multă țărână a fost posibil pentru a-l face invizibil în caz de cercetare aeriană.

Razor Roselli a minat vehiculul.

— Sper că nu va trece nimeni pe-aici și să încerce să deschidă portierele, spuse Magic Brown.

— Atunci vor căpăta ceea ce merită manglitorii. Să-i fut dacă nu au simțul umorului, hotărî Razor.

S-au îndepărtat mergând în șir indian, lăsând între ei cât de mult interval era posibil în teren descoperit. Cât de departe puteai, dar rămânând în contact vizual cu cel din față, aceasta era regula SEAL. Jaybird era în frunte; i-a dat PKM-ul lui Kos Kosciuszko și a primit în schimb de la Doc un Kalashnikov, care cântărea mai puțin și era mai ușor de manevrat. Murdock era al doilea, cu un AKM și MSG-90 în cutia din spate. Ca de obicei, Higgins îl urma cu radioul și cu un AKM. Apoi Kos Kosciuszko cu o mitralieră și aproape șapte sute de cartușe încărcate în benzi; restul a rămas în Mercedes. Doc îi urma împreună cu DeWitt. Pentru că armamentul era insuficient datorită Mercedes-ului distrus, DeWitt avea doar arma de rezervă, pistolul rusesc Makarov; oricum, doar pe asta o putea manevra. Doc a scos MSG-90 din cutie și-l ducea în mâini, gata să tragă. Magic Brown și apoi Razor Roselli încheiau șirul ca ariergardă, amândoi cu AKM-uri. Magic avea MacMillan .50 în cutia din spate, iar Razor MSG-90.

Temperatura era cam 0^0C, iar aerul nopții era rece și umed de la ploaie. Au ocolit pe versantul dealului, apoi printre două câmpuri, menținându-se în apropierea zidurilor joase de piatră ce marcau hotarele, ca acoperire.

Murdock își supraveghea cu grijă oamenii în timp ce se deplasau. DeWitt părea să se miște fără probleme. Și emana o încredere din partea lor, pentru că se simțeau mult mai confortabil afară din mașină, cu pământul tare sub tălpi. Îi făcea să se simtă mai bine.

Privind peste câmpuri, Murdock putea vedea copaci la oarece distanță și munții din depărtare acoperiți de zăpadă.

Un câine lătra, prea departe pentru a le provoca griji. Nu se mai auzeau alte sunete, decât ocazionale *crack*-uri ale pojghiței de gheață ce acoperea pământul și crăpa sub talpa bocancilor.

21

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0400
Lângă Bteday, Liban

În curând SEAL au lăsat câmpurile în urmă și au traversat una dintre ramificațiile drumului de pământ. Murdock era foarte îngrijorat de urmele pe care le lăsau.

Exista un ritual la traversarea unei zone recunoscute ca fiind periculoase. Jaybird și Murdock au traversat primii drumul, apoi Kos și Higgins, pe fiecare

flanc, acoperind cu armele lor toată zona. Murdock a securizat capătul îndepărtat al drumului, în timp ce Jaybird s-a dus în recunoaştere şi mai departe. La semnalul lui Murdock, restul au traversat, pe rând câte unul, sub acoperirea lui Kos şi Higgins.

Murdock a aşteptat până când ultimul om, Razor Roselli, a traversat drumul.

— Ajungem pe un teren mai solid, i-a şoptit Murdock. Să împrăştiem nişte CS peste urmele noastre.

Razor a dat din cap şi a scos dintr-un buzunar un mic borcan din plastic. Era plin cu o pudră formată din cristale persistente de CS, cu efect lacrimogen. Razor a împrăştiat pudra în zigzag peste urmele lor. Pentru cazul în care ar fi fost folosit câinii pentru a-i urmări. Doar o scurtă inhalare de cristale CS şi câinele îşi pierdea definitiv simţul mirosului. Ploaia nu afecta eficacitatea cristalelor.

Murdock s-a întors la locul său în fruntea coloanei.

Au ocolit mica localitate Bteday cu o populaţie de doar 554 de locuitori. Chiar şi la această oră, existau câteva mici surse de lumină în sat. Ţăranii se trezeau devreme. SEAL s-au ţinut la suficient de mare distanţă pentru a nu alerta omniprezenţii câini prezenţi în curţile de la ţară.

SEAL au traversat încă un drum. Era prevăzut. Acesta trecea pe la sud de Bteday şi pur şi simplu se termina. Imediat dincolo de drum au intrat într-un pâlc de copaci. Era doar începutul, marginea unei păduri mari, formată din pini şi stejari; legendarii cedri libanezi nu erau prezenţi. Nu era o pădure precum în America; copacii erau prea rari, dispersaţi. Era totuşi o acoperire, o schimbare binevenită după spaţiile largi ale câmpurilor.

Când Razor Roselli, ultimul din coloană, a intrat şi el la adăpostul copacilor, voci puternice vorbind în arabă au fost auzite ceva mai departe, înainte. SEAL s-au aruncat nemişcaţi la pământ.

Era tipul de situaţie care cerea o judecată foarte clară. Dacă deschideai focul când ai fi putut să-i laşi să treacă fără să te observe, alertai întreaga zonă despre prezenţa ta. Dar dacă permiteai unei forţe semnificative să vină direct către poziţiile tale, riscai să fii descoperit, copleşit ca putere de foc şi neutralizat.

Cu excepţia cazului în care un SEAL ar fi fost descoperit într-un fel sau altul şi ar fi fost nevoit să riposteze, era de competenţa lui Murdock ca să hotărască ce vor face. Lipi urechea de pământ, respirând uşor pentru a nu lăsa să se formeze un nor de condens. Mirosea acele de pin. Arma îi era îndreptată spre direcţia de unde se auzeau vocile.

Iar vocile se apropiau. Păreau a fi una sau două. Sau poate, erau mai mulţi dar numai unul sau doi vorbeau. Nu era prima dată când Murdock îşi dorea să fi ştiut să vorbească araba. Trecu ideea pe lista de priorităţi a noului an ce urma să vină.

Nici un SEAL nu a mişcat câtuşi de puţin din locul în care se trântiseră pe pământul rece, nici cel mai mic muşchi nu le-a tresărit. Disciplina a fost perfectă. Singura disciplină reală este auto-disciplina, după cum se spunea în BUD/S.

Vocile păreau să se îndrepte direct spre ei. Murdock a pus degetul pe trăgaci. Semnalul standard pentru un pluton SEAL de deschidere a focului de ambuscadă era focul comandantului. Fără comenzi strigate sau fluierături. Nimic ce ar putea da inamicului timp să facă vreo mișcare. Doar gloanțe în țintă.

Deodată, vocile s-au îndreptat spre dreapta lui Murdock, ca și cum s-ar fi mișcat paralel cu linia de front a SEAL. Ar fi fost momentul perfect pentru declanșarea ambuscadei.

Murdock a rezistat tentației. Auzea și simțea pașii ce se călcau pe pământ. Nu ca soldații care se mișcau tactic, doar o tropăială de civili. Și doar două perechi de picioare, nu mai multe. Cei doi erau atât de aproape încât le putea simți mirosul acru al trupurilor și răsuflarea usturoiată.

Murdock a pus degetul pe garda trăgaciului și i-a lăsat să treacă. Vocile s-au pierdut în depărtare, dar SEAL au așteptat un timp în liniște deplină înainte de a se ridica cu precauție de la pământ. Murdock s-a mișcat silențios de-a lungul liniei până la Magic Brown, care știa araba.

— Ce-a fost asta? a șoptit în urechea lui Magic.

— Doi fermieri care se întorc acasă, i-a șoptit acesta înapoi. Au petrecut noaptea în alt sat, ajutând pe careva de acolo. A fătat o oaie.

Murdock l-a strâns ușor de braț, confirmând că a înțeles.

Când au luat-o iar din loc, Murdock a observat o potecă îngustă, dar bine umblată, care trecea chiar pe lângă locul unde se întinseseră la pământ. Se îndrepta spre înapoi, către Bteday. Au evitat-o așa cum au făcut cu oricare alta și au continuat să rămână la adăpostul pădurii.

Murdock devenea tot mai îngrijorat. I se părea că există un fel de conspirație continuă împotriva lor.

Pădurea lăsă loc la o suprafață largă, înierbată. Semăna cu o barieră anti-foc, deși nu era făcută de oameni. Un pârâu trecea prin mijlocul ei. Chiar dacă timpul era crucial, instinctul i-a spus lui Murdock să le ordone oamenilor să-și umple bidoanele cu apă. Echipamentul sirian, de inspirație sovietică, pe care-l purtau nu avea în dotare decât un singur bidon, deci toți le aveau deja goale sau cam așa ceva. Au format un perimetru de securitate circular. Apoi, unul câte unul, și-au umplut bidoanele și au pus în apă câte o tabletă de iod, pentru purificare.

A durat doar câteva clipe. Apoi au traversat pârâul, strecurându-se prin iarba înaltă și au dispărut înapoi în pădure.

22

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0425
La vest de Bteday, Liban

SEAL au intrat într-o fâșie de pădure de numai câteva sute de metri lungime, cu suprafețe deschise de-o parte și de alta. Dar ducea către o pădure mai largă.

Murdock a dat la o parte învelitoarea de protecție a ceasului și a verificat încă o dată ora. Peste circa un kilometru va fi timpul să cheme elicopterele prin radio. Aveau destul timp, chiar și o mică rezervă confortabilă.

Profesorul Higgins a fost primul care a auzit. Un zgomot foarte ușor în dreapta, ce putea fi o șoaptă. Apoi un *click* metalic, care, în ciuda precauțiilor cuiva, a sunat precum tragerea unei siguranțe de armă.

Higgins s-a rostogolit la pământ, a ridicat arma și a slobozit o rafală lungă. Manevra, îndelung exersată, le-a dat tuturor timp să se adăpostească.

— Ambuscadă în dreapta! a răcnit pe când se arunca spre înainte, dar nu s-a făcut auzit printre atâtea zgomote amestecate.

O linie de *foc-la-gura-țevii* a strălucit cam la douăzeci de metri de ei. Trasoare verzi zburau peste spațiul dintre ei.

În cazul ambuscadelor de la mică distanță, cu elementul surpriză pierdut, nici una dintre părțile combatante nu poate nici să atace, nici să se retragă. Supraviețuiesc cei ce reușesc primii să stabilească superioritatea de foc. Adică, cei care execută un foc susținut și precis, încât abilitatea oponenților de a riposta este fie redusă, fie eliminată. Ușor de spus la clasă, greu de realizat în viața reală.

Ed DeWitt era trântit pe burtă. Un copac din fața sa îi oferea o protecție acceptabilă. Avea pistolul în mână, dar își păstra cartușele pentru cazul în care cineva încerca să le ia cu asalt poziția.

Alături de el Doc Ellsworth împroșca gloanțe din carabina cu lunetă setată pe foc automat. Din fericire, MSG-90 avea un încărcător cu douăzeci de cartușe.

Magic Brown trăgea cu AKM-ul *foc-cu-foc*, dar se auzea de parcă era pe automat, ochind fiecare sursă de unde veneau trasoarele. Era atât de concentrat încât nici nu băga în seamă gloanțele ce loveau pământul din jurul său.

Razor Roselli căuta o ocazie de a-i învălui prin dreapta pe cei ce făcuseră ambuscada, dar focul susținut îl ținea la pământ. Nu putea să facă manevra, așa că trăgea și el.

Cu excepția celor foarte bine antrenați, pe timp de noapte toată lumea trage pe deasupra țintei. SEAL erau nemaipomenit de bine antrenați și trăgeau drept în țintă. Începu să se facă simțită o slăbire a focului din partea celorlalți. Apoi, cel puțin încă patru arme au deschis foc automat – pentru că au sosit întăriri. Asta a înclinat balanța dramatic.

Pricepând situația, Kos Kosciuszko s-a ridicat în genunchi cu mitraliera PKM. Ținea degetul apăsat continuu pe trăgaci, lansând un șuvoi neîntrerupt de gloanțe asupra liniei de *focuri-la-gura-țevii* din fața sa.

Țărâna zbura, tufișurile și puieții de copaci erau realmente tocați. Țeava PKM-ului strălucea roșu, apoi alb. Curând se va topi, dar dacă ei nu supraviețuiau în următoarele câteva secunde… nu mai conta.

Era devastator, iar inamicul și-a concentrat imediat întreg focul asupra lui.

Pentru Kos timpul s-a încetinit până când nimic nu a mai părut să se miște. Văzu trasoarele venind spre el, atât de lent încât părea că s-ar putea feri din calea lor, dar n-a putut. Apoi a simțit ca și cum ar fi fost lovit de cel mai zdravăn pumn posibil, unul făcut din fier înroșit. Era un om masiv și puternic și a continuat să țină trăgaciul apăsat, mișcând țeava de la stânga la dreapta liniei de trăgători. Rafala sa continuă a încetat. Primul său gând a fost că s-a terminat banda cu cartușe. Apoi a simțit pământul pentru că, nu știa cum, căzuse pe spate. Simțea că-i este frig, atât de frig. Și nu a mai simțit nimic.

Murdock și Jaybird, aflați în capul coloanei, au rămas în afara zonei de foc a ambuscadei când Higgins a reacționat prompt. Când focurile au început ei nu au tras. În schimb, au început să se târască spre stânga, făcând un ocol în încercarea de a depăși flancul inamicului.

S-au târât pe burtă cât de repede au putut, fără ca mărăcinii să-i poată încetini. Deși trecuseră doar câteva secunde de la primele focuri, târâșul lor părea că durează de ore întregi. Știau că s-au apropiat pentru că gloanțele care le treceau pe deasupra capului veneau dinspre ai lor. Au urcat versantul printre copaci, iar la un moment dat au ajuns să privească drept în lungul liniei de trăgători, aflat la circa zece metri depărtare. Era poziția perfectă pentru un atac din flanc. Doi oameni puteau doborî mult mai mulți, pentru că Murdock și Jaybird puteau trage drept în lungul liniei de trăgători, doar cel mai apropiat de ei putând să se întoarcă și să riposteze.

Dar dacă Murdock și Jaybird ar fi început să tragă asupra liniei de inamici, ar fi fost și ei doborâți de focul tras de SEAL. Nu însă și dacă li se dădea un semnal să înceteze mai întâi tirul. Nici o voce nu s-ar fi putut face auzită prin infernul împușcăturilor; un apel radio putea să nu fie recepționat de către toți. Dar exista un semnal pe care orice SEAL îl recunoștea instantaneu, pentru că era învățat odată cu procedurile lor operaționale standard.

Murdock și Jaybird au scotocit în sacii cu echipament și au scos fiecare câte două grenade rusești M75. Mici, în formă de butoiaș, cu corpul prevăzut cu striații, grenadele erau niște copii ale unui model austriac de pe vremea Războiului Rece. Au tras inelele și le-au aruncat în lungul liniei. La a patra explozie, Murdock și Jaybird au sărit în picioare și au sprintat înainte luând cu asalt lina inamică. Murdock a sărit peste trupurile sfârtecate de grenada ce tocmai o aruncase. Apoi, apărut din norul de fum, un om era în genunchi cu brațele depărtate, strigând ceva de genul „*Hai, hai, hai*!”.

Blake Murdock nu a făcut risipă de îndurare. Rafala sa a doborât omul. Blake s-a lăsat într-un genunchi și a schimbat încărcătorul, după care a continuat asaltul. A ajuns la capătul liniei. Auzi zgomotele cuiva care alerga printre tufișuri, dar nu a tras. Încă de la începuturile perioadei de instrucție a auzit: *Nu trage decât dacă poți să-ți identifici ținta; ar putea fi un SEAL.*

— Jaybird, a strigat.

— Aici, *sir*, a venit confirmarea din stânga sa, exact de unde trebuia să se afle Jaybird.

O clipă, Murdock s-a mirat de faptul că Jaybird făcea uz de apelativul „*sir*" fără a se afla în oarece necazuri, pe urmă a manevrat radioul.

— Jaybird și cu mine am securizat sectorul ambuscadei. Veniți la linie și nu ne împușcați dacă aveți chef să trageți.

O serie de confirmări a venit pe rețea, după care restul plutonului a înaintat în clasica linie de atac. Au ajuns lângă Murdock și Jaybird, și au intrat la adăpostul copacilor pentru a fi siguri că n-a scăpat vreun inamic. Murdock și Jaybird le-a acoperit retragerea.

S-a auzit o scurtă rafală, apoi liniștea s-a reinstalat.

— Încă doi *tango* și o ceată de măgari, a venit mesajul neobișnuit prin radio.

Cu doar un singur braț și un pistol, Ed DeWitt, prudent, nu înaintase odată cu ceilalți. S-a apropiat punând o mână pe umărul lui Murdock.

— Kos e mort.

CARRY ON !

EXPEDIȚIA SINDBAD

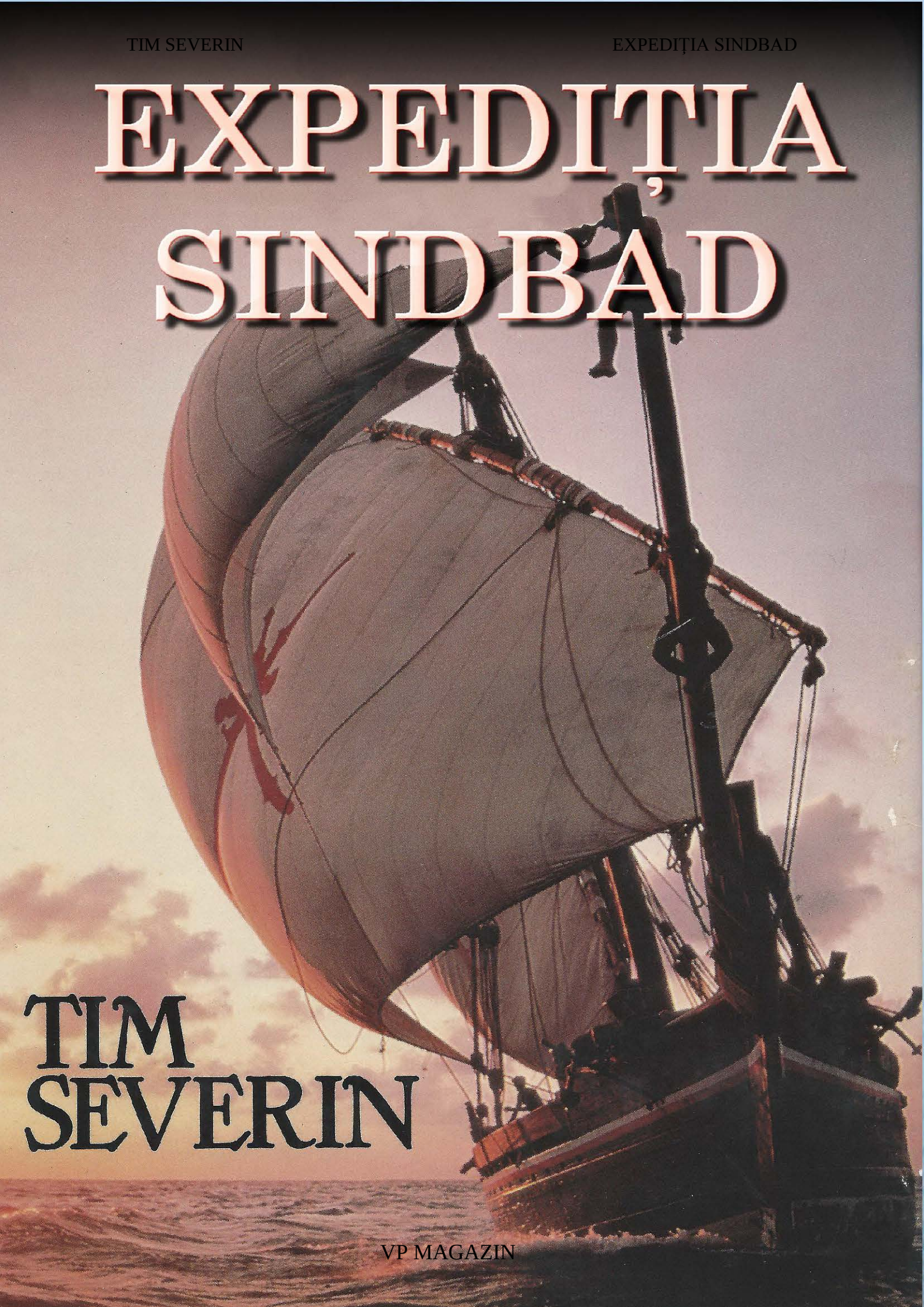

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

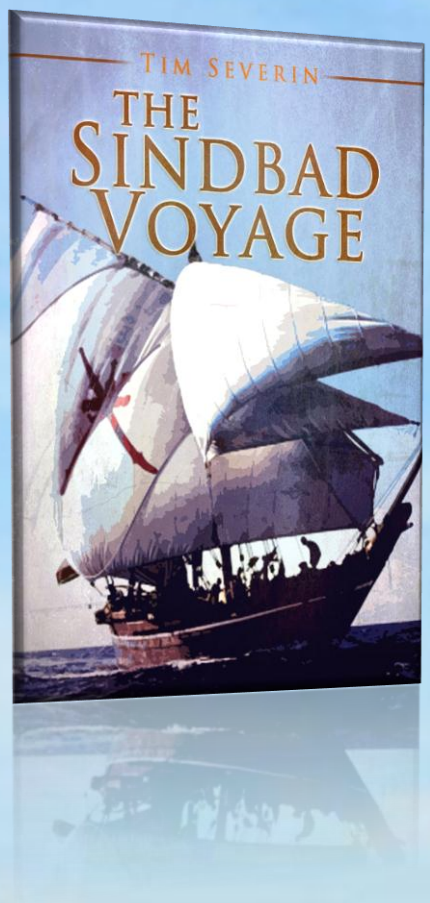

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

ŞANTIER NAVAL PE PLAJA DE LA SUR

Am mai văzut prețioasa încărcătură de cherestea şi celelalte materiale abia pe la mijlocul lunii decembrie, când micul vas indian, urât şi neîngrijit, vopsit într-un verde gălbui deschis şi numit în mod optimist *Mahomed Ali,* a pătruns în golful de lângă Sur şi a ancorat. O patrulă de control a poliției m-a dus la bord şi m-a suit pe puntea murdară, unde toate erau talmeş-balmeş. Vasul mirosea a escrocherie. Expresiile viclene de pe chipurile echipajului m-au prevenit că ceva nu era în regulă. L-am zărit şi pe insularul meu din Minicoy ascunzându-se, în mod evident dorind să-mi vorbească între patru ochi. Echipajul, cu priviri vinovate, mi-a spus că la bord se află al treilea fiu al stăpânului vasului. Deşi era la prima lui călătorie, el răspundea de vas, pentru că nu exista un căpitan, ci numai ofițerul secund, care condusese nava. Îmi era clar că fiecare căuta să evite orice răspundere. Cineva s-a dus jos să-l scoale pe fiul proprietarului. Acesta a urcat împiedicându-se pe scară şi a apărut pe punte somnoros. Era un specimen total neatrăgător, de vreo 25 de ani, cu o atitudine servilă, prea gras; avea de pe acum o burtă moale care îi atârna peste pantaloni, iar cămaşa înflorată stătea să crape peste trupul lui rotofei. Pe chip îi stăruia un surâs care îți făcea silă, pe când venea spre mine bălăbănindu-se, cu nişte papuci nepotriviți în picioare. A început a se jelui cât

de teribilă a fost călătoria. S-a temut foarte tare că era să-şi piardă viața, căci vasul a fost pe punctul de a se scufunda. Prețul plătit pentru navlosire nu compensa timpul pierdut şi necazul avut, şi trebuia să-i mai dau alți bani pentru că această călătorie a durat atât de mult, şi nici nu primiseră niciun fel de ajutor din partea docherilor când au încărcat lemnăria. Mizerabilul arăta atât de evaziv încât îmi dădeam seama că era pe punctul de a-şi dezvălui stratagema principală. Mai apoi, cu o respirație greoaie, mi-a spus că din cauza docherilor nu a putut încărca tot lemnul. O parte fusese lăsată acolo.

Ştirea m-a tulburat. Uitându-mă în jur pe punte, am constatat că era pe jumătate goală.

— De ce nu ați încărcat mai mult pe punte? l-am întrebat.

Tânărul a ridicat din umeri cu indiferență. Mi-a răspuns că nu ştie, că el nu era decât un simplu negustor şi nu căpitan de vas. Mă examina cu atenție cu ochii lui căprui, umezi, să vadă cum reacționez. Mi-am dat seama acum ce se petrecuse. O parte din cherestea nu fusese luată în mod deliberat, ca să fiu forțat să închiriez din nou vasul şi să-l trimit înapoi pentru a doua cursă, care să le aducă alți bani. Întorcându-mă către inspectorul de poliție de lângă mine, i-am explicat situația şi am conchis:

— Încearcă să înşele guvernul.

— E simplu, atunci, a răspuns scurt inspectorul. Punem vasul sub arest. Spuneți-i individului că nu poate face nicio mişcare fără permisiune. Puteți păstra paşapoartele echipajului şi o să mă anunțați când veți crede că li se poate da voie să plece.

Aşa că timp de trei săptămâni *Mahomed Ali* a rămas ancorat. Băiatul din Minicoy, agentul meu la bord, s-a strecurat pe țărm şi cu şiroaie de lacrimi pe obraz mi-a povestit întreaga întâmplare. Nici nu au încercat măcar să încarce tot lemnul. Oamenii au aşezat în mod deliberat cheresteaua în cală în aşa fel încât să ocupe tot spațiul şi apoi au refuzat să ia întreaga încărcătură El a protestat, dar nu a fost în stare să-i convingă. În drum spre Sur l-au amenințat că-l vor omorî dacă va spune adevărul. Într-o noapte, pe când dormea, lemnul de pe punte s-a mişcat şi câțiva buşteni au căzut ca din întâmplare, lovindu-l serios. M-a rugat să nu-l trimit înapoi cu vasul. Puteam să-i fac orice, numai să nu fie nevoit să se întoarcă cu *Mahomed Ali.* Era sigur că în drum spre India aveau să-l arunce peste bord, pentru informațiile pe care mi le dăduse.

L-am trimis înapoi cu avionul şi l-am răzbunat pentru loviturile primite ținând pe *Mahomed Ali* ancorat chiar şi după ce cheresteaua fusese descărcată. Odată, sub pretextul că a fost un vânt puternic, vasul a încercat să se strecoare pe furiş de-a lungul coastei, dar un helicopter al poliției din Oman l-a descoperit ascunzându-se întrun golfuleț şi, învârtindu-se amenințător deasupra lui, l-a silit să se întoarcă. *Mahomed Âli* a revenit spăşit la Sur. Numai atunci le-am dat oamenilor paşapoartele şi *Mahomed Ali,* cu acea cocă de un verde revoltător, s-a pierdut spre orizont, devenind din ce în ce mai mic, în timp ce echipajul se gândea probabil cum să mai şmecherească pe cineva.

Puțin înainte de sărbătorile de iarnă au sosit constructorii mei de nave şi frânghierii. Arătau foarte bine în cămăşile lor verzi pe care le dădusem în India.

De cum au debarcat, prima lor activitate a fost aranjarea casei pe care Ministerul Patrimoniului Național şi al Culturii mi-o pusese la dispoziție pentru următoarele opt luni.

Judecată după toate criteriile, era o locuință elegantă. Fusese construită cu vreo două sute de ani în urmă de un negustor bogat din Sur, conform sistemului tradițional din Oman, în jurul unei mari curți deschise. Aceasta era acoperită cu sfărâmături de coral care trosneau plăcut sub picioare când intrai prin porțile duble, ferecate în fier, care se aflau la intrarea principală. Pe părțile laterale curtea avea câteva uşi care se deschideau spre un adevărat labirint de încăperi construite în peretele exterior. Erau camere de diferite forme şi dimensiuni, unele spațioase, potrivite pentru dormitoare, altele micuțe, bune pentru bucătărie sau cămară. Exista apoi o încăpere cu canalizare care putea fi folosită ca spălătorie. Alte încăperi erau nimerite pentru a fi depozite. De fapt, când aveam nevoie de o cameră pentru un anumit scop, casa cea mare părea să aibă exact ceea ce-mi trebuia. Ai fi zis că fusese proiectată pentru a fi folosită întocmai aşa cum o destinam acum - căminul echipei constructorilor de nave. Mai exista o locuință separată pentru maistru şi tâmplarii principali şi o încăpere lungă, joasă şi răcoroasă pentru cele cincizeci de mii de coji de nucă de cocos. Casa avea şi o cameră-tezaur unde se păstrau valorile, şi am găsit un colț potrivit unde am instalat o mică forjă pentru a putea face acolo obiectele de fier necesare navei. O scară separată ducea din curte sus la etaj către o serie de camere dispuse în jurul a două laturi ale curții. Aici, unde au locuit proprietarii originari, m-am instalat acum eu. Fiecare din cele patru camere spațioase avea alături o cameră mică, potrivită pentru a fi folosită ca baie sau bucătărie, şi chiar în lunile cele mai fierbinți, pereții groşi de aproape un metru păstrau camerele răcoroase, în timp ce o briză uşoară se filtra prin obloanele din lemn. Ferestrele dădeau spre lagună, unde vedeam capetele broaştelor țestoase care se bălăceau în apa călduță. Cam pe la mijlocul distanței dintre casă şi lagună, terenul plat acoperit cu nisip se arcuia uşor, formând un mic dâmb încoronat de rămăşițele unei fortărețe crenelate, iar în spatele acesteia se contura linia dealurilor care despărțeau Sur-ul de deşertul Wahiba. De cele mai multe ori, seara colinele îndepărtate dădeau orizontului o culoare viorie purpurie, când soarele se lăsa la asfințit.

Pe scurt, casa era magnifică şi încercai o adevărată plăcere să o poți readuce la vechea glorie de gospodărie plină de viață, înfloritoare. Cămăşile verzi au trudit vreo zece zile pentru a o pune la punct. Când au sosit, condițiile în care se afla erau lamentabile: prin camere păşteau capre, praful şi murdăria domneau pretutindeni, până şi o vacă era priponită într-un colț al curții. Cămăşile verzi au măturat şi curățat. S-au adus cinci camioane încărcate cu coral sfărâmat de pe plajă, care a fost apoi împrăştiat în curte. Dharamsey a trimis trei duzini de cadre metalice pentru paturi şi câteva camere au devenit dormitoare, în camerele de la etaj am pus pe jos covoraşe şi perne, în stilul tradițional, căci ar fi părut o adevărată insultă adusă eleganței clădirii să faci altfel. S-au folosit trei sferturi de tonă de lapte de var pentru a spoi pereții pe dinafară, şi pe dinăuntru. Uşile mari de la intrare au fost răzuite şi date cu ulei. Prin eforturile

noastre am reuşit să transformăm marea casă. Ca să sărbătorim evenimentul, am făcut o petrecere pentru cămăşile verzi. În răcoarea serii, sub un cer ca de catifea, oamenii păreau nişte licurici pe când atârnau felinare în jurul pereților curții. O singură fâşie de lumină lucitoare se strecura afară de sub uşa bucătăriei, unde cei doi bucătari indieni pe care îi angajasem în Sur preparau pui cu *curry* [1], în timp ce lumina punea în evidență curbele arcelor şi nişelor din curte. Singurele zgomote care se auzeau erau conversația în şoaptă a oamenilor şi târşâitul picioarelor pe coral.

Această impozantă casă mai avea şi un alt avantaj: se afla destul de aproape de locul unde mi-am propus să construiesc nava, ca oamenii să poată merge la lucru pe jos, dar prea departe ca să o şteargă neobservați în timpul zilei înapoi spre dormitoarele lor. Devenisem precaut în privința muncitorilor pe care îi foloseam. Locul ales nu era decât un dâmb puțin mai înalt pe plajă şi îl reperasem împreună cu alte două ca fiind singurele posibile pentru şantier. Nu am fost deloc surprins când mi s-a spus că aceste locuri erau exact acelea unde constructorii navali din Sur îşi făureau altădată marile lor nave. Locul meu avea însă un mare dezavantaj - se inunda în timpul mareelor de primăvară. În zilele de demult faptul nu prezenta importanță. Meşterii de atunci aşteptau până când mareea se domolea şi apoi se întorceau la lucru. Eu nu puteam să-mi permit să pierd nicio zi de lucru. Eram în competiție cu timpul pentru ca nava să fie gata la a zecea aniversare a zilei naționale a Omanului, la mijlocul lui noiembrie, şi calculasem că pentru a putea lucra neîntrerupt era necesară o platformă de vreun metru înălțime, ca nava să fie astfel deasupra nivelului mareei.

Construcția acestei platforme a constituit un exemplu în privința vitezei şi a eficienței cu care se puteau aranja la nevoie lucrurile în Oman. În prima zi m-am dus la Mascat la Ministerul Planificării în vederea obținerii permisiunii pentru construcția platformei. Am primit aprobarea în 24 de ore şi m-am dus la o mare firmă de construcții ale cărei vehicule le văzusem lucrând în deşert, lângă Sur. I-am întrebat dacă ar putea să mă ajute în această problemă. Desigur că puteau. Directorul lor a făcut o schiță pe spatele unui plic şi a estimat că erau necesare 300 de tone de pietriş pentru construirea platformei. Tot ceea ce m-a rugat să fac a fost să marchez locul cu țăruşi. Mi-a promis că în trei zile maşinile lui vor fi acolo.

M-am întors la Sur pe țărm. Chiar în mijlocul spațiului unde urma să fie construită platforma se afla o baracă şubredă, improvizată din foi de placaj, pe care era o reclamă jupuită pentru băuturile gazoase locale. Această baracă strâmbă aparținea unor mecanici din Sur care reparau motoare de bărci şi ei țineau acolo o mulțime de unelte ruginite, părți stricate din motoare, cutii de unsoare, zdrențe de tot felul, petice vechi adunate şi puse bine pentru când ar putea fi de folos. Am discutat cu cei doi mecanici. Cum terenul aparținea ministerului, i-am întrebat dacă ar avea ceva împotriva mutării barăcii lor la

[1] Condiment indian.

câțiva metri mai departe, într-un loc mai bun pe care să şi-l aleagă, aşa încât să-mi pot construi platforma. Cei doi au fost foarte binevoitori. Nu era nicio problemă. M-au asigurat că-şi vor muta baraca în ziua următoare. I-am sfătuit să o facă neapărat, căci în trei zile vor sosi camioanele. Au spus că nu-i nicio problemă, se va face.

În ziua următoare baraca era neclintită la locul ei. Nu fusese mişcată niciun centimetru şi nu se vedea nici urmă de vreo activitate. L-am găsit pe unul dintre mecanici şi i-am vorbit. L-am prevenit că trebuie să încep lucrul la platformă peste două zile, căci camioanele cu pietriş fuseseră angajate. ”Nicio problemă, nicio problemă, - m-a asigurat - baraca va dispărea mâine”.

Ziua a doua era exact ca şi prima. Baraca tot pe loc se afla, nemişcată.

În a treia zi i-am găsit pe cei doi mecanici lângă baracă, întinşi la soare, fumând şi pălăvrăgind. Le-am spus că vor sosi chiar în acea dimineață camioanele cu pietriş, iar baraca lor era în mijlocul pătratului însemnat cu țăruşii mei. Au ridicat din umeri. Era limpede că nu credeau că se va întâmpla ceva aşa de repede. M-am dus acasă pentru a lua micul dejun şi când m-am întors o oră mai târziu i-am găsit pe cei doi mecanici foarte agitați. Deasupra barăcii lor se profila o maşină uriaşă, atât de mare încât şoferul, cu capul înfăşurat într-un fular şi cu ochelarii de protecție asemănători celor ai unui astronaut, nu părea mai mare decât o păpuşă. Vibrațiile motoarelor imensei maşini păreau că zguduie construcția şubredă şi totul în jur era acoperit de un val de praf provenit din cele 15 tone de pietriş pe care uriaşul le răsturnase. Cei doi mecanici erau înnebuniți. ”Opriți maşinile” - se rugau ei. ”O vom muta în această dimineață. Baraca noastră va fi îngropată. Vă rugăm, chemați o macara să ne ajute”. Le-am spus că nu exista nicio macara disponibilă şi oricum era prea târziu. De-a lungul drumului care mergea spre acest loc vedeam valuri de praf, pe măsură ce basculante uriaşe soseau descărcând tone de pietriş. M-am oferit să le mut baraca. ”Da, orice, orice”, au spus, şi cel mai în vârstă dintre ei şi-a aruncat turbanul la pământ şi a început să se bată cu pumnii în cap. Le-am făcut semn celor douăzeci de cămăşi verzi ale mele, care urmăreau spectacolul cu rânjete până la urechi. Veseli, au luat-o la fugă spre baracă şi au năvălit înăuntru. Asemenea unor furnici care salvează ouăle dintr-un muşuroi dărâmat, cămăşile verzi au reapărut, ducând în mâini diferite bucățele de obiecte şi piese mecanice ruginite, salvându-le de la pericol. Încă un drum şi cabana a fost golită. Cămăşile verzi au revenit cu baroase. Bang, bang, bang! şi acoperişul din tablă ondulată a zburat. Alte zgomote şi pereții din placaj au căzut întocmai ca cei ai unor case din cărți de joc. Câte cinci cămăşi verzi la fiecare latură au luat un perete şi diferite părți ale barăcii şi au pornit-o repede ca nişte insecte cu multe picioare. Stâlpii din cele patru colțuri au fost dislocați şi douăzeci de minute mai târziu baraca dispăruse.

Convoiul de basculante gigantice continua în mod inexorabil să transporte material şi să-l descarce cu zgomote asurzitoare şi apoi, sforăind, se întorcea în deşert. Un buldozer şi-a coborât zăngănind lama şi a început să împrăştie şi să preseze pietrişul. Pretutindeni nori de praf, zgomot şi balamuc. Patru ore mai târziu buldozerul a împins ultima cantitate de pietriş la locul respectiv şi,

condus de o cămaşă verde, s-a retras încet spre a fi legat de marea chilă a navei. Întorcându-se cu grijă pe platformă, buldozerul a tras după el chila, a aşezat-o în poziție şi a plecat. Întreaga operație de amenajare a şantierului a durat trei zile şi jumătate de la început până la sfârşit. Am dobândit şi o poreclă pe litoral. De atunci toți cei care lucrau acolo mi-au spus *Domnul Alyom,* adică *Domnul Astăzi.* Se glumea că nu mai avea rost să mă întrebe cineva când doresc un lucru să fie făcut, căci întotdeauna spuneam: „astăzi". Cei doi mecanici care fuseseră mutați erau încântați. Cămăşile verzi le făcuseră la loc baraca, acum se aflau deasupra nivelului mareei, pe propria lor platformă de pietriş în miniatură, la circa 270 metri depărtare de locul unde fusese cu opt ore mai devreme. Platforma de lucru a fost gata în ziua de Anul Nou 1980 şi a reprezentat cadoul cel mai frumos pe care l-aş fi putut dori în acea zi.

De îndată ce piesa pentru chilă, lungă de 15,8 metri, a fost aşezată pe butuci de lemn îngropați în pietriş, Hoodaid, constructorul şef de nave din Oman, a întrebat dacă el şi colegii lui ar putea sacrifica o capră ca să aducă noroc noului vas. Auzisem că în unele comunități arabe, dacă o femeie stearpă sare peste chila unei nave va putea avea copii. Constructorii de nave spun însă că aduce ghinion vasului şi încearcă să țină femeile la depărtare. Nu am ştiut niciodată ce gândeau Hoodaid şi oamenii lui despre această credință, dar am observat că puseseră o pază la chilă peste noapte. În dimineața următoare au cumpărat o capră de la un beduin şi cu sângele animalului au uns chila. Carnea a constituit un adevărat ospăț pentru lucrători. Mai apoi i-am chemat pe Hoodaid şi pe cei doi constructori indieni pentru a discuta planurile lui Colin Mudie. În mod obişnuit nici Hoodaid, nici cămăşile verzi nu ar fi folosit planuri pentru a construi o navă. Ei lucrează după ochi şi din experiență. Dar Hoodoid nu construise încă o corabie de tipul *boom* cu pânze, ci numai din acelea ale căror chile fuseseră adaptate pentru a fi conduse cu motor, iar pe de altă parte desenele lui Colin Mudie erau bazate pe date culese în mod laborios din texte istorice şi din observațile mele privind navele cusute pe care le examinasem pe țărmul Mării Arabiei.

În timp ce studiam desenele tehnice, am descoperit că unul din lucrători nu numai că a înțeles desenele lui Colin Mudie, dar era şi în măsură să le pună în aplicare. Aceasta a reprezentat un dar nemaipomenit, însă deloc surprinzător, căci omul era din insulele Minicoy. El se numea Mohamed Ismail şi se afla la Sur din întâmplare. Ali Manikfan, „perla" mea, imi recomandase inițial pe tatăl lui Mohamed, Ismail, pentru a fi maistrul meu, căci membrii familiei sale erau renumiți în Minicoy ca lucrători specializați în construcția de nave. Când, şi-a făcut apariția Ismail, aducându-şi fiul cu el, s-a văzut de fapt că acesta din urmă era cel care moştenise talentul familiei. Mohamed s-a dovedit a fi un meşter înnăscut. Nu avea încă 40 de ani, dar era dotat cu o mare siguranță şi putere de percepție, astfel încât celelalte cămăşi verzi îl considerau în mod firesc conducătorul lor. Ochiul lui Mohamed a detectat imediat o curbură aproape imperceptibilă în piesa chilei. Era atât de puțin vizibilă încât nici eu nu o puteam distinge uşor. Dar lui Mohamed îi plăcea ca lucrurile să fie perfectc. A spus la patru cămăşi verzi să sape o groapă mare sub locul unde era defectul, a

îngropat un bolovan în acea groapă şi, folosindu-l ca punct de sprijin, a înfăşurat o frânghie groasă în jurul chilei, a strâns-o cu ajutorul unei bare, până când chila a devenit complet plată şi numai atunci a fost satisfăcut.

Chiar de la primele discuții tehnice, Hoodaid şi-a dat seama de iscusința lui Mohamed. Au vorbit amândoi cum să potrivească piesele masive ale provei şi pupei la chilă şi după ce au desenat câteva schițe pe nisip au fost total de acord. Cămăşile verzi au tăiat în lemn un şanț de îmbinare complicat, o etravă lungă de aproape 11 metri a fost fixată în locul respectiv şi în momentul acela am văzut pentru prima oară cât de priceput este Mohamed în meseria lui. Lemnul pe care-l alesesem pentru etambou ne lipsea; făcea parte din cheresteaua lăsată în India în mod deliberat de către pungaşii de pe *Ali Mohamed.* Dar Mohamed Ismail nu s-a neliniştit. A căutat cu grijă în mormanul de cherestea, a măsurat mai multe bucăți şi m-a anunțat că ar putea împreuna două grinzi, formând astfel un etambou nou. Calculase chiar cu ce să înlocuiască aceste grinzi în locurile care le erau destinate. Cât despre restul materialului lemnos care lipsea, Mohamed Ismail a făcut un plan cum ar putea să-l înlocuiască prin planşe şi grinzi destul de scurte pentru a fi potrivite în interiorul unor containere mari, iar neobositul Dharamsey Nensey a aranjat o livrare destul de complicată din India cu ajutorul prietenilor săi din Dubai şi Bombay.

În următoarele câteva zile am început să-mi dau seama cât de grea avea să fie munca pentru realizarea corpului navei. Nava trebuia să fie construită asemenea cojii unui ou, adică se cerea să punem planşele la locul lor şi să formăm curbele complexe ale cocii, mai înainte de a fixa coastele interioare de sprijin. Rațiunea acestei tehnici indirecte era simplă. Nu am fi putut coase scânduri în interior dacă ar fi fost coastele în cale; acestea trebuiau răsucite şi curbate, înainte de a fi aşezate în poziția lor şi cusute. Era o metodă folosită în construcția navelor în Europa cu trei sute de ani în urmă, fiind în mare parte abandonată acum pentru că se dovedea dificilă, delicată şi dura mult.

Iată-ne acum pregătindu-ne să construim în acest fel o mare corabie comercială. Dificultatea acestei sarcini s-a simțit chiar de la prima scândură pe care am încercat să o potrivim. Planşa era lungă de numai 3,6 metri şi constituia chiar centrul secțiunii galboardului, prima scândură de lângă chilă. Dar această bucată de lemn era groasă de 7,6 cm şi ne-au trebuit patru zile să o răsucim, cizelăm şi încovoiem pentru a-i da curbura exactă. Apoi a fost necesar să netezim capătul chilei, răzuind milimetru cu milimetru pentru a o potrivi perfect. Cu ajutorul unui burghiu am făcut un şir de găuri necesare împunsăturilor de mână şi am fixat în mod temporar scândura de chilă cu piroane din lemn. În cele din urmă Mohamed s-a declarat satisfăcut. Prima scândură era gata acum pentru a fi cusută. Asemenea maiştrilor zidari ai marilor catedrale medievale care îşi săpau numele pe piatra temeliei, Mohamed s-a aplecat peste scândură şi cu creionul a scris ora, ziua şi anul când a fost plasată prima scândură de bordaj a navei. Era ora 3 în după-amiaza zilei de 4 februarie 1980.

Ca la un semnal se contură acum o privelişte ciudată de-a curmezişul întinderii de nisip care ducea spre casă. Vreo 12 frânghieri mergând în monom purtau pe umeri ceea ce părea un lung piton. Dar apoi s-a văzut că era un cârnat subțire şi lung de aproape 16 metri din coji de nucă de cocos aşezate cap la cap, înfăşurate cu sfoară, formând un fel de înveliş de grosimea unui furtun pentru incendii. Acest „piton" a fost aşezat în unghiul dintre chilă şi prima scândură din interiorul cocii. Au înfăşurat apoi o sfoară groasă din coajă de nucă de cocos pe toată lungimea „pitonului", trecând-o de la un capăt la celălalt până când l-au acoperit în întregime. Era o operație foarte precisă - trebuia să fie un număr exact de sfori întinse în mod egal. Când Kasmikoya, frânghierul şef, a fost gata, a împărțit oamenii în perechi, unul înăuntru, altul afară. Cel dinăuntru trecea un fir de sfoară din fibră de nucă de cocos, de cea mai bună calitate, printr-o gaură în scândură, înapoi prin gaura opusă din chilă în jurul "pitonului" şi din nou afară. Acolo venea rândul celui care stătea în exterior. Acesta răsucea sfoara în jurul unei pârghii din lemn tare, îşi sprijinea piciorul de chilă şi o trăgea cât putea mai strâns. Partenerul lui pe partea dinăuntru bătea uşurel sfoara pentru a fi cât mai întinsă, apoi cu un ciocănaş lovea „pitonul" ca să comprime fibrele de nucă de cocos. Sfoara devenea mereu mai întinsă, „pitonul" era treptat, treptat presat, micşorându-se din ce în ce mai mult, până când nu mai putea fi comprimat. Împunsătura era temporar închisă cu un cui de lemn şi apoi întregul proces reîncepea cu următoarea pereche de găuri. Echipele de oameni se mişcau în sus şi jos, trăgând într-un ritm constant, bătând şi lovind. Împungând de câte trei ori pe o parte şi pe alta, au legat împreună scândura, chila şi „pitonul" şi în cele din urmă ultimele împunsături au fost astupate cu fibră de nucă de cocos. Le-a trebuit o bună bucată de zi, dar când au terminat, „pitonul" devenise tare şi țeapăn ca o suliță de lemn, iar prima scândură fusese bine prinsă la locul ei. Constructorii de nave din Sur s-au adunat în jurul ei şi au atins cu mâinile cusăturile: *„Tamam, mazboot-* Bun, corect", murmurau ei cu admirație, aprobator.

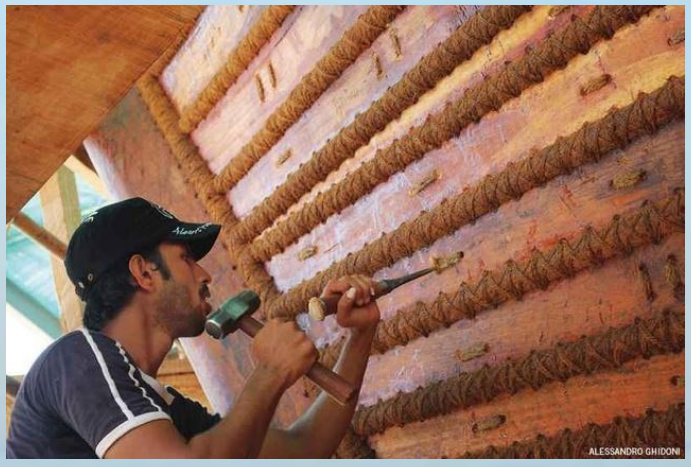

Frânghierii formau un grup ciudat. Stăteau separați de celelalte cămăşi verzi, poate pentru că erau mai timizi sau pentru că veneau din aceeaşi insulă şi preferau să fie toți laolaltă. Aceşti insulari aveau reputația în India de a fi total

lipsiți de energie şi era adevărat că cei mai mulți dintre ei se mişcau cu o încetineală deliberată. Şi totuşi, lipsa lor de iuțeală era doar aparentă. Am observat că se aflau în pas cu lucrul tâmplarilor. Când o scândură era gata pentru a fi cusută, erau şi ei gata cu „pitonul" lor, având pregătite lungimea exactă de sfoară şi cuiele, iar când frânghierii fixau ultimul cep de coajă de nucă de cocos, tâmplarii terminau de pregătit scândura următoare pentru ei. Abdullakoya, fratele lui Kunhikoya şi în acelaşi timp imaginea lui fidelă, era forța conducătoare în rândurile frânghierilor. Mereu nemulțumit, el se plângea tot timpul şi le ținea predici celorlalți cu o voce răsunătoare care putea fi auzită perfect în toată curtea marii case şi arareori ar fi fost impresionat de lâncezeala tovarăşilor săi. Mai mult de jumătate din frânghieri erau oameni între cincizeci şi şaizeci de ani, ceea ce însemna o vârstă foarte înaintată după normele insulei lor, unde durata vieții era mai puțin de cincizeci de ani. Localitatea Sur trebuie să li se fi părut foarte ciudată cu invazia de binefaceri moderne, ca automobile şi televizoare. Am observat că nici tinerii din Agatti habar nu aveau cum merge un telefon, Când s-a deranjat o linie telefonică i-am cerut „perlei" mele să-mi spună care dintre muncitori se cățăra cel mai bine într-un cocotier. El mi-a indicat un tânăr vânjos din Agatti. Am mers împreună pe plajă, urmărind stâlpii telegrafici, până când am detectat defectul: era un fir rupt. Dar cel din Agatti nu legase niciodată în viața lui două capetele de sârmă, aşa că i-am făcut o demonstrație de cum se repară firul. El s-a îndreptat apoi spre stâlpul de telegraf, a scos nu ştiu de unde o coardă de nucă de cocos, a făcut un laț, şi-a trecut piciorul prin el, apucând stâlpul cu amândouă mâinile, şi-a lipit piciorul de el şi cât ai clipi s-a cățărat ca şi cum s-ar fi plimbat pe stradă. Ciad a ajuns în vârf, unde părea că se simte foarte la îndemână, a făcut legătura necesară.

— E impresionant, am remarcat eu față de Ali.

Cu un aer de dispreț, acesta a declarat:

— Nu ar fi trebuit să aibă nevoie de frânghie. Nu e exersat. Oricare din insulă poate face ce a făcut el.

Tâmplăria necesară navei era tot atât de grozavă ca şi cusutul ei. Constructorii de nave arabi, conduşi de Hoodaid, au fost cei care au executat cadrele principale ale vasului. Stăteau sub o prelată care îi apăra de soare, cioplind cu tesle ascuțite grinzi de câte 15 cm lățime din lemnul pregătit în acest scop. Ca de obicei, lucrau după ochi, într-o manieră liberă, complet degajați. Erau opusul cămăşilor verzi. În interiorul unui adăpost din stuf pe care-l construisem pentru a avea umbră în jurul chilei, tâmplarii cu cămăşi verzi lucrau cu o frenezie greu de imaginat a fi posibilă în bătaia acelui soare. Fie că ar fi cioplit o bucată de lemn groasă sau o şipcă foarte subțire pentru o articulație delicată, nouăzeci la sută din munca cămăşilor verzi era făcută cu dalta şi ciocanul, căci acestea erau uneltele lor. Arareori şi fără tragere de inimă ar fi luat o rindea. Unealta lor era dalta din fier moale şi cu aceasta făureau minuni. Puteau să cioplească o scândură dându-i cele mai delicate curburi sau puteau să-i facă unei vergi de 18 cm un vârf ascuțit ca şi cum ar fi fost dată la un strung uriaş. Erau meşteri a căror castă originară din India fusese cea a tâmplarilor. Părinți, bunici, străbunici, nenumărate generații înaintea lor, toți

au fost tâmplari. Când erau copii nu s-a pus niciodată problema că vor fi şi ei tâmplari. Dar de îndată ce au fost destul de mari ca să ia în mână o unealtă, s-au apucat de lucru. Acum, oameni maturi, lucrau ca nişte maşini bine unse. Ca şi cum Mohamed le dăduse un anumit lucru de făcut, îi pusese în priză şi îi lăsa aşa până când terminau sau le spunea el să se oprească. Niciun fel de activitate nu-i plictisea, oricât de mult s-ar fi repetat, oricât de greu ar fi fost, nimic nu i-ar fi abătut de la lucru. Cea mai mare parte a timpului nici nu se uitau la piesa pe care o aveau în mână, după cum nu-şi aruncau privirile spre vârful daltei mai înainte de a pătrunde în lemn. În timp ce lucrau puteau întoarce capul, puteau vorbi cu prietenii din jur sau privi spre ceilalți din adăpostul unde lucrau, dar ciocanul care nu era urmărit se ridica şi cădea cu precizie, lovind exact în daltă, niciodată pe alături, pe când eu aşteptam nervos să văd producându-se o lovitură greşită care ar fi strivit un deget. Nu s-a întâmplat niciodată nimic.

Acuratețea de care trebuiau să dea dovadă tâmplarii a fost într-adevăr extraordinară. Deoarece coca era cusută, nu putea fi călăfătuită, adică nu era posibil să se introducă material în orice crăpătură mică dintre scânduri mai înainte ca nava să fie lansată, cum se obişnuieşte în mod normal când se construiesc mari vase din lemn. A introduce un material ar însemna să se întindă cusăturile, iar scândurile s-ar îndepărta. Astfel, înainte de lansarea navei, coca trebuia să aibă forma unei scoici perfecte. Asta însemna ca scândurile să fie puse strâns margine lângă margine, niciun fir de păr să nu poată trece printre ele de-a lungul unei porțiuni lungi de vreo 24 de metri. O asemenea realizare era considerată de unii ingineri europeni, veniți la fața locului, virtual imposibilă, iar confecționarea vasului pe un şantier european ar fi fost extrem de scumpă, căci se impunea o atenție extraordinară pentru fiecare amănunt. Ca să se dobândească acuratețea necesară, fiecare scândură a fost aşezată la locul ei de cel puțin trei ori înainte de a fi cusută definitiv. Înainte de fiecare încercare, tâmplarul presăra o pudră albastră pe marginea uneia dintre scânduri, alătura cele două scânduri şi le separa apoi, ca să observe unde a trecut praful albastru dintr-o parte în alta. indicând astfel cea mai mică imperfecțiune. Numai când cele două suprafețe se potriveau perfect, permitea Mohamed să se treacă la faza finală: un strat subțire de rășină de copac topită era aplicată pe amândouă fetele lemnului şi o singură fâşie de muslin subțire era întinsă pe rășina încă neuscată, ca să fie inserată între cele două scânduri când aveau să fie presate împreună, gata pentru a fi cusute. Ca un ultim control. Mohamed avea să ia marginea care ieşea în afară a fâşiei de muslin şi o trăgea cu putere. Dacă pânza luneca, el cerea atunci ca lucrarea să fie făcută din nou. Un inginer care a vizitat şantierul nostru, a calculat că această lucrare cerea o acuratețe de mai bine de 1/16 mm pe toată lungimea scândurii.

Consecința acestei griji atât de deosebite era numărul de ore necesar construirii navei. A coase un vas reprezenta o operație poate de două ori mai lentă decât construirea obişnuită de nave în care se foloseau cuiele. Cel mai bun constructor naval din India socotise că sunt necesare optsprezece luni pentru a coase părțile componente ale unui vas, iar după ce prima scândură a fost fixată

la Sur, criticii locali au apreciat că vor trece doi sau trei ani până când vom putea lansa nava noastră. Dar nimeni nu a ținut seama de munca atât de stăruitoare a cămăşilor verzi, care au înțeles să depună eforturi maxime tot timpul asemenea unor alergători la maraton. Începeau lucrul la ora şase dimineața cu o vigoare şi un entuziasm care douăsprezece ore mai târziu, când se apropiau de sfârşitul zilei de muncă, nu păreau să fi scăzut. Uneori, fără să le ceară nimeni, lucrau până la ora nouă seara. Niciodată nu ar fi plecat unul înaintea altora. Dacă unul dintre ei nu-şi terminase lucrul, toți ceilalți unsprezece stăteau să-l ajute şi apoi se întorceau acasă pe întuneric, în grup. În căldura de la Sur care te vlăguia, cămăşile lor erau ude de le storceai. După vreo jumătate de oră de lucru cei mai mulți dintre ei erau atât de transpirați, încât ai fi zis că atunci ieşiseră din apă. Am stăruit să ia tablete de sare, dar şi aşa unul sau doi au leşinat de extenuare, căci lucrau până cădeau.

Oricât de surprinzător ar putea să pară, dar arătau bine, s-au îngrăşat chiar. Ca şi maşinile care au nevoie de carburanți, mâncau de stingeau. În fiecare zi luau de două ori micul dejun şi aveau un prânz copios şi o cină la fel. De două ori pe zi fiecare dintre ei consuma o farfurie cu un diametru de aproape 50 cm, plină ochi cu orez. Dacă nu aveau aceste cantități de mâncare, ritmul lor de lucru scădea. Munceau câte zece ore pe zi, şase zile pe săptămână. Şi totuşi, atmosfera în şopronul unde lucrau era foarte veselă. Într-o zi bună de lucru treceau cu mare viteză de la o lucrare terminată la alta. Făceau mereu glume şi râdeau, iar veselia lor era molipsitoare. Zgomotul pe care-l produceau reprezenta dovada entuziasmului lor. Bocănitul ciocanelor de lemn ale frânghierilor se amesteca cu zgomotul produs de ciocanele tâmplarilor, care putea fi auzit la o distanță de o milă peste nisipuri. Erau zgomote viguroase, neregulate, de lovituri rapide, pe care le-am mai auzit în şantierele de la Beypore, unde poate mai bine de vreo două duzini de vase de lemn erau construite de trei sau patru sute de oameni. La Sur, acum, acelaşi zgomot răsuna mult mai stăruitor şi mai puternic şi nu se construia decât o singură navă, la care lucrau treizeci de oameni. Fiecare tâmplar şi-a evidențiat repede personalitatea şi şi-a primit porecla, pentru că numele lor adevărate erau un imposibil amestec de silabe în limba malayalam de pe coasta Malabar, atât de greu de pronunțat. Picior mare era cel mai solid dintre tâmplari, un om masiv, puternic, din şantierele navale de la Bevpore, care în mod inevitabil lucra alături de cel mai mic dintre tâmplari, pe care l-am numit pe dată Prichindel cel puternic. El era cel mai scund şi avea turbanul cel mai impozant, însă şi surâsul cel mai larg dintre toți tâmplarii şi, cum sărea peste scânduri ca să-şi distreze tovarăşii, îmi amintea de Rumpelstilzchen [2]. Urma apoi un tâmplar serios, liniştit, căruia îi spuneam Cel din Yorkshire. Întotdeauna înainte de a-şi începe activitatea se uita cu foarte multă atenție la lucrul său, vorbea arareori şi nu se oprea până când treaba nu era terminată. Chiar şi cel mai tânăr dintre tâmplari care venise ca ucenic ajunsese la terminarea cocii să fie bine pregătit şi cu experiență.

[2] Piticul din basmul cu acelaşi nume, cules de Grimm din folclorul german.

Ziua noastră obişnuită de lucru începea la ora cinci, de cum se iveau zorile, cu chemarea la rugăciunea de dimineață, la moscheea de alături de casa cea mare. Din balconul camerei mele auzeam cocoşii cântând şi sunetele răguşite scoase de caprele care căutau de mâncare sub fereastra mea. Caprele mâncau gunoaiele şi țineau aleea curată. Sunetele următoare erau pompatul ritmic al petrolului lampant de către bucătarii care pregăteau maşina de gătit pentru micul dejun, iar în timp ce mă spălam, auzeam bâzâitul a două bărci cu motor, două *sambukuri* care treceau în josul canalului spre locul de pescuit. O lovitură într-o tavă anunța că prima gustare de dimineață era gata. Aceasta consta dintr-un castron cu orez şi linte pentru fiecare om. Apoi la şase ieşeam pe balcon şi suflam de două ori într-un fluier pentru adunare. Cămăşilor verzi le plăcea aceasta foarte mult; ieşeau din dormitoare şi îşi adunau uneltele, strigând pentru a-i grăbi pe inevitabilii întârziați. Aşa cum se cuvenea rangului său, maistrul Mohamed apărea din dormitor un minut mai târziu decât ceilalți şi traversa curtea cu un pas hotărât, ca să mă întâlnească la capătul scărilor şi să discutăm programul de lucru. Apoi mă interesam dacă cumva cineva era bolnav, deşi repertoriul meu medical se limita la aspirină şi laxative. Dacă era vorba de ceva mai serios, se impunea o călătorie la dispensarul din oraş, mai târziu.

Mohamed anunța cu glas tare programul de lucru şi îşi alegea oamenii de care avea nevoie, apoi cămăşile verzi porneau la lucru prin uşa mică din marea poartă dublă, ca piticii din *Albă ca Zăpada,* mai ales atunci când aveau în fruntea lor pe Prichindel. Lucrau până la nouă şi jumătate dimineața, când cei doi bucătari apăreau mergând prin nisip spre locul unde oamenii munceau, purtând pe cap oale mari pline cu mormane de clătite aurii-cafenii, câte trei-patru pentru fiecare, şi alte porții de orez şi fasole. A doua gustare de dimineață dura o jumătate de oră şi apoi munca continua până la vremea prânzului condimentat cu *curry,* care se lua acasă, urmat de o mică siestă, pentru a evita timpul zilei când era căldura în toi. O lovitură puternică cu o vergea de fier într-un butoi cu benzină îi trezea la ora două pe cei care dormeau şi apoi continuau lucrul până la ora cinci, când erau liberi să se oprească. Dar adesea preferau să stea până la şase sau şapte seara, după care se întorceau acasă obosiți morți, se spălau, apoi se aşezau cu picioarele încrucişate în curte pe rogojini, şi luau o a doua doză masivă de *curry.* La opt jumătate seara dormeau tun. Vineri oamenii îşi spălau lucrurile, scriau acasă sau se duceau să pescuiască. Nu-i interesau distracțiile, căci veniseră în Oman să câştige bani grei pentru familiile lor din India şi puneau banii de-o parte cu grijă pentru ziua când aveau să se întoarcă acasă.

Cămăşile verzi primiseră acum întăriri prin venirea unui al treilea grup de recruți. Toți din acest grup erau din Minicoy, insula lui Mohamed şi a „perlei" mele. Aceştia erau buni la toate, puteau să lucreze puțin la tâmplărie, se pricepeau să dea o mână de ajutor şi la frânghii, dacă era necesar, dar nu aveau aceeaşi dibăcie ca şi profesioniştii, care lucraseră toată viața lor în asemenea specialități. Ei erau marinari care lucrau pe uscat, mutau grinzile, aşezau materialele, reparau baraca unde se lucra, construiau eşafodajul din jurul

navei şi aşa mai departe. Asemenea celor mai mulți marinari, puteau să facă aproape orice, să mânuiască până şi singurele unelte pe care le foloseau la construcția navei, burghiele de mână cu care se făceau în scânduri găurile pentru împunsături. Marinarii din Minicoy manipulau şi fierăstrăul bandă indian atât de înspăimântător, utilizat pentru a fasona conturul brut al coastelor navei. Acest fierăstrău era o născocire monstruoasă, o amenințare continuă pentru oameni, căci marile roți cu spițe se învârteau nebuneşte, iar lama lor era sudată simplu pe un foc de cărbuni. Mă temeam că într-o bună zi va zbura şi va tăia vreo mână sau vreun picior. Dar, ca şi lovitura greşită a ciocanului tâmplarului, nu s-a întâmplat niciodată nimic.

Februarie a fost luna cea mai grea. Un vânt aspru sufla dinspre nisipurile Wahiba printre dealurile din spatele Sur-ului, bătând de-a curmezişul şantierului. Baraca noastră din stuf scârțâia şi gemea prinsă în rafale. Oamenilor le intra nisipul în ochi în timp ce stăteau cu privirile ațintite asupra lucrului. A izbucnit şi un mic foc, când cărbunii aprinşi au fost purtați de vânt în stuf. Cămăşile verzi au format repede un lanț şi au aruncat găleți cu apă pentru a stăvili flăcările, mai înainte ca să se întețească. Dar pentru noi a fost un avertisment, căci ne-am dat seama cât de repede se putea nimici totul. Stricăciunile cele mai mari produse de vânt au fost aduse scândurilor navei. Pentru a obține curbura exactă, înmuiam lemnul cu ajutorul aburilor într-un recipient special pe care îl confecționasem noi. Apucam scândura cu mâna înfăşurată în sac şi o aruncam într-un locaş făcut în pământ. Acolo cei din Minicoy o apucau cu o pârghie terminată cu două brațe asemenea unui mare diapazon şi o îndoiau cu troliuri aranjate astfel ca să răsucească scândura în forma necesară. Scândurile scoteau tot felul de scâncete şi scârțâituri sub tensiunea la care erau supuse, iar dacă ai fi pus mâna pe punctele de presiune ai fi putut simți căldura care emana din lemnul torturat. Dar când bătea vântul dinspre deşert, le usca atât de repede încât unele crăpau, despicându-se apoi cu o pocnitură puternică, ceea ce însemna o dimineață întreagă de lucru pierdută. Îndoiam rând pe rând scândurile dându-le forma necesară, plecam apoi la masă şi când ne întorceam găseam că vântul drăcesc sufla din nou, umiditatea scăzuse iar scândurâ se încovoiase, schimbându-şi forma pe care o doream. În aceste zile grele oamenii începeau să devină agitați, poate pentru că transpirația se usca atât de repede pe pielea lor sau poate pentru că alimentația era greşită. Păstrând încă unele amintiri din remediile căpitanului Cook, le-am indicat să consume în fiecare zi chitre proaspete.

Acum mi se alăturase şi Bruce Foster, un fotograf profesionist din Noua Zeelandă. Prima lui sarcină era să fotografieze fiecare etapă a construirii navei. Avea să fie probabil ultimul mare vas cusut care se mai făcea şi doream să am o evidență completă a întregului proces. L-am cunoscut pe Bruce în Noua Zeelandă, în timpul unei călătorii în care țineam un ciclu de conferințe, şi s-a oferit să ne ajute. De câte ori plecam de la Sur la Mascat, Bruce prelua treburile ca adjunct al meu şi supraveghea cămăşile verzi. Inveterat călător, Bruce vizitase de două ori India şi amândoi ne deprinsesem foarte bine cu cămăşile verzi. Ştiam prea bine că erau lucrători excepționali, dar nu ar fi rezistat în fața

unei posibilități de a pune la încercare naivitatea noastră.

Era o lecție pe care o mai avea de învățat încă un vechi prieten al meu, Trondur Patursson. Trondur a venit la Sur să-i țină locul lui Bruce, când acesta a plecat în Noua Zeelandă, în vacanță. De profesie pictor, Trondur făcuse parte din echipajul vasului *Brendan* şi locuia în insulele Feroe.

— Bine. E bine, a afirmat el aprobator în timp ce se urca prima oară pe piesa destinată provei. Cu barba lui mare şi stufoasă şi părul creț arăta asemenea unui zeu norvegian al mării. Ştii, Tim, a continuat el, forma aceasta este aceeaşi cu a balenei, balena albastră, când înoată sub apă.

Soția sa, Borgne, îl întovărăşea, ca şi fiul lor Brandur, în vârstă de doi ani. Familia s-a instalat în casa cea mare. La început ofereau un spectacol ciudat cu pielea lor palidă de nordici, dar în curând au dobândit o culoare ca din Oman datorită soarelui care i-a bronzat. Au fost practici şi, pentru a le fi răcoare, au început să poarte îmbrăcăminte din Oman. Femeile din Sur care locuiau în casele din jur i-au dat lui Borgne şalvari şi o cămaşă, iar micuțul Brandur fugea de colo-colo îmbrăcat într-o *dishdasha* pe măsura lui, cu un turban de sub care îi ieşeau afară capetele roşii, arse de soare, ale urechilor. Trondur era fermecat de coloritul deşertului din jurul oraşului Sur şi la sfârşitul săptămânii o pornea cu blocul de schițe pentru a desena şi picta formele ciudate ale dunelor de nisip la răsărit sau la asfințit, când razele joase ale soarelui schimbau contururile dunelor viorii şi ocru în umbre stranii.

L-am lăsat să supravegheze construcția navei la Sur când am plecat la Londra, iar după câteva zile cei mai şmecheri dintre cămăşile verzi au început să pună la încercare posibilitățile de apărare ale lui Trondur. Cămăşile verzi au găsit că era un om amabil, înțelegător, care nu zicea nimic când ei părăseau lucrul mai devreme şi le accepta scuzele privind lipsa de materiale şi unelte. L-au convins că trebuie să țină sărbătorile indiene, care erau multe, ca şi pe cele ale Omanului. Ritmul lucrului a devenit îngrijorător de repede foarte lent, iar construcția navei înainta ca melcul. Dar instigatorii cămăşilor verzi nu ținuseră seama de Borgne. Ea a tot urmărit şi aşteptat, până când situația a devenit intolerabilă şi atunci a explodat ca o femeie furioasă din neamul vikingilor, a strigat la cei din Agatti, i-a certat pe bucătari care începuseră să o înşele la banii pentru rațiile zilnice şi l-a ocărât cu asprime pe Mohamed pentru că nu urmărea îndeaproape lucrul oamenilor. Toate acestea mi le-a povestit Trondur cu un surâs evaziv, când m-am întors.

— Borgne, foarte supărată, mărturisi el. Acum, munca mult mai bine.

Astfel coca începea să crească şi şi-au făcut apariția unii vizitatori. Sayyid Faisal a venit să vadă cum progresează lucrul. Ministerul lui se dovedise a fi un patron ideal, ne lăsa în pace să ne vedem de treabă, în timp ce Dharamsey ne procura tot ceea ce ceream. O dată pe lună el ne trimitea un camion cu proviziile de bază: saci cu orez, fasole, pungi cu nucşoară, pachete lipicioase cu coriandru şi bidoane cu ulei de nucă de cocos pentru gătit. Odată cu ele trimitea şi un funcționar indian, care se aşeza cu picioarele încrucişate în mijlocul curții, în timp ce cămăşile verzi se înşiruiau ca să-şi primească plata, iar cifrele sumelor încasate erau trecute cu cerneală roşie într-un registru mare sprijinit pe o

pernă.

Se dusese vestea că o navă impozantă prinde forme pe plaja de la Sur şi demnitarii provinciei începuseră să vină la fața locului. Cu pelerinele şi pumnalele de argint, erau figuri magnifice, însoțiți de escorta lor în ținută de ceremonie, purtând puşti prinse în banduliere impresionante de-a curmezişul pieptului şi cartuşe strălucitoare. Auguştii vizitatori se suiau pe schele şi îşi aruncau privirile jos, în adâncul navei şi îi vedeam dând din cap aprobator, *Tarnam, Wayid gawi* - foarte rezistent. *Mazboot* - corect", declarau ei şi atingeau cu mâna cusăturile cu sfoară de nucă de cocos. Noua navă căpăta reputație şi în acelaşi timp începea să le trezească afecțiunea.

Printre vizitatori se afla şi un bătrânel ca un spiriduş, cu o față scofâlcită, cam de vreo şaptezeci de ani cel puțin. Umbla anevoie, şchiopătând, dar asta nu-l împiedica să se cocoațe pe schele, care acum ajunseseră de vreo 3,6 metri. De acolo lovea cu vârful bastonului său încheieturile scândurilor. Hoodaid, şeful constructorilor, mi-a spus că era Saleh Khamees, un căpitan de marină în rezervă, poate cel mai bun din Sur, şi nimeni altcineva nu ar fi putut să-mi povestească mai mult decât acesta despre călătoriile comerciale de altădată. Aşa că m-am dus la el acasă, în mijlocul oraşului Sur şi am petrecut cu Saleh Khamees o după-amiază încântătoare. Acesta era echivalentul din Oman al unui lup de mare, cu poveşti năzdrăvane, tot atât de plin de entuziasm ca şi un tânăr. Mi-a povestit cum a luat comanda primei lui nave, când nu avea decât 12 ani, la întoarcerea din India, când tatăl său, proprietarul navei, a murit pe mare. Băiatul de 12 ani a adus nava acasă şi, începând de atunci, timp de 40 de ani, a navigat regulat de două sau trei ori pe an în India. Saleh Khamees dădea din mâini agitat, iar ochii îi străluceau, pe când vorbea despre furtuni şi naufragii, despre oameni salvați din apă, despre traversări record şi cum, în cele din urmă, fiul său, care a luat conducerea navei când Saleh a devenit prea bătrân, a eşuat pe coasta de sud a Omanului. Pierderea a fost totală. Nu au mai construit alt vas pentru a-l înlocui pe acela, căci comerțul era mort. Dar Saleh păstrase vechile lui hărți şi sextantul ca amintire. A cotrobăit prin boccelele şi cutiile din camera lui şi mi le-a arătat plin de mândrie.

Una din poveştile pe care le-am ascultat a fost deosebit de interesantă. Plecând din Sur, nava lui a fost prinsă într-o furtună puternică aproape de Ras al Hadd. Marea era foarte agitată şi talazurile atât de înalte, încât nava se afla în pericol de a se scufunda, aşa că a aruncat peste bord întreaga încărcătură pentru a uşura vasul şi a-l face să plutească. L-am întrebat dacă nu s-a temut că s-ar fi putut răsturna. Mi-a răspuns că nu, căci păstrase în santină 6 000 kg de curmale pentru a o menține dreaptă. Mi-am notat cele spuse de el. Printr-o socoteală simplă îmi spusese de fapt, în linii mari, ce balast trebuia să pun în noua mea navă.

Saleh Khamees mi-a mai povestit de asemenea de ce marile case de pe țărm, asemenea casei în care locuiam, fuseseră părăsite şi rămăseseră nelocuite. Această situație era rezultatul unei mari catastrofe petrecute cu o generație în urmă. Aproape întreaga flotă din Sur se întorcea acasă încărcată de la Zanzibar şi tocmai când se apropiau de coasta Omanului s-a pornit o furtună violentă.

Căpitanii s-au îndreptat spre adăpost lângă insulele Kuria Muria, aruncând acolo ancorele. Furtuna era atât de puternică, încât cablurile au fost smulse şi întreaga flotă a naufragiat. Pierderile de vieți au fost cumplite. Se spunea că din vasul cel mai mare, *ganja,* care era mândria portului Sur, s-au înecat mai mult de două sute de suflete. Bărbați, femei, copii, familii întregi au fost şterse de pe fața pământului, iar averile lor distruse odată cu navele. Proprietarii de vase din Sur nu s-au mai refăcut niciodată şi multe familii au fost ruinate fără speranță de supraviețuire.

Familia Patursson putea să rămână la Sur doar două luni şi trebuia să-mi găsesc un nou adjunct. Pe când mă aflam la Londra, am primit o scrisoare din partea cuiva care dorea să realizeze un model exact la scară după barca din piele *Brendan* şi îmi cerea planurile. Cererea era atât de amănunțită şi dovedea că era vorba de o persoană specializată, încât l-am invitat să ne întâlnim ca să-i dau răspunsul. Era un american pe nume Tom Vosmer, un ursuleț din pluş cu o barbă stufoasă, foarte calm, dar ferm. Tom îşi ducea existența făcând tot felul de lucruri, şi în timp ce vorbeam cu el despre modelele de nave pe care le-a executat sau le-a reparat pentru clienții săi, m-am gândit că aveam în fața mea tocmai omul care îmi trebuia pentru a mă ajuta la noua mea navă. Nu exista nimeni în viață cu experiență în construirea unei nave arabe medievale. Iată însă un om care construise în miniatură tot felul de vase, de la nave din secolul al XVIII-lea până la galere romane. Când l-am întrebat dacă nu vrea să mă ajute, nu la construirea unui model, ci a unei nave de mărime naturală, o replică identică a unui boom medieval, ochii lui Tom au strălucit plini de incântare în spatele ochelarilor. Nu a stat deloc pe gânduri. Mi-a cerut să-i dau trei săptămâni pentru a-şi pune la punct treburile de la Londra şi apoi va porni spre Oman.

Tom a sosit cu prietena lui Wendy şi, asemenea soților Patursson, cei doi au trebuit să fie puşi la încercare de cămăşile verzi. Iată că într-o zi sosi o telegramă pentru unul din Agatti. Puțin mai târziu, un tâmplar din Malabar a venit la Tom să-l întrebe ce înseamnă cuvântul „decedat”.

— Mort, înseamnă mort, a răspuns Tom mecanic, iar apoi, după o pauză, l-a întrebat:

— De ce vrei să ştii?

— Kasmikoya a primit o telegramă de acasă, în care i se spune că un membru al familiei sale a decedat.

Tom, foarte necăjit, s-a dus să-l caute pe Kasmikoya şi l-a găsit aproape leşinat de emoție, înconjurat de alți insulari cu fețe triste. I s-a arătat telegrama fatală. Scria: ”Vino acasă, fiica Jameela decedată”. Plin de simpatie, Tom l-a dus pe Kasmikoya la sediul nostru şi a aranjat cu bucătarul să-i dea ceai. Apoi a venit repede să mă vadă pe mine.

— A murit fiica lui Kasmikoya. Îmi spuse el mâhnit. A primit acum o telegramă. Oamenii sunt foarte amărâți. I-am dat după-masa liberă.

Suspiciunile mele au fost imediat trezite. Cunoşteam prea bine cămăşile mele verzi şi m-am uitat în calendar. Da, tocmai avusesem ziua de plată şi condițiile erau favorabile pentru o mică şicană. Kasmikoya avea contract să lucreze până

la lansarea navei. Dacă ne înşela pentru a pleca mai devreme, atunci şi ceilalți frânghieri aveau să-i urmeze exemplul, iar nava nu va fi niciodată construită.

— Iată telegrama, spuse Tom, înmânându-mi-o.

Am citit-o. Telegrama fusese, într-adevăr, expediată din Agatti. Am trimis să-l cheme pe Kasmikoya să vină la mine. Apăru târşind picioarele şi arătând, în mod evident, cam nervos.

— Kasmikoya, am început eu, căutând să fiu cât mai indiferent. Îmi pare foarte rău că ai primit această telegramă prin care ți se aduce la cunoştință moartea fiicei tale Jameela. Cine crezi că a trimis-o?

— Vărul meu. Trebuie că vine de la vărul meu.

— Vrei să te duci acasă?

— Da, trebuie să mă întorc să am grijă de familia mea. Şi soția mea a murit şi nu are cine să se ocupe de ceilalți copii.

— Dar telegrama asta s-ar putea să fie o înşelătorie din partea cuiva care doreşte să te amărască. Mai înainte de a pleca voi face câteva cercetări pentru a fi sigur. Ar fi mai bine să ştim exact ce s-a întâmplat.

Kasmikoya şi-a lăsat privirea în jos, uitându-se la picioare.

— O să trimit o telegramă în Agatti, am continuat eu, voi adresa telegrama funcționarului responsabil cu afacerile insulei, cerându-i amănunte despre decesul fiicei tale.

Kasmikoya a părăsit camera. O jumătate de oră mai târziu se auzi o bătaie timidă în uşă. Era un altul din Agatti.

— Kasmikoya nu vrea să trimiteți telegrama, spuse el sfios. Va aştepta până se va termina construirea navei.

În dimineața următoare, Kasmikoya nu se arătă câtuşi de puțin ruşinat, era vesel ca şi cum nu ar fi auzit niciodată de telegramă. Ceilalți păreau voioşi, glumeau între ei, iar când şi-a făcut apariția Kasmikoya, toți făceau cu ochiul şi zâmbeau cu înțeles.

Tom a învățat în acelaşi timp că atunci când are de-a face cu cămăşile verzi nu trebuie să ia lucrurile de bune de la prima vedere.

Ajunsesem acum în luna mai, iar căldura era îngrozitoare. Temperatura la umbră se ridica până la 48°. Pe la ora zece dimineața strălucirea reflectată de nisip îți facea rău la ochi. Orice activitate obişnuită de pe țărm înceta. Câini cu limba afară de un cot se strecurau la umbră şi împărțeau acest neînsemnat adăpost cu caprele care zăceau de mai mult timp acolo. Dar munca pe vas nu se oprea. Printre valurile de căldură care făceau să strălucească nisipurile, zgomotele neîncetate ale ciocanelor continuau pe măsură ce activitatea progresa şi flancurile navei se ridicau drepte în sus. Era imposibil să se lucreze pe căldura toridă a amiezei, în schimb ne sculam pe întuneric şi lucram până la prânz, iar apoi zăceam vlăguiți de căldură până la trei după-masă. Pe măsură ce aerul începea să sc mai răcorească, ne întorceam la navă şi lucrul continua până seara. Noaptea cămăşile verzi dormeau în curte pe rogojini.

Aveam acum un alt expert care să ne ajute, un uriaş vesel, constructor naval, Robert Marten, care locuia nu departe de casa mea, în comitatul Cork, în Irlanda. Robert a fost singurul om pe care cămăşile verzi nu au încercat niciodată să-l înşele. Era prea şmecher pentru ei şi o ştiau - el a recunoscut că de fapt cămăşile verzi nu erau decât nişte începători în arta înşelătoriilor în comparație cu unii dintre lucrătorii navali din Irlanda. Dar mai exista şi un alt motiv pentru care cămăşile verzi nu puteau să-l tragă pe sfoară pe Robert. El avea un fler special de a recunoaşte lucrul fiecărui tâmplar în parte. Pentru ochiul experimentat al lui Robert fiecare lăsa o urmă specială pe bucățica de lemn pe care o lucra, aşa încât Robert putea să umble în jurul navei oricând şi să-mi spună exact cât de mult lucrase fiecare din ei.

Ultimele coaste ale corpului navei erau fixate acum. Acestea fuseseră cusute la locul lor, aşa încât puteau să se îndoaie şi să alunece față de învelişul vasului. O grindă mare a fost plasată de-a curmezişul pentru a prelua greutatea catargului, puntea a fost aşezată pe grinzile ei, iar oamenii din Agatti, după ce au terminat de cusut, au petrecut o săptămână umplând spațiile formate de cusăturile din bordaj cu fibre de nucă de cocos, sarcină plictisitoare, dar esențială. Socotisem că perforasem 20 000 găuri în lemnărie şi dacă aceste găuri nu ar fi fost bine astupate, apa ar fi trecut prin ele ca printr-o sită. Pe partea din afară a corpului navei găurile au fost astupate cu o pastă făcută din răşină topită şi amestecată cu scoici, pregătită pe o planşă până a căpătat consistența unui aluat. La urmă, oamenii din Agatti au intrat în interiorul cocii. Acolo li s-au dat bidoane cu ulei vegetal şi ei au întins cu perii şi pămătufuri uleiul peste cusăturile din „piton”. Fibrele de nucă de cocos au supt uleiul. Frânghierii mi-au spus că dacă doream ca nava să supraviețuiască, era foarte important ca funiile să fie bine unse. Dacă funiile erau tratate cu ulei la patru sau şase luni, ei garantau că nava avea să dureze şaizeci sau chiar o sută de ani. Nu m-am îndoit de spusele lor. Văzusem scândurile unui vas cusut cu şaizeci de ani în urmă şi îi studiasem cusăturile. Funia din fibră de nucă de cocos era ca şi nouă.

În ultima săptămână înainte de lansare

am aplicat un strat de protecție contra scoicilor şi diferitelor vietăți care se lipesc de fundul navei. Preparatul era strict tradițional, var amestecat cu grăsime de oaie şi întins cu mâna. Am fiert bucăți de grăsime pe care le-am cumpărat în bazar, am adăugat praful de var, amestecând, şi ne-am apucat de lucru. Dar cum aveam foarte puțin timp la dispoziție, am telefonat la centrul local de pregătire a marinei sultanului, întrebând dacă ne pot trimite ajutoare suplimentare. Răspunsul a fost, evident, afirmativ. Aveau tocmai un grup de elevi în curs de pregătire şi îi vor trimite pentru a ne ajuta. Patruzeci de tineri din Oman, îmbrăcați în pantaloni scurți şi veste, au sosit la timp în două camioane ale armatei. La comanda subofițerilor lor s-au apucat să ungă vasul cu seul de oaie lipicios şi rău mirositor. Când s-a uscat această unsoare, interiorul navei avea o finisare albă elegantă. Deasupra liniei de plutire, uleiul vegetal a scos în evidență tonurile bogate, cafenii ale lemnului *aini.*

Oamenii din Minicoy au început să demonteze baraca. Pe măsură ce desfăceau rogojinile, noua navă apărea ca un fluture ce-şi sparge crisalida. Nava se contura imensă, înălțându-se deasupra nisipului, un monument al iscusinței oamenilor care au construit-o. 140 de tone de cherestea transformate într-o singură construcție elegantă, fiecare cusătură şi încheietură fiind făcută să se armonizeze perfect cu marea.

Am introdus o sanie de lansare sub cocă, am îndepărtat buştenii de sub chilă şi am legat-o de un tractor pentru a trage opera noastră la marginea apei. Sub tălpile săniei de lansare am pus ultimele bucăți de lemn pe care le mai aveam din India, unse cu seu de oaie. Motoarele tractorului au pornit şi au tras cablul întinzându-l. Cu un zgomot puternic, cablul de oțel s-a rupt. Am încercat din nou şi din nou cablul de remorcă s-a rupt. Iarăşi am încercat cu un cablu mai greu, cu pârghii la pupa şi cu stâlpi de telegraf vârâți sub fiecare parte laterală a navei şi 15 cămăşi verzi atârnate de aceştia, asemenea unor maimuțe, într-o încercare de a urni coca. Dar nava nu se mişca, rămânea neclintită. În jur domnea consternarea. A doua zi dimineață era programată lansarea.

Ministerul aranjase să aibă loc o ceremonie oficială. Mă simțeam ca un constructor de piramidă care descoperă că nu poate pune piatra din vârf în poziția dorită. Ne-a venit în ajutor, cu un teodolit, un inginer de la un şantier de construcții. A făcut măsurătorile necesare şi ne-a spus vestea cea proastă: nava era plasată pe platformă în unghi, iar noi încercam să o tragem în sus.

Nu exista decât o singură posibilitate, să modificăm platforma, tăind o pantă în vale ca nava să poată fi urnită. Asta implica eforturi foarte mari. Toată lumea, inclusiv bucătarii, au lucrat întreaga noapte cu târnăcoape şi sape, au mutat din loc tonă după tonă de pământ. Am aprins lumini şi am lucrat fără întrerupere 18 ore. Am reuşit să tragem nava înainte, puțin câte puțin.

Cămăşile verzi ajunseseră la un asemenea grad de oboseală, încât cădeau lucrând şi adormeau pe loc peste movilele de pietriş, pentru a fi treziți peste o oră de odihnă ca să o ia de la început. Până când a răsărit soarele eram toți sfârşiți de extenuare, dar reuşisem să tragem nava pe nisipul plat, udat de maree. Stătea acum acolo aşteplându-şi ceremonia, iar în spate platforma de pietriş care îi dăduse naştere arăta ca după o bătălie de tancuri grele.

— Ei bine, unde e lumea? întrebă Robert, uitându-se în jur. Nu se vedea nici țipenie de om. Locul era pustiu. Nu li s-a spus că azi are loc ceremonia de lansare?

Tocmai atunci am auzit un sunet slab ciudat. Un zumzet de ghioc amestecat cu o bătaie de tobe. Zgomotul ciudat se intensifică şi am putut distinge un cântec ritmic şi bătăi din palme. Dar era curios. De unde venea acest sunet? Nu dinspre dunele de nisip din spatele nostru. Nu se vedea nimeni, încă, în acea direcție. Părea că vine dinspre mare. Apoi am văzut înaintând în estuar o *sambulcă* elegantă de pescuit, mergând cu viteză, cu valvele deschise. În vârful catargului flutura un imens steag, iar părțile laterale erau decorate cu stâlpi de care atârnau ghirlande colorate care fâlfâiau în vânt. Puntea era încărcată de oameni, cel puțin 50, toți în picioare, privind spre țărm, dansând, bătând din picioare şi din palme în ritmul unui grup de toboşari şi al unor fluierari instalați la pupa. Era într-adevăr o privelişte emoționantă, căci toți veneau din satele lor de pe coastă pentru a saluta naşterea unui nou vas. Ambarcația lor a făcut o buclă, apropiindu-se de uscat, apoi dansatorii au sărit în apă până la brâu. Fără a înceta nici măcar o clipă muzica, orchestra a fost purtată pe umeri în apa puțin adâncă de la mal, bătând mereu din tobe, în timp ce fluieraşii se jeluiau cu instrumentul lor. Oamenii au început un dans pe nisipul de pe țărm, în care băteau cu picioarele şi se învârteau; în jurul lor hainele fluturau şi brațele se agitau, în timp ce instrumentele produceau torente de sunete.

Se mai auzi şi o altă muzică. Venind din casele din Sur, au apărut trei coloane de oameni. În capul fiecărei coloane se aflau dansatori şi cântăreți şi un mănunchi de drapele. Coloanele erau asemenea unor batalioane dintr-o armată medievală. O adevărată pădure de bețe se unduia în ritmul cântecelor, iar din când în când grupuri de oameni se desprindeau din coloane pentru a executa dansuri după mişcările lente ale săbiilor lor de luptă. Coloanele s-au revărsat în jurul navei şi curând coca a fost învăluită de o mare de oameni care dansau şi cântau. Era un adevărat vacarm, atmosfera răsuna de nenumăratele bubuituri, de tobe, de sunetele înalte alte fluierelor şi bătăile din palme ale participanților.

Ritmurile erau africane, iar majoritatea pieilor erau negre. Pretutindeni se vedeau numai surâsuri şi bucurie. Domnea o atmosferă de totală veselie. Unii bărbați treceau încoace şi încolo, purtând mari portrete ale sultanului Qabus, alții formau şiruri şerpuitoare de dansatori, un bărbat în spatele celuilalt şi mergeau aşa prin mulțime, bătând din picioare şi cântând. Până şi femeile se prindeau în joc, îmbrăcate în rochii de mătase neagră pe care străluceau filigrane de argint. În jurul gâtului şi din urechi le atârnau podoabe masive de aur, iar în loburile urechilor şi în nări erau prinse lanțuri tot din aur, care treceau peste obraji. În timp ce dansau şi se învârteau, brățările rigide din jurul gleznelor se loveau, lăsând să se audă jeluiri sălbatice ajungând până la înălțimea unor sunete supranaturale. Nu-mi fusese dat până atunci să văd o asemenea serbare de lansare a unei nave.

Fluxul care se ridica a pus capăt ceremoniei, gonind pe toți de pe plajă, iar noi am rămas să ne vedem în mod serios de treburi ca să aducem corabia pe linia de plutire.

La început credeam că va fi destul de uşor. Nava a plutit pe creasta valului, mişcându-se puțin înainte, dar mai apoi sania de lansare a lovit un banc de nisip, a intrat uşurel în nămol şi s-a împotmolit serios. Mareea s-a retras, dar nava noastră, mai potrivnică decât oricând apropierii de mediul ei natural, a rămas singuratică pe plajă. Am trudit încă o noapte. Mareea se retrăgea şi am mai avut o zi pentru a săpa un canal. Ziua următoare eram gata cu două ancore aşezate în apă să o urnim. Un pluton al marinei stătea pregătit să o tragă dintr-o ambarcație ancorată, în timp ce cămăşile verzi, în apă până la piept, aşteptau să împingă sania de lansare. Oamenii din Minicoy, care înotau ca peştii, plonjau pentru a verifica dacă nu există vreo piedică în jurul tălpilor de lansare.

În fine fluxul a atins culmea. Aşa cum mă aflam pe puntea noii nave, am dat un semnal oamenilor din marină şi aceştia au început să tragă. Cămăşile verzi au lăsat să se audă cântecul lor de lucru şi, opintindu-se din răsputeri, au săltat nava. Mi-am îndreptat privirile spre pupa şi mi s-a părut că uscatul se clatină: vasul se mişca. Uşurel, cu delicatețe, s-a lăsat în apă. Plutea. În timp ce înainta pe canal, am auzit chiote de triumf, cămăşile verzi dănțuiau şi chiuiau în apa mică de la mal înnebuniți de bucurie. Picior mare s-a aruncat într-un salt în aer pentru a ateriza în apă, cu un pleoscăit puternic. Prichindel, care se afla la bord, cuprins de o incredibilă stare de fericire, a sărit peste parapet în apă, căzând pe burtă, pentru a fi apoi salvat şi tras la mal de către unul din Minicoy. Am remorcat nava până la o geamandură în mijlocul curentului, ne-am descotorosit de sania de lansare şi am avut un moment minunat, când Mohamed şi cu mine am stat la capul scării dintre punți, fiecare invitându-l pe celălalt să coboare primul pentru a inspecta coca. Am verificat împreună cala. Acolo am dat cu ochii de o şuviță de apă care se scurgea încet, dar care avea însă să se oprească de îndată ce lemnul se va îmbiba şi se va umfla.

— Felicitări, Mohamed, ai făcut un lucru minunat, nava noastră e superbă, am spus eu.

S-a umflat în pene de plăcere şi s-a urcat înapoi pe scară, lăsându-mă singur

în coca goală. Totul era schimbat acum, vasul plutea încet, mişcându-se cu eleganță, purtat de curent. Puteam să aud clipocitul mareei trecând pe lângă învelişul navei. Am pus mâna pe scândurile care au consumat timpul şi toată grija atâtor meşteri iscusiți. Simțeam întreaga ambarcație tremurând odată cu fiecare mişcare a apei. Nava mea era vie. Pentru a o construi nu au fost necesari nici trei ani, nici şaisprezece luni, aşa cum se prezisese, ci exact 165 de zile.

RAYMOND L. WEIL
PRIMUL
CONTACT

Versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL II

Jason privea fundul craterului și sfărâmăturile împrăștiate de-a latul lui. Era locul unei prăbușiri. Un spațiu ce se întindea pe aproape o milă, cu resturi împrăștiate peste tot. Se termina la partea îndepărtată a craterului. Jason era uimit de ceea ce era în crater.

De cealaltă parte a craterului erau rămășițele unei foarte mari nave spațiale. Numai secțiunea frontală a acesteia părea să fi rămas intactă. Restul era împrăștiat de-a latul craterului. Jason estimă că partea frontală intactă trebuie să fi avut cam 150 m lungime și vreo 70 m lățime.

— Asta nu a fost construită pe pământ, spuse încet Greg.

Simțea cum inima i se zbate în piept. Acesta era ultimul lucru pe care se aștepta să-l găsească. La naiba, nici măcar nu se gândise la o asemenea posibilitate.

— Nu, nu a fost, replică Jason întrebându-se ce trebuie să facă în continuare.

Le luase aproape patruzeci de minute să urce creasta până sus. Aprecie că le vor trebui alte douăzeci de minute ca să coboare panta și circa alte treizeci ca să ajungă la partea principală a epavei.

— Oare de când e aici? întrebă Greg încercând să estimeze lungimea inițială a navei spațiale ținând cont de cantitatea de resturi împrăștiate în crater.

— De destul de mult timp, răspunse Jason care se întoarse să-l privească pe Greg. O asemenea prăbușire și cantitatea de praf pe care a stârnit-o ar fi fost observată de pe Pământ. Din câte știm, chestia asta poate fi aici de sute de ani ori poate și mai mult.

— Acum ce facem? a întrebat Greg.

Explorarea navei extraterestre nu intra în fișa postului său. Dar aveau ei o altă opțiune?

— Nava asta trebuie să aibă o sursă de energie încă activă și un fel de transmițător funcțional la bord care provoacă acea interferență.

— N-avem de ales, răspunse Jason încercând să pară mai calm decât se simțea. Mergem acolo jos și verificăm dacă e cineva acasă.

— Crezi că cineva a supraviețuit prăbușirii? întrebă Greg dându-se înapoi la acest gând.

Greg nu știa dacă este pregătit pentru scenariul unui Prim Contact.

— Mă îndoiesc, spuse Jason privind înapoi la resturile epavei. A fost o prăbușire foarte dură. Nu cred că a putut supraviețui cineva. Acea transmisie nu a început decât după ce noi ne-am început coborârea. Trebuie să fie un fel de baliză de urgență care s-a activat când *lander*-ul nostru a intrat în raza sa.

— O baliză de urgență! spuse Greg îngrijorat. Mă întreb cui semnalizează.

— Probabil nimănui, spuse Jason încercând să inspire încredere. Epava e acolo de prea mult timp. Dacă cineva a căutat-o, a plecat de mult.

— Sper, a răspuns Greg privind în jos spre crater.

Erau naufragiați pe Lună alături de epava unei nave spațiale extraterestre. Putea fi situația mai rea de atât?

— Să mergem, spuse Jason înaintând în josul povârnișului. Cu cât ajungem acolo mai repede, cu atât mai bine.

Greg l-a urmat. Din când în când, ridica ochii spre epava navei extraterestre. Simțea un fior rece în spate la gândul a ceea ce ar putea găsi. Ei tocmai aflaseră un fapt uimitor.

Unul pe care astronomii l-au susținut întotdeauna: nu suntem singuri în univers.

Jason și Greg au coborât repede pe panta abruptă cu grijă să nu se poticnească. Trebuiau să ocolească atenți bolovanii și să evite zonele cu praf selenar. Masivele lor costume de protecție îi împiedicau, iar ei trebuiau să evite o eventuală cădere. Nici unul dintre ei nu voia să se dea de-a rostogolul necontrolat pe pantă și să riște sfâșierea sau avarierea costumelor spațiale. În sfârșit, au ajuns la baza crestei și s-au îndreptat spre prima bucată mai mare din epavă. Aceasta se afla cam la o sută de metri de baza pantei.

— Pare ca și cum nava a venit la prea joasă înălțime peste creastă și a lovit aici, a constatat Jason privind la depresiunea puțin adâncă de la baza crestei. A fost o aterizare dură.

Depresiunea nu era prea vizibilă din înaltul crestei. De pe fundul craterului, era evident că nava a lovit solul cu forță și apoi a alunecat de-a latul acestuia, oprindu-se la aproape o milă depărtare de zidul îndepărtat. Forța impactului a provocat avarii cumplite navei.

— În mod sigur asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a comentat Greg uitându-se la resturile epavei și la urmele lăsate în sol.

Avea o licență în geologie și în câteva alte științe.

— Când nava a lovit trebuie să fi trimis un nor de praf mult deasupra suprafeței selenare. Când praful s-a reașezat, a acoperit totul cu un strat subțire, ca un camuflaj. De aceea această epavă nu este vizibilă de pe Pământ.

Au ajuns la prima bucată masivă din epavă și s-au oprit să o examineze. Era lată de vreo șapte metri și se părea că este un fragment din învelișul navei.

Jason a atins cu mâna înmănușată suprafața stranie. Era ușor aspră, alt indiciu că se afla aici de ceva timp. Micile porozități fuseseră probabil făcute de micrometeoriți. Bucata de metal însăși era ușor îndoită și avea câteva crestături mari cauzate probabil de lovirea de suprafața selenară.

— Acest metal are o grosime de 30-35 cm, a constatat Greg privind una dintre marginile rupte. Asta e teribil de gros pentru o navă spațială. Oare de ce

au folosit o carcasă atât de groasă? Face ca greutatea totală a navei să fie aproape astronomică.

— E o navă mare, a subliniat Jason privind în jur la toate resturile împrăștiate.

După aspectul acestora, multe dintre ele proveneau din carcasa navei. La câteva sute de metri depărtare era o bucată mult mai mare, ce părea că avea atașată un fel de motor rachetă.

Jason și Greg s-au apropiat de fragmentul cel mare și au rămas siderați. Semăna cu un motor rachetă, dar unul cum nu mai văzuseră niciodată. Era evident că nu ardea nici un tip ce combustibil chimic.

Greg a examinat secțiunea motorului rachetă timp de câteva minute înainte de a se întoarce spre Jason.

— Indiferent ce foloseşte chestia asta pentru putere, este de departe mult mai măreț decât orice la care ne-am gândit noi vreodată. Dacă ar fi să ghicesc, cred că ne uităm la un motor cu fuziune nucleară, ori poate chiar cu antimaterie.

— Nu sunt surprins, a răspuns Jason întrebându-se cu ce tip de știință avansată au de a face.

Era familiarizat cu numeroase teorii despre design-ul navelor spațiale avansate și despre ce aveau nevoie acestea pentru propulsie. Aceasta părea a fi dincolo de orice studiase el.

— Uite cât de mare este nava. Sursele convenționale de propulsie pe care le folosim noi n-ar reuși niciodată măcar să o miște. Trebuie să fie ceva exotic.

— Sunt foarte multe de învățat de aici, realiză brusc Greg. Cu ce e în crater putem avansa cu sute de ani în câteva discipline științifice.

Se întoarse spre partea frontală a navei, aproape intactă.

— Îți dai seama Jason că această navă nici măcar nu poate fi originară din sistemul nostru solar. Secretul călătoriilor interstelare poate că ne așteaptă aici, înăuntru.

Greg visase întotdeauna să zboare într-o zi spre stele. Simțea că-l cuprinde o stare de surescitare pe măsură ce realiza că secretul acesta tentant se afla chiar aici, în fața sa.

— Nu-ți fă prea multe speranțe, Greg, l-a prevenit Jason

Știa de ce se simțea Greg atât de entuziasmat. Și el se simțea la fel.

— Nu știm ce se află în interiorul navei. Amintește-ți că suntem pe Lună, nu pe Pământ. Nava aceasta va fi foarte dificil de studiat. Mai trebuie să găsim transmițătorul care emite semnalul sau cei de pe Pământ nu vor afla niciodată ce se află aici.

— Ai dreptate, a fost de acord Greg oftând din greu. Dar transmițătorul funcționează, iar asta înseamnă că mai există energie în epavă. Secțiunea frontală pare aproape intactă.

— Mă întreb de ce s-au prăbușit, s-a întrebat Jason privindu-l pe Greg. O navă atât de avansată ca aceasta evident că nu ar fi trebuit să se prăbușească pe Luna noastră.

— Cu cât devin navele mai complicate, cu atât e mai posibil să apară probleme, a replicat Greg. Ar fi putut avea o eroare de navigație sau niște probleme mecanice serioase. S-ar putea să nu aflăm niciodată de ce s-au prăbușit.

— Hai să mergem la secțiunea principală, a sugerat Jason arătând spre zidul craterului unde se afla partea frontală a epavei navei spațiale. Și nu ne ducem acolo ca să aflăm niște răspunsuri.

Cei doi începură să traverseze craterul către epavă. Trebuiau să fie prudenți deoarece peste tot se aflau bucăți mai mici, iar unele dintre acestea erau destul de zimțate. Ar fi fost ușor să cadă și să-și sfâșie costumul în una dintre ele.

După ce au traversat zona cu grijă, au ajuns la epavă.

— Doamne, ce mare e, spuse Greg cuprins de un sentiment de respect și teamă.

Epava se înălța deasupra lui.

— Trebuie să aibă vreo treizeci de metri înălțime.

— Probabil avea un echipaj numeros, spuse Jason încercând să-și imagineze tehnologia de care era nevoie pentru a construi o navă spațială atât de mare. Mă întreb de unde vine această navă și cum a sfârșit aici, pe Lună? Trupurile celor din echipaj ar putea fi încă înăuntru.

— Trupuri? spuse Greg îndepărtându-se de epavă.

Asta era ceva la care nu se gândise.

— Dacă n-a venit niciodată o navă de salvare, corpurile sunt înăuntru, replică Jason privindu-l pe Greg.

Era surprins că Greg nu se gândise la această posibilitate.

Acest gând îl făcea pe Greg să se simtă stingherit. Aveau dreptul să intre în ceea ce putea fi un mormânt extraterestru? Totuși, ce altă posibilitatea aveau? Transmițătorul din interior trebuia oprit.

Greg cercetă încet învelișul navei. Erau vizibile câteva trape situate deasupra lor la nivele mai înalte, dar nici una unde se aflau ei, jos.

— Nu văd nici o intrare.

— Hai să înconjurăm secțiunea aceasta de epavă, a sugerat Jason. Trebuie să existe o cale de acces pe undeva. Trebuie doar să o găsim.

Un fapt pe care-l observase Jason imediat a fost lipsa evidentă a hublourilor. Coca navei era solidă cu excepția a ceea ce păreau a fi numeroase trape și adâncituri. De ce erau atât de multe trape?

Cei doi se deplasau încet în jurul masivei epave. Erau evidente câteva urme de explozii puternice care avuseseră loc în secțiunea din spate, dar era atât metal contorsionat și dezmembrat, încât Jason nu credea că ar fi sigur să intre pe acolo. În partea cealaltă, au găsit în sfârșit o trapă la care puteau ajunge ușor. Avea cam la cinci metri înălțime și tot atât lățime. Pe trapă, la nivelul pieptului se afla un mâner mare, iar Greg l-a apucat și atras de el. Fu aproape să cadă când trapa s-a rotit cu ușurință, deschizându-se.

— Nu e încuiată!

— Nu, a răspuns Jason privind înăuntru.

Trapa interioară era parțial deschisă.

— Aceasta ar putea fi o indicație că a venit o navă de salvare și echipajul supraviețuitor a fost evacuat. Poate de aceea nu am văzut cadavre în exterior.

— Asta-i grozav! Spuse Greg cu ușurare în voce. Fără extratereștri vii și fără cadavre.

— Am spus că ar putea doar indica o operațiune de salvare, i-a reamintit Jason.

A aprins luminile de la costumul spațial și a păşit mai departe în ceea ce, evident, a fost un foarte mare sas. Încă câțiva pași și a ajuns la ușa interioară. Jason a pus mâna pe ea și a împins-o. S-a deschis ușor, fără să facă zgomot, doar se aflau în vidul selenar. Liniștea era sinistră. Totuși, se aflau în vid și era de așteptat.

— Vezi ceva? a întrebat Greg care stătea chiar în spatele lui Jason.

Acesta a păşit atent într-un coridor şi s-a răsucit ca să privească în ambele direcţii. Putea vedea o trapă închisă către ceea ce trebuia să fie partea frontală a navei. În direcţia opusă, vedea ceva ce păreau câteva grinzi groase din metal şi multe fragmente contorsionate ce blocau coridorul. Privind din nou spre trapa închisă, putea vedea ceva ce păreau a fi câteva uşi sau posibile coridoare ce duceau în adâncul navei.

— Nu prea avem de ales, spuse Jason făcând câţiva paşi în lungul coridorului în direcţia trapei închise.

Greg a păşit în coridor privind în jur. Se simţea uşor ameţit la gândul că se afla în interiorul unei nave spaţiale extraterestre. Coridorul avea cam patru metri înălţime şi ceva mai mult de trei metri lăţime. Singura lumină venea de la farurile costumelor lor spaţiale. Îşi aminti de câteva filme *horror* pe care le-a văzut în copilărie despre ce se putea întâmpla pe o navă extraterestră. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Inspiră adânc de câteva ori ca să se calmeze. Nu mai era demult un copil.

— Să mergem înainte pe coridor şi să verificăm şi celelalte uşi, a sugerat Jason. Mai vreau să mergem şi la trapa aceea închisă ca să vedem dacă se deschide.

Greg îl urmă pe Jason. Ajunşi la prima uşă, au găsit-o complet deschisă către interiorul încăperii. Jason a văzut câteva piese mari de echipament ciudat lipite de perete. Echipamentul era acoperit cu numeroase cadrane şi butoane, şi cu ceva ce păreau a fi ecrane de monitoare de computer. Toate acestea erau sparte probabil în urma impactului prăbuşirii.

— Nu-s prea multe aici, comentă Greg, încercând să-şi imagineze tipul de fiinţe care au lucrat odată în această încăpere. Era de asemenea uşurat să vadă că nu existau cadavre.

— Hai la trapa închisă, a spus Jason.

Se temea că va dura prea mult ca să găsească transmiţătorul. Doar pentru atât le mai ajungea oxigenul şi energia din costum înainte de a trebui să se întoarcă la *rover*.

Au mers către trapa închisă şi s-au uitat la mânerul mare. Păşind înainte, Jason l-a apucat şi a tras de el. Nu s-a întâmplat nimic. Timp de un minut, Jason a examinat trapa şi a decis că într-adevăr, se deschide spre el. Avea sens dacă era o trapă de presiune, iar în spatele ei era un sas. Jason a apucat mânerul cu ambele mâini şi a încercat să-l rotească, dar fără rezultat.

— Hai să încercăm amândoi, a sugerat Greg.

A venit alături de Jason, și-a pus și el mâinile pe mânerul imens, apoi au încercat amândoi să-l rotească. Nimic, nu se clinti deloc.

— Nu se mișcă, a mormăit Greg dezamăgit. Acum ce facem?

Greg suspecta faptul că radio-transmițătorul de afla undeva de cealaltă parte a acestei trape. Dacă voia să ajungă acasă la soție și copil, trebuiau să găsească o cale ocolitoare.

Jason se dădu înapoi și privi la trapa masivă întrebându-se ce să facă în continuare. Aceasta părea a fi singura ieșire viabilă din coridor.

— Trebuie să trecem prin ușa asta, a vorbit cu hotărâre.

Și, întorcându-se spre Greg, a continuat:

— Nu-mi face nici o plăcere să o spun, dar trebuie să ne întoarcem la *rover* și apoi la *lander*. Avem nevoie de niște scule pentru a putea intra înăuntru. Mai trebuie să găsim și o cale de a aduce *rover*-ul lângă epavă. Cu sistemul lui de reciclare a oxigenului, ne va da niște timp suplimentar pentru explorarea navei. La cât de mare este, va dura ceva până vom găsi transmițătorul.

— Dacă se află într-o zonă a navei la care putem avea acces, a adăugat Greg îngrijorat.

Ştia că dacă se află în partea avariată nu vor fi capabili să ajungă la el. Speranța de a fi salvați ar fi fost diminuată. Greg încerca să nu se gândească la ce ar însemna aceasta. Avea o soție și un copil pentru care trebuia să se întoarcă pe Pământ.

Cei doi s-au întors înapoi pe coridor, la sas, mergând tăcuți. Aveau de făcut o călătorie lungă până la modulul de aterizare.

Ziua următoare erau din nou la trapa blocată. Se odihniseră bine noaptea și au încărcat pe *rover* toate sculele de care era posibil să aibă nevoie. Jason petrecuse destul timp studiind hărțile disponibile. Găsi ceea ce părea a fi o secțiune joasă a crestei. Dacă harta era corectă, puteau trece peste creastă, până la epavă. A fost nevoie de două ore în plus, dar *rover*-ul era parcat acum chiar lângă *sas*-ul deschis.

Au găsit un fel de țeavă de circa 1,5 m printre resturile împrăștiate peste tot. Folosind-o ca pe o pârghie, Jason și Greg au încercat să forțeze mânerul trapei să se miște. La început a rezistat apoi a cedat vreo doi centimetri.

— Se mișcă, a icnit Greg, forțând și mai tare mânerul.

După o clipă, cedă complet și se roti până la capăt.

— Asta e, spuse Jason trăgând încet de mâner și deschizând complet trapa.

Aduseseră cu ei din *lander* o puternică sursă portabilă de lumină. Jason a luminat interiorul. Mai era o trapă în partea cealaltă, dar, până la ea, coridorul părea să se încline spre interiorul navei.

Au păşit prin trapa deschisă şi au mers încet. Din când în când se opreau şi aruncau câte o privire în camerele cu uşi deschise. Erau şi câteva uşi închise pe care nu au reuşit să le deschidă. În interiorul încăperilor cu uşi deschise, erau vizibile mai multe echipamente misterioase şi chiar nişte lăzi mari. În fiecare cameră erau semne de distrugere. Erau echipamente sparte, smulse de pe pereți, ecrane de computere sparte și chiar urme de foc.

— Cel puțin, încă nu am găsit cadavre, a murmurat Greg pe când pătrundeau mai adânc în navă.

Uneori, Jason se oprea și făcea semne pe peretele metalic. Folosea o rocă luată de pe suprafața selenară pentru a marca un **X** și o săgeată ce indica drumul de întoarcere. Au mai găsit câteva trape, dar până acum, toate erau deschise.

— Îți amintește de ceva? a întrebat Greg oprindu-se la o scară ce ducea în sus.

Ceva din memorie îl preocupa de câteva minute. Scările semănau cu cele întâlnite pe navele maritime moderne.

— O navă maritimă, a replicat Jason privind surprins la scări. Mai precis o navă de război.

— Exact, răspunse Greg dând din cap. Toate adânciturile și micile trape de pe învelișul extern, pariez că sunt amplasamente de arme în spatele lor. De aceea coca este atât de groasă și de aceea sunt atâtea trape și sas-uri pe coridoare. Aceasta e o navă de război!

Pentru câteva momente lungi, Jason a rămas tăcut. Și-a dat seama că Greg ar putea avea dreptate. Dacă avea, ce ar însemna aceasta pentru Pământ? Universul ar putea fi un loc mult mai periculos decât și-au imaginat oamenii.

— Cei care au manevrat această navă au foarte asemănători cu oamenii în ceea ce privește mărimea, a comentat Jason arătând spre scări. Trebuie să fi fost foarte asemănători cu noi.

— Asta e liniștitor de știut, spuse Greg.

Încă mai spera că nu vor da peste niște cadavre de extratereștri.

Jason stătu un moment la baza scărilor. A pus precaut un picior pe prima treaptă.

— Să mergem la nivelul superior. Trebuie să găsim Centrul de Comandă.

Au urcat cu grijă la etaj. Nu a fost chiar atât de ușor cu costumele lor masive. Ajunși sus, au văzut în fața lor alte câteva trape deschise.

Jason văzu pe un perete ceva ce semăna a text scris. Apropiindu-se a descoperit cu uimire planul navei. Erau câteva asemenea planuri expuse. Pe primul, exista un punct roșu pe coridor. Jason și-a dat seama că aceasta era poziția lor. Următoarele două planuri erau ale etajelor de deasupra lor. Studiindu-le cu atenție pe toate trei, nu a văzut nimic care să indice un Centru de Comandă sau un Centru de Transmisiuni. Nici nu era sigur că ar fi recunoscut vreunul chiar dacă l-ar fi văzut.

— Trebuie să mergem și mai sus, a hotărât Jason după ce a studiat planurile încă un timp.

Jason a văzut pe plan că ceva mai departe de ei, pe coridor, se aflau alte scări.

Timp de treizeci de minute, au continuat să urce în inima navei. Întâlneau tot mai puține distrugeri pe măsură ce se apropiau de centrul navei.

— Dacă aceasta este o navă de război, Centrul de Comandă ar trebui să fie dispus în cea mai protejată zonă, a subliniat Greg după ce au urcat un alt set de scări.

— În mijlocul ei, a răspuns Jason.

Se gândise și el la această posibilitate. Oprindu-se, a studiat din nou cele trei planuri de pe perete. Pe al doilea, totul părea să se îndrepte spre o zonă principală.

— Ar putea fi asta, spuse Jason punând degetul mănușii pe locul indicat.

Jason spera că are dreptate de dragul lui Greg. Îi promisese prietenului său că-l va duce acasă. Iar aceasta era posibil doar găsind și oprind transmițătorul. Secțiunea frontală a acestei nave era atât de largă, încât ar fi durat zile întregi să o cerceteze. Trebuind să se deplaseze mereu între *lander* și epavă, acest lucru ar fi fost imposibil.

După ce a urcat la nivelul următor, Jason a verificat planul, apoi i-a făcut semn lui Greg să-l urmeze. Amândoi erau obosiți de eforturile depuse. În sfârșit, au ajuns în fața unei uși mari, închisă.

— Asta o fi? a întrebat Greg răsuflând greoi.

— Cred că da, spuse Jason cu mâna pe mâner, rugându-se ca aceasta să se deschidă.

Jason a tras ferm de mâner și l-a răsucit. Spre surpriza sa, s-a rotit cu ușurință, iar ușa masivă s-a deschis spre înăuntru. Era de două ori mai groasă decât fuseseră celelalte.

— …*spuse păianjenul către muscă*…, mormăi Greg în microfonul din casca costumului.

— Dacă ar fi fost „păianjeni” pe-aici, ar fi fost morți demult, ripostă Jason pășind înăuntru și luminând de jur împrejur.

Încăperea era în mod evident un fel de Centru de Comandă. Pereții erau acoperiți cu instrumente și ecrane. Existau console cu scaune în fața lor. În centru sălii era o consolă mai înaltă unde era posibil să fi stat comandantul navei și secundul său.

— Asta e, a spus Greg entuziasmat. Transmițătorul trebuie să se afle aici, pe undeva!

— Stinge luminile costumului, a ordonat Jason.

Le stinse și pe ale sale, precum și pe cea portabilă.

Greg a făcut ce i s-a ordonat și a privit de jur împrejurul încăperii întunecate. Erau câteva luminițe slabe strălucind anemic pe unele console.

Nici unul dintre ei nu a observat că, în spatele lor, ușa masivă care tocmai începuse să se rotească, s-a închis și s-a blocat singură.

Un senzor de pe Puntea navei detectase forme de viață umanoide. Urmând instrucțiunile unui program străvechi, a început să activeze IA[1] a navei.

Jason a aprins din nou lumina și a rotit-o încet în jurul încăperii. A încremenit când a văzut că ușa din spatele său a fost închisă.

— Cum s-a întâmplat asta? a întrebat Greg uluit.

[1] IA – Inteligența Artificială.

Dacă nici el, nici Jason nu au închis ușa, atunci cum dracu de era blocată acum?

Deodată, Jason a avut sentimentul înfricoșător că nu mai erau singuri pe navă. Se apropie din nou de ușă gata să acționeze mânerul, când luminile din Centrul de Comandă au început să pâlpâie una după alta și să se aprindă. Se opri la mijlocul mișcării și se întoarse.

— Ce se întâmplă? a întrebat Greg dorindu-și să se afle înapoi în *rover*.

Începea să se simtă ca și cum s-ar fi aflat într-unul dintre vechile filme horror-SF.

— Nu știu, răspunse Jason gândind furios. Trebuie să fi activat ceva când am deschis ușa Centrului de Comandă.

Un led semnaliza la încheietura mâinii lui Greg, unde era un mic senzor. Era folosit pentru a arăta atmosfera respirabilă din sas-ul modulului de aterizare.

— Jason, îmi arată că acum avem aici atmosferă respirabilă.

— Ce… este imposibil! a exclamat Jason privind senzorul lui Greg.

— Și totuși este adevărat, spuse Greg privind cu nervozitate prin Centrul de Comandă.

Avea o senzație de greață simțind că nu mai au controlul asupra situației. Tot ce mai era nevoie acum, era să apară vreunul dintre extratereștrii din echipaj.

Jason a rămas perfect nemișcat apoi a luat o decizie. Încet, a dus mâinile la clemele ce-i permiteau să-și scoată casca.

— Jason, ce faci? se repezi Greg frenetic, realizând intenția lui Jason.

— Îmi scot casca, a răspuns Jason pe când își desfăcea ultimele două cleme.

Odată desfăcute și acestea, mai rămăsese doar cea interioară. Cu ezitare, a declanșat-o și pe aceasta. Apoi, prinzând casca cu ambele mâini, a rotit-o și a scos-o. Jason s-a relaxat văzând că nu se întâmplă nimic. Stătea în Centrul de Comandă extraterestru respirându-i aerul. Era destul de rece, dar părea a fi în regulă.

— Ești OK? a întrebat Greg îngrijorat.

Nu-i venea să creadă că Jason și-a riscat viața în felul acesta. Nu știa ce ar trebui să facă dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jason.

— Da, mă simt bine, spuse Jason respirând adânc.

Aerul părea proaspăt și perfect normal.

— Ei bine, acum știm că acești extratereștri respirau o atmosferă normală, pământeană, a concluzionat Greg pe când a început manevra de scoatere a propriei căști.

Jason s-a apropiat ca să-l ajute. Curând, amândoi aveau căștile scoase și au oprit rezervele de oxigen de la costume pentru a le conserva. Vor avea nevoie mai târziu, când vor părăsi Centrul de Comandă. Presupunând că vor găsi o cale de ieșire. Deocamdată, atmosfera internă va ține trapa închisă ermetic. În acest moment, ei erau blocați în interiorul acestei încăperi.

Jason a văzut o altă ușă de partea cealaltă a Centrului de Comandă. Merse către ea și a privit curios înăuntru. A încremenit în fața priveliștii.

— Greg, vino aici. Trebuie să vezi asta!

Va urma…

FORLORN RIVER

ZANE GREY

Westernul de altadată

ZANE GREY

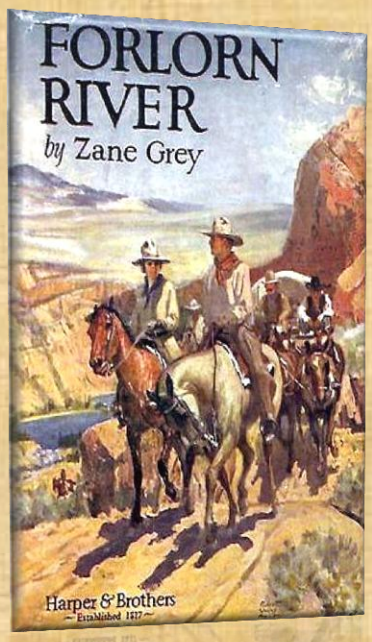

FORLORN RIVER

-1927-

Publicat în 1941 la Editura PODEANU
sub titlul ROIBUL SĂLBATEC
Traducere de Paul B. Marian

CAPITOLUL XV

Puțin înainte de prânz, Marvie veni să bată la uşă.

— Ina, zise dânsul amărât, vin.

— L-au prins pe Ben? întrebă ea.

— Da. L-au prins pe Ben şi pe indian.

— Mă duc. Trebuie să fiu acolo.

Ea se pieptănă în grabă şi-l ajunse pe Marvie, care urmă cu destăinuirile:

— Vino repede, îi zise dânsul, nu trebuie să pierdem nimic din ce se va petrece. Mama a coborât în birou. Setter şi tata voiau ca ea să semneze nişte hârtii, iar dânsa nu vroia. Atunci Setter s-a înfuriat şi asta l-a înnebunit pe tata. Erau amândoi într-un hal fără de hal, când a venit Amos Ide.

— Tatăl lui Ben! exclamă tânăra.

— Da. O adevărată bufniță. Însă venirea lui a curmat cearta. Setter l-a luat în coliba unde sunt şi acum. Tata m-a gonit din birou, dar am găsit mijlocul ca să aud totuşi ceva. I-a spus mamei că e mulțumit că n-a semnat. Şi a spus o grămadă de lucruri despre Setter. Atunci mama i-a răspuns: Asta nu-i ceva

nou pentru mine. El a zis: Da, însă e prea târziu. Am să merg la închisoare cu Ben Ide. Asta mă chinuieşte, felul în care Setter îl prigoneşte pe bietul băiat. O să vedem şi alte lucruri ciudate.

— Oh! Marv, a spus tata asta? întrebă tânăra apucând mâna fratelui ei. Ai mai auzit şi altceva?

— Nu. Un cowboy a strigat că se apropie Judd. Atunci am venit repede să te înştiinţez.

— Atunci... Ben poate fi văzut?

— Da. Pe drum. Uită-te.

Dar tânăra respinse binoclul întins de Marvie şi amândoi se duseră repede spre ranch. Grupuri de cowboy vorbeau cu însufleţire. Trebuia să se întâmple ceva serios, care tulbura viaţa obişnuită, atât de liniştită la ranchul lui Blaine.

— Cowboyi vorbesc între ei, murmură Marvie. Bill Sneed e de partea lui Ben, dar nu toţi.

Când tânăra se apropie, văzu într-adevăr că tot personalul ranchului era acolo. Când trecu ea, tăcură din gură. Nici Mr. Ide, nici Setter nu erau acolo. Când intră în birou, îl găsi pe tată-său singur cu soţia lui.

— Ina, zise Mrs. Blaine, pe care era cât p-aci s-o podidească plânsul. Mr. Setter a spus lucruri îngrozitoare despre taică-tău. Dacă nu semnez anumite hârtii, dacă, nu vrei să te măriţi cu el...

— Mamă dragă, nu deznădăjdui. Trebuie să ne susţinem unii pe alţii, dacă trebuie să mergem toţi la închisoare.

— Dar o să fie îngrozitor!

— Fără îndoială, dar asta n-o să se întâmple niciodată.

În clipa aceea, Blaine, stând înaintea biroului, zise:

— Fată, şeriful vine cu Ben Ide.

— Ştiu. Mi-a spus Marvie.

— Şi Amos Ide e aici. E dureros pentru el. Şi tâlharul de Setter l-a băgat într-o încurcătură.

Ina fugi la el şi-i puse braţul în jurul gâtului:

— Tată, zise dânsa, cu un glas de dorinţă arzătoare, o dată în viaţa d-tale să fii stăpân şi să conduci d-ta această afacere, orice s-ar întâmpla. Eşti la d-ta acasă. Nu te lăsa dus de Setter. Fii bun cu Ben Ide, căci... îl... îl iubesc, tăticule!

Ea se aştepta ca tată-său să se înfurie, dar el se ridică şi tânăra văzu în ochii lui cenuşii o lumină foarte blândă, pe care n-o cunoştea încă.

— Micuţo, sunt îndurerat că mi-a trebuit atâta vreme ca să văd limpede. Marvie mi-a dat să înţeleg, dar nu l-am luat în seamă... Aşadar, îl iubeşti pe Ben Ide?

— Da, tată, răspunse dânsa cu mândrie.

— Bine, dar cred că n-ai să uiţi să te porţi ca o Blaine.

Marvie strigă în acea clipă, înaintea uşii:

— Tată, iată-i!

Blaine ieşi urmat de Ina şi de soția lui.

Patru oameni călări intraseră în pătratul rămas liber între colibe. Blaine înaintă; ceata de cowboy se strânse în spatele lui. Ina simți că Marvie e foarte aproape de dânsa şi-i spunea încet cuvinte grăbite, pe care ea nu le înțelegea.

Judd îşi oprise calul. Avea un obraz strălucitor şi făcu un gest cu marea lui mână înmănuşată ca şi când ar fi cerut tăcere.

Ina văzu un mare cal cenuşiu acoperit de sudoare şi pe călărețul lui, Ben Ide. Acesta era foarte galben, clipind din ochii cumințI, iar felul cum sta stângaci pe cal, dovedea că avea cătuşe la mâini. Lângă el un indian călare cu mâinile legate. Agentul Walker stătea mai în urmă. Ochii tinerei, se întoarseră la Ben Ide şi se ațintiră asupra lui. Cât de triste şi întunecate erau privirile logodnicului! Se credea oare pierdut? N-avea nimic de spus ca să se apere?

— Iată omul d-tale, Mister Blaine, strigă Judd cu glas solemn. Ți-am spus că o să-l prindem. Şi l-am prins asupra faptului...

— Iartă-mă, Mister Judd, întrerupse aspru Hart Blaine. Ceea ce spui nu-i adevărat. Eu n-am nici o legătură cu această arestare.

— Dar tovarăşul d-tale, Mr. Setter, îşi ia răspunderea, ceea ce vine cam tot acolo.

— Nu Setter şi cu mine nu mai suntem tovarăşi. Mă înțelegi?

— Să mă ia dracu, dacă înțeleg ceva, bombăni Judd care începea să-şi piardă cumpătul. Setter a spus că te reprezintă pe d-ta că ai oferit: o răsplată de o mie de dolari.

— Destul! exclamă bătrânul Blaine cu glas tunător. Şi eu am de spus ceva. N-am oferit şi n-o să dau nici o răsplată.

Cutezanța lui Judd pieri. Nu răspunse nimic şi foarte tulburat se ridică în scară, căutându-l vădit pe Setter.

Blaine se apropiase de Ben Ide şi punându-i mâna pe genunchi, îi spuse cu glas cam aspru, dar în care ghiceai bunăvoința:

— Ide, sunt foarte supărat că te văd astfel.

Ben, uimit, îl privi, mişcat de recunoştință:

— Îți mulțumesc, Mister Blaine. Cred că-ți închipui că şi eu sunt supărat.

— Tatăl d-tale e aici, cu Setter.

Obrazul galben al lui Ben se înroşi:

— Da, Mister... mă aşteptam la asta!

— Spune-mi, băiatule, zise Blaine, foarte serios, eşti vinovat?

— Da, sunt... mărturisi Ben Ide într-un înflăcărat avânt şi cuprins parcă de remuşcări. Dar... îmi pierdusem capul. N-aş fi crezut niciodată... că lucrurile o să se petreacă aşa.

Ina, care auzise, primi o lovitură îngrozitoare, se simți înghețată din creştet până În tălpi; crezu să o să-şi, piardă cunoştința. Privi cu ochi măriți pe Ben Ide, a cărui față arăta o grozavă frământare sufletească. Vinovat... Se trădase. O trădase şi pe ea. Îngrozitorul adevăr îi zdrobea sufletul, dar simți că ar zbura spre el şi, chiar vinovat fiind, l-ar apăra.

— Atunci, Ide, îl auzi dânsa vorbind pe taică-său cu un glas de mirare şi adâncă mâhnire, mă tem că n-o să pot face nimic pentru d-ta.

Setter sosi, într-adevăr, galben, cu ochii strălucitori. Amos Ide îl urmă, dar era în spatele lui, pe jumătate acoperit de el.

— Ei bine, Judd, întrebă Setter, cu glas poruncitor, n-ai decât doi. Unde e al treilea? Acel care se numeşte Nevada?

— A fugit.

— Şi l-ai lăsat să scape? Eşti doar un şerif vestit!

— Te rog să mă asculți. Acest Nevada a fost la început foarte cuminte; clar când l-a văzut pe Walker scoțând cătuşele, a spus: Pentru mine sunt astea? Walker a vrut să i le pună la mâini, dar el i-a trântit un pumn care l-a lungit la pământ. Atunci Nevada a sărit pe cal şi a luat-o la fugă. Am tras trei gloanțe după el dar nu l-am nimerit. A fugit în urma lui Bill Hall şi a cetei lui.

Ina crezu că zăreşte o tresărire pe fața lui Setter.

— Bill Hall!... Ce vrei să zici? Nevada alerga în urma lui Bill Hall?

— Ştiu ce spun. Bill Hall şi oamenii lui erau cu Ben Ide. Vânau cu el acel roib sălbatic, numit California Red. De altfel l-au şi prins.

— Bill Hall cu Ide... vânând caii sălbatici, zise Setter ca şi când n-ar fi înțeles bine.

— Mister Setter, zise Judd batjocoritor, nu te aşteptai oare şi d-ta la asta: Bill Hall cu Ben Ide?

— Nu... nu acum, răspunse Setter şovăind. El... Eu... Dar puțin interesează. Dacă Hall era acolo, de ce nu l-ai arestat?

Şeriful începu să râdă. Se vedea că găseşte sugestia destul de caraghioasă. Ina înțelese că râsul însemna ceva tainic şi stânjenitor pentru Setter. Cât de încurcate păreau toate! În clipa aceea, Marvie îi luă mâna, i-o strânse şi deodată plecă, strecurându-se printre cowboy până la tată-său.

— Blaine, zise Setter întorcându-se, am prins doi dintre hoți. Ai să vii să depui mărturie contra lor, înaintea tribunalului din Hammell?

— Nu, Setter, să nu te bizui pe asta, răspunse în silă bătrânul Blaine.

— Fie. Atunci o să vii pentru altceva.

Amos Ide era în urma lui Setter. El înaintă şi se aşează înaintea fiului său. Cowboyi, care şopteau între ei, tăcură. Nimeni nu mai mişca.

— Benjamin, ai ajuns acolo unde ți-am prezis, rosti dânsul.

— Da, datorită d-tale, răspunse Ben.

— Fiu rătăcitor! Vânător de cai sălbatici! Întovărăşit de cei mai groaznici tâlhari... Vei fi judecat şi osândit în ținutul tău! Hoț!

— Iată o minciună mârşavă! strigă cu înflăcărare tânărul.

— Nu face pe lăudărosul. În fața dovezilor trebuie să mărturiseşti.

Obrazul lui Ben se încreți de suferință. Voi să vorbească, ridică mâinile încătuşate.

— N-am nici o legătură cu aceste dovezi, zise el în cele din urmă. Şi tăcu scrâşnind din dinți.

— Nu jura fals. Nu-ți minți tatăl.

— N-am să mint, nici chiar ca să-mi scap viața, răspunse Ben, ridicându-se cu buzele foarte albe.

— Ai şi mărturisit. De ce tăgăduieşti acum? Îți repet că sinceritatea te poate scăpa. Şi pe noi!

— Dumnezeu ştie că sunt vinovat, dar nu pentru ceea ce crezi.

— Tăgăduieşti că ai furat vite?

— Să tăgăduiesc? Şi tata mă întreabă asta! exclamă tânărul cu o flacără în ochi.

— Atunci, tăgăduieşti?

— Da! tună Ben Ide şi fața i se întunecă atât de mult încât părea că sângele îi țâşneşte din pori. Strigătul lui îngrozitor făcu pe tatăl necruțător să se cutremure.

— Tăgăduieşti, că ai adăpostit un indian, un surghiunit?

— Nu. Dar am făcut din el un om cinstit.

— Tăgăduieşti că te-ai întovărăşit cu un surghiunit, Nevada?

— Nu. Nu ştiu dacă era surghiunit, dar mi-am făcut din el un prieten, care m-a ajutat mai mult decât d-ta.

— Ce spui despre acest sac, plin de urmele juncanilor găsit în şura ta?

Ben aruncă o privire îndureratătatălui său.

— Au fost găsite. Le-am văzut, urmă fără milă bătrânul Amos. Părea cuprins, de o puternică dorință de a-şi aduce lui însuşi dovezi. Aceste semne erau plesnite, zise dânsul, altele n-aveau decât crestături. După aceste semne, recunoaştem ale cui sunt vitele. Te-ai scăpat de ele. Viclenie veche de tâlhari.

— Spui că eu am făcut asta? întrebă Ben cu glas răguşit şi abia desluşit.

— Da. Am văzut urmele găsite în şura ta.

Deodată Marvie veni şi se aşeză înaintea lui Ide. Era galben şi tremura de indignare.

— Mister Ide, strigă dânsul cu glas ascuțit, nu era nici un sac în şura lui Ben. Am ascuns undița toată vara acolo. Şura era goală.

Setter vroi să dea un picior copilului, care o şterse.

— Fugi de aici, bombăni dânsul amenințător, uitând de cei care-l înconjurau.

— Vino încoa, băiete, strigă bătrânul Blaine. Dacă ştii ceva, mie trebuie să-mi spui.

— Dar, tată, zise Marvie, lor trebuie să le vorbim acum.

— Blaine, închide gura puiului, porunci Setter atât de sălbatic, încât Marvie se ascunse în spatele tatălui său.

— Da, Setter, deocamdată, răspunse Blaine.

— Mr. Ide, reluă Setter, acest Marvie Blaine e un mincinos neruşinat. Îşi bate joc de tatăl său. Fură cai ca să fugă singur pe câmpie. E un mic sălbatic.

— Calcă pe urmele băiatului meu, răspunse Ide cu amărăciune. Hart

Blaine, bate-l cu vergi, dacă nu vrei să suferi într-o zi ca mine.

— Orice s-ar întâmpla, zise bătrânul Blaine batjocoritor, o să fiu totdeauna alături de dânsul.

Ide se întoarse atunci spre fiul său, o să urmeze interogatorul necruțător.

— Ai dus vitele la Silver Canyon.

— Nu.

— Domnii aceştia au descoperit tabăra ta la Silver Canyon.

— Altă minciună. Tabăra mea era la o jumătate de zi depărtare de acolo.

— Ho! Ho! Ho! exclamă Judd, frământându-se în şa. Mister Ide, ai văzut lucrurile pe care le-am luat. Dar am lăsat din ele şi la Silver. Acolo sunt vitele şi tabăra. Dacă vreți alte dovezi, haideți cu noi.

— Drace! țipă tânărul care se ridicase în şa, apoi recăzu abătut.

Amos Ide ridică o mână tremurândă:

— M-ai furat, *pe mine!*

— Dumnezeule mare! Cum poți să crezi aşa ceva?

— Eşti un adevărat sălbatic, un nebun, ăsta e cuvântul potrivit. Dacă eşti om, vorbeşte... am să încerc...

— Dovezi? Nu sunt dovezi. Nimic altceva decât minciuni, strigă tânărul.. Vorbea cu glas întretăiat. Fața-i era ca de mort; îl podidiră lacrimile. Îşi frământa mâinile legate. Nimic nu mai trăia în el decât groaza unui tată ridicat împotriva lui ca un judecător nemilos. Ascultă-mă... îndură-te... pentru dragostea către Dumnezeu. Ascultă-mă! Tată, n-am furat niciodată. Niciodată! Niciodată! Sunt destul de vinovat. Nu-mi pasă ce o să se facă cu mine. Dar să nu crezi că te-am jefuit. E îngrozitor! Sunt nevinovat. Ascultă. Nevada cu mine şi Modoc, care e aici, ne-am dus să punem mâna pe Bill Hall şi banda lui. Modoc le-a dat de urmă. Am găsit vitele la Silver Canyon. L-am gonit de acolo pe Bill Hall până la scurgerile de lavă. S-au refugiat într-o peşteră şi după câteva săptămâni, murind de foame, s-au predat. I-am legat şi am plecat ca să venim încoa. În acest ranch. Am vrut ca Blaine să aibe dovada cinstei mele... Dar la Forlorn River, indianul l-a văzut pe California Red pe gheață... Dumnezeule! A fost îngrozitor pentru mine. Îndrăgisem de mult acel roib sălbatic. Trebuia să-l prind. Nu poți să înțelegi, dar poți să crezi că trebuia să pun mâna pe el. Nu eram decât trei. N-am fi putut să-l împresurăm... M-am gândit la Hall şi la oamenii lui. Le-am făgăduit libertatea, dacă mă ajută... Au primit. L-am prins... California Red! A fost un vis... Atunci Hall i-a văzut pe aceşti polițişti care veneau, trăgând după ei pe unul din caii mei de povară. El şi oamenii lui au plecat... fără arma măcar... Asta e tot, tată... şi e cinstitul adevăr... adevărul lui Dumnezeu.

Amos Ide stătea mut, neîncrezător totuşi, dar foarte tulburat de povestirea dureroasă a fiului său.

— Fiule, zise dânsul cu glasul răguşit de emoție, ce faci cu polițiştii aceştia ai lui Less Setter?

— Pentru iubirea mamei... a Hettiei... spune că mă crezi, îl rugă tânărul. Să

fiu închis. Pot să îndur totul, dacă-mi spui numai că nu crezi... că te-am furat.

— Îmi povesteşti lucruri de necrezut. Asta seamănă cu viaţa ta, răspunse dânsul cu glas ce trăda încăpăţânarea.

Ina văzu că faţa lui Ben se întunecă şi că-i cade capul pe piept. Nu ceruse decât dovada cea mai puternică a încrederii şi ca tatăl său să nu-l învinovăţească de o nelegiuire de neiertat. Şi răspunsul fusese dispreţul, osânda. Dacă tânăra ar fi avut puterea, ar fi sărit spre el, i-ar fi strigat dragostea, credinţa ei. Dar se simţea pironită pe loc. Se îndoia de Ben, crezuse în învinuirea ce i se adusese şi se ura pentru slăbiciunea ei.

Dar durerea care o cuprinsese atinse culmea, când simţi că o mână o trage din spate.

Era Marvie tremurând, nefiind în stare să scoată un cuvânt măcar. Îi arăta drumul şi tânăra zări un călăreţ care fugea în goana mare îndreptându-se spre ei. Cine era? Ea văzu părul lung, negru, caro flutura în vânt. Nevada!

Cum stătea acolo împietrită, agăţându-se de umărul fratelui ei, calul ajunse dintr-o săritură în mijlocul cercului. Oamenii n-avură vreme decât să fugă, spre a nu fi trântiţi şi călcaţi în picioare. În clipa aceea se auzi o împuşcătură, apoi alta. Judd se clătină pe cal şi, ca o paiaţă, alunecă la pământ, căzând cu faţa în praf. Calul lui, o luă la goană. Walker scotea ţipete îngrozitoare. Calul se ridică în două picioare şi-l trânti la pământ, unde se zbătu ca un animal cu capul tăiat.

Bill Sneed, care ţinuse de căpăstru calul lui Ben, îl trase într-un colţ, liniştindu-l cu mâna şi glasul.

— Nimeni să nu se mişte! strigă Nevada cu glas şuierător.

— Tu! sughiţă Setter cu ochii măriţi.

Nevada plecă uşor capul său de şoim, fără să răspundă.

— Toată vremea... ai fost... tovarăşul lui Bun Ide... bâlbâi Setter ca şi când l-ar fi strâns de gât.

— Tovarăş? Adevarat! Priveşte-i pe Judd şi Walker.

Faţa lui Setter se învineţi.

— Dumnezeule Atotputernic!

— Setter, uită-te colo pe drum, zise Nevada. Priveşte-i pe cei care vin. O grămadă de călăreţi. E Strobel cu agenţii lui, cu Bill Hall. L-am ajutat pe Strobel să prindă şleahta. L-am silit pe Bill Hall să te predea lui Strobel. Şi i-am adus aici pe toţi... Hai! O să fie frumos când Bill o să-i spună d-lui Blaine şi d-lui Ide cine eşti.

Cu un gest plin de spasmuri, Setter scoase revolverul... Nevada trase de două ori şi împuşcăturile păreau că au pornit deodată. O clipă Setter rămase în picioare, făcu o mişcare, apoi căzu ca un sac gol.

Nevada înaintă călare ţinând arma fumegândă şi plecând ochii spre el strigă cu glas ciudat de nepăsător:

— Ha!

Apoi întorcându-se, îl privi pe Ben, care era încă cuprins de durerea lui grozavă. Un zâmbet lumină fața lui Nevada, care dădu pinteni calului.

— A ținut mult, amice! Suntem chit, strigă dânsul. Mă duc la noi să-mi iau ce-mi trebuie şi să-mi iau şi rămas bun de la iubitul California Red.

Spunând aceste cuvinte, el se avântă, străbătând intrarea ranchului ca o săgeată şi o luă de-a curmezişul ca să-i ocolească pe călăreții, care ocupau drumul. Nevada nu se întoarse şi în curând pieri în zare[1].

CAPITOLUL XVI

Ben rămase cu ochii țintiți spre locul unde pierise Nevada.

Scăpase, dar plătea această scăpare cu pierderea celui mai bun prieten.

Marvie, care-l privea, nebun de bucurie, îl smulse din mâhnirea lui. De cealaltă parte, cineva îi apucase mâinile încătuşate. Ina plângea, rezemată de el, țintuindu-l cu ochii plini de lacrimi.

Bill Sveed se apropie:

— Miss Ina, dă-i drumul mâinilor, zise el cât putu de curtenitor. Cheile acestor cătuşe sunt pline de sânge. Judd le avea în buzunar... Aşa, acum e gata.

— Îți mulțumesc, zise Ben Ide.

Atunci întinse mâna Inei care o duse la obrazul ei ud de lacrimi. Oamenii de acolo se năpustiră spre ei, scoțând strigăte furioase. O femeie, poate Mrs. Blaine, o luă pe Ina. Marvie vorbea cu Ben, dar zgomotul îl împiedica pe acesta să vorbească. Deodată se făcu o mare tăcere. Venea Strobel.

Ben îl zări, apropiindu-se pe jos, cu revolverul în mână, urmat de o ceată de călăreți. Cercul de la care priveau se desfăcu şi atunci fură văzuți cei trei inşi care zăceau morți.

Blaine înaintă:

— Şerifule, zise dânsul, n-am fi putut să înlăturăm nimic, chiar dacă am fi vrut. A venit aici ca un vânt. Jud şi Walker au fost ucişi într-o clipă. Apoi Setter a vrut să tragă în el... şi vezi ce s-a întâmplat!

Strobel sta lângă leşul lui Setter, privindu-l cu un ochi curios, dar rece, apoi îi întoarse trupul cu piciorul.

— Două gloanțe!.. La un deget depărtare... În partea inimii. Dar cine-i Nevada, ăsta?

— Nu ştim, răspunse Blaine. Nici tânărul Ide nu ştie, dar desigur că Setter trebuie s-o fi ştiut.

— Drept să-ți spun, Mister, a fost toată vremea atât de îndatoritor cu noi pe drum, încât n-ai fi putut să bănuieşti ce planuri clocea. Dar când ne-a părăsit în galop mare, mărturisesc că m-am temut şi m-am întrebat ce are de gând să

[1] Urmarea aventurilor acestui ciudat călăreț se găseşte în volumul *Nevada*.

facă.

— Iată ceva foarte neplăcut pentru d-ta, şerifule, dar pentru mine chestiunea e cu totul alta, zise bătrânul Blaine.

— Ăştilalți doi, Judd şi Walker, cine sunt? întrebă Strobel.

— Un şerif din Redland şi secretarul lui.

— Hm! N-am auzit niciodată de ei. Poate că erau numiți de curând. Am fost iarna trecută la Redland.

— Strobel, e adevărat că l-ai prins pe Bill Hall?

— Priveşte... omul acela gras cu părul zbârlit. E Hall. Şi lângă el, banda lui... Hart, nu-i nevoie să-ți spun că sunt cei mai mârşavi ticăloşi pe care i-am văzut în viața mea.

— Ah! Dumnezeule! Asta e şi părerea mea, zise Blaine cu un oftat adânc.

El porunci cowboy-ilor să acopere cele trei leşuri cu pânză, apoi adăugă:

— Mister Ide, te rog să treci în biroul meu. Strobel adu-l pe Hall şi pe toți de care ai nevoie. Marvie, tu vii cu mine, iar de d-ta, Ben, cred că o să fie nevoie.

— Domnilor, zise dânsul, aşezându-se înaintea mesei, cu un braț petrecut în jurul gâtului fiului său, care privea cu ochi uimiți şi încântați această scenă, eu voi vorbi cel dintâi şi o să fiu cât voi putea de scurt şi de liniştit. Setter a fost răspunzător de toate negoțurile în care m-am băgat, dar, spre ruşinea mea, îmi mărturisesc lăcomia. Am fost atât de multă vreme sărac, încât atunci când am dat de bani, mi-am pierdut capul. Niciodată n-am vrut să calc pe căi greşite. Mi-a fost totdeauna groază de cumpărările de pământuri, care au fost făcute. M-am lăsat târât în anumite afaceri necinstite ca urmare a neştiinței şi orbirii mele. Pot să fiu şi am să fiu cinstit ca să îndrept, dacă se poate, ce-am greşit. Nădăjduiesc să pot scăpa Tule Lake-ul de ruină. Dar asta e tot, numai dacă polițele semnate de mine pentru Setter ar putea fi reluate din mâinile acelora care au tratat cu acest om.

— Mister Blaine, întrerupse Strobel, sunt fericit să vă spun că hârtiile care sunt în legătură cu afacerile lui Setter sunt nule.

— Atunci sunt mai fericit decât merit, zise Blaine cu aprindere. Iar d-ta, Amos?

— Numai moartea lui Setter mă putea scăpa de sărăcie şi chiar de ceva mai rău, răspunse Amos Ide.

— Eu credeam, zise deodată Hart Blaine, că simt singurul care făceam prostii. Amos, mi se pare că neînțelegerile noastre vor fi uşor de orânduit acum.

— Cred şi eu, zise Amos Ide, dus pe gânduri.

— Acum vorbeşte d-ta, Strobel, zise Blaine, întorcându-se către şerif. Să trecem cu buretele asupra certei de la ranchul Welch. D-ta ai avut dreptate.

— În privința asta, Mister Blaine, pot să vă spun că acum ştii mai mult. Dar spui chiar d-ta, că o luăm pe drumul cel bun. Toate pierderile de vite de doi ani încoace, se lămuresc printr-un singur cuvânt: Bill Hall! Îl avem aici ca martor. Aşa că putem sfârşi astăzi... Eram călare la câteva mile de Forlorn

River când a venit Nevada în întâmpinarea mea. A început să strige vânturându-şi pălăria. Credeam că e beat, dar fără îndoială că nu era. „Ei! urlă dânsul. Iată-l pe Bill Hall şi ceata lui, nu departe, pe cai istoviți de oboseală şi fără arme!" Atunci mi-am zis că era nebun. Dar l-am urmat şi am pus mâna pe Bill Hall, care s-a predat fără împotrivire. Iată totul şi cred că acest tâlhar ne va lămuri.

— Vino încoa, Hall, spuse Blaine, tâlharului care stătea deoparte cu mâinile în cătuşe.

Hall înaintă cu pasul lui greoi şi se aşează înaintea lui Blaine. Mirosea a sudoare şi tutun, era plin de praf, cu hainele zdrențuite. Dar înfățişarea lui arăta în clipa aceea sinceritate, iar ochii lui priveau în față pe bătrânul Blaine.

— Hall, dacă-ți făgăduim o osândă uşoară, te îndatorezi să mărturiseşti înaintea tribunalului şi să ne vorbeşti nouă aici, fără cel mai mic ocol?

— Puteți să vă bizuiți pe mine, răspunse tâlharul.

— Bine, ai făgăduiala mea. Şi dacă Amos Ide şi Strobel sunt de aceeaşi părere, o să scapi uşor.

Era rândul lui Amos Ide să fie întrebat. Sta în picioare, în aceeaşi poziție, pe care o luase când intrase şi se simțea cuprins de una din cele mai puternice lupte lăuntrice. Blaine trebui să-i repete întrebarea.

— N-am să-l urmăresc pe Hall. N-am să vin înaintea tribunalului, se hotărî dânsul să răspundă.

— Atunci, Hall, ai tot atâta noroc... ca şi noi toți, reluă Blaine. Cum ți-a venit să vorbeşti de Ben Ide ca de un hoț de vite şi, mai ales de acelea ale tatălui său?

— Păcătoasă neghiobie! răspunse Hall cu un bombănit. Trebuia să vă fac să înghițiți minciunile astea gogonate. Ne învățase Setter. Era treaba lui.

— Setter!... Atunci era hoț? zise Blaine.

— De bună seamă, dacă țineți la acest cuvânt. Lucram împreună. Eu furam vitele, iar el le vindea. Acum cinci ani lucram în Arizona. Acolo a sfârşit prost. A venit în Nevada, apoi în California şi m-a chemat.

— Cât e de atunci?

— Cam trei ani?

— Mai sunt şi alte bande în jurul lui Silver Meadow?

— Nu. Era numai a mea. Dar făceam în aşa fel, ca să se creadă că sunt mai multe. Era ideea lui Setter. Duceam vitele dincolo de Silver Meadow. Erau acolo oameni, care le-ar fi putut recunoaşte. N-au spus niciodată pentru că Setter le lăsa ca răsplată destul viței şi junci fără semne. Era tot una din ideile lui. Şi treceam vitele în Nevada.

— Cine erau Judd şi Walker?

— Habar n-am, răspunse Hall, v-o jur. Dar ultima oară când l-am văzut pe Setter, acum mai bine de o lună, punea la cale cea mai mare afacere a lui. Nu spun care. Acum cred, că se cunoaşte. Vroia mai cu seamă să pună tâlhăria pe seama tânărului Ide, care e de față, pentru pricini pe care atunci nu le

ştiam. Atunci ne-am înțeles să aducem vitele lui Mister Ide în Silver şi să le ținem acolo. Au venit Judd şi Walker. Cred că erau şi ei amestecați şi nu mă îndoiesc de asta, văzând cum au plătit. Poate că Judd era un şerif adevărat; dar dacă o să mergeți în ținutul pe care spunea că-l reprezintă, o să aflați că n-a fost mult timp şerif acolo.

Hart Blaine aruncă o privire de milă cam disprețuitoare asupra rivalului său Amos Ide, apoi se aplecă spre Marvie.

— Acum e rândul tău să vorbeşti, băiete şi zise dânsul drăgăstos. N-ai avut încă prilejul, dar tatăl tău e gata să te asculte.

— Ei bine, începu Marvie, cu glas şovăitor, am luat un cal şi am fugit ca să-i pândesc pe Judd şi Walker.

— Ah! Ah! E cea dintâia oară că poznele tale o să aibă un rezultat bun şi n-o să te bat cu nuiaua. Urmează.

— Am luat binoclul Inei, am plecat spre țărmul de apus al lacului şi m-am ascuns în dosul tufişurilor, de unde puteam să văd coliba lui Ben. Atunci am aşteptat. Şi i-am văzut pe Judd şi Walker, ducând un sac care părea greu în şura lui Ben. Când au ieşit, nu mai aveau nimic în mâini şi...

— Strobel, întrerupse Hart Blaine, Judd ne-a arătat unele din semnele, pe care a jurat că le-a scos din sacul din şura lui Ben. A spus că a lăsat sacul în acelaşi loc, ca să ni-l arate.

— Ei bine, tată, sacul acela n-a fost niciodată acolo înainte de sosirea lui Judd, strigă Marvie, care nu se mai putu stăpâni, deoarece îmi ascundeam acolo unelte de pescuit şi am fost acolo mai mult de douăsprezece ori. N-a fost niciodată acolo un sac... niciodată!

Blaine privi copilul cu un zâmbet plin de seriozitate.

— Marvie, printre lucrurile ieşite la lumină, zise dânsul, mi se pare că e şi faptul că ai luat un cal şi că ai fost la Forlorn River... de douăsprezece ori şi mai mult.

— Da. Da, Mister, bâlbâi Marvie îngălbenindu-se.

Blaine strânse copilul la piept, cu o lumină de bucurie în ochii săi cenuşii.

— Băiatule, am să-ți dau un cal, ca să hoinăreşti când oi vrea, zise dânsul, iar în ce priveşte pescuitul şi vânătoarea de cai sălbatici. Ei bine, poate că eu şi prietenul meu, care e aici, Amos Ide, poate că am uitat ceva care ar fi făcut din noi oameni mai buni... şi tați mai înțelegători.

Se ridică foarte serios.

— Strobel, cred că mica noastră conferință e sfârşită. Poți să ceri să fii dus cu maşina la Hammell. Toată lumea de aici e la porunca d-tale. Rămas bun, Bill Hall. Mă întreb ce a putut să facă din d-ta un hoț. Haide! Haide! Schimbă-ți purtarea. Toți avem nevoie de asta.

Şi întorcându-se spre Ben, îi întinse mâna lui bătătorită.

— Mănânci cu noi înainte de a te duce să revezi Forlorn Riverul şi roibul.

Ben strânse mâna care i se întindea.

— Îți mulțumesc. Am să mănânc în grabă şi am să plec repede sa-l văd pe

California Red! Nici nu mai mă gândeam la el.

— Îți aminteşti de propunerea mea de zece mii de dolari pentru acest cal?

— Nu, am uitat. Dar eu... acum... Oh! Mister Blaine, nu pot să iau aceşti bani.

— De ce? I-ai câştigat cu greu şi dacă nu d-ta, Nevada.

— Nu... nu! zise deodată Ben Ide. Nu mă despart de Red.

— Ei bine, o să ai în orice caz banii, zise bătrânul Blaine, zâmbind şiret. Mă aştept ca d-ta şi California Red să faceți parte din familia mea.

Şi plecă repede. Ben, cuprins de o bucurie mare, se grăbi să-l urmeze. Ochii îi căzură în clipa aceia asupra tatălui său, care sta, în acelaşi loc ca o statuie. El făcu stânga împrejur şi trecu.

— Benjamin! strigă tatăl său, cu un glas pe care Ben nu-l auzise niciodată. Merse mai repede, fără să se întoarcă.

— Ben!

Dar Ben trecu, surd la această chemare.

— Pot să merg călare cu d-ta, ca să-l văd pe California Red? întrebă Marvie care-l ajunse fugind.

— Fără îndoială, dacă tatăl tău îți îngăduie.

— Păi! Tata mi-a lăsat frâu liber.

— E adevărat? făcu Ben cu un râs înăbuşit.

— Iată, uite-o pe Ina în hamac, zise Marvie. Şi priveşte, Ben, plânge.

Se apropiară de ienupărul, unde se legăna un hamac. Ben zări obrazul blând al tinerei şi ochii ei înecați în lacrimi.

— Ina! strigă dânsul.

Marvie trase de hamac ca s-o necăjească pe soră-sa, apoi cu un râs răutăcios:

— Hai! am să vă întorc spatele o clipă, zise dânsul.

Ben luase un scaun de lemn, care se găsea acolo şi apropiindu-se de Ina, îi apucă mâinile.

— Oh! Ben!... bâlbâi dânsa.

— Da, cât de îngrozitor a trebuit să fie pentru d-ta. Toate aşteptările, neliniştirile şi apoi... Nevada! El a fost grozav. Hai! Actul a fost scris de la început. Dar trebuie să uiți.

— Ben, te înşeli, zise fata plângând, nu-i nimic din toate astea, nici în legătură cu Nevada... Sunt mâhnită! Oh! Atât de mâhnită! Pentru că am crezut... am crezut o clipă că eşti vinovat.

Inima lui Ben tresări. Marvie auzi cum sare de pe scaun şi copilul, cuprins de frica, exclamă:

— Ben, cred... trebuie să plec. Mă duc să văd de cai.

— Da, ai spus chiar d-ta, gemu fata şi te-am crezut. Credeam că vrei să spui: vinovat de furt... cum aş fi putut să înțeleg că era vorba de California Red?

— Dar mă iubeai! exclamă tânărul.

— Ben Ide!... Te iubesc atât de mult. Nu mă privi aşa, că-mi zdrobeşti inima.

Ben căzu în genunchi şi o luă în braţe.

— Toate astea sunt atât de frumoase încât mă întreb dacă nu visez, exclamă fata când Ben îi spunea tot ce se întâmplase în biroul lui Hart Blaine. Dar tata o să ajungă mai înţelegător. Şi al d-tale de asemeni.

Ben clătină din cap.

— Aţi făcut pace, nu-i aşa?

— Nu... Nu l-am privit când m-a chemat, răspunse deodată tânărul.

— Te-a chemat? Oh, Ben, trebuia să te duci la el. E bătrân şi dragostea pentru d-ta i-a făcut atâta rău, l-a îndârjit atât de mult. M-ai iertat. Iartă-l şi pe el.

— Mă tem că n-o să pot niciodată.

— Ben! Asta nu se potriveşte cu firea d-tale. E cruzime. Nu-i creştinesc. Fii mărinimos, ca Nevada.

— Nu vorbi de dânsul, zise Ben cu glasul gâtuit.

— Adevărat. Haide, iartă-mă, îl rugă tânăra. O să vorbim mai târziu de dânsul, de tatăl d-tale... Ben, reia-ţi viaţa pe care o iubeai atâta de mult înainte de-a fi silit la luptă. Ceea ce o să faci d-ta, am să fac şi eu. O să iubesc ceea ce iubeşti.

— Atunci, ne-am înţeles? Ina, o să fii soţia mea?

— Da, răspunse dânsa cu glas foarte blajin.

— Când?

— Când vei vrea. Tata a spus că trebuie să plecăm fără întârziere la Tule Lake. Asta o să ne ia timp. Cum o să ajung acasă, o să mă duc să-ţi văd mama şi pe Hettie. Cât o să fie de fericite! O să mă găseşti acasă, unde am să te aştept.

— Mult iubito! murmură Ben Ide; apoi se ridică plin de energie. Fug repede, la California Red. Sunt omul cel mai bogat din lume cu d-ta şi cu el... Ina, asta îmi aminteşte că am 10 sau 12 mii de dolari la banca din Hammell. Preţul cailor sălbatici. O să-mi facă plăcere să-i arăt tatălui tău. Nu te măriţi cu un om sărac. Cum îl îmblânzesc pe Red, mă întorc. Vreau să-l arăt la Hammell, să merg cu el la ranchul Tule Lake... Da, vreau ca tata să vadă calul dar n-am să-l vând.

— Nici gând n-am. E al meu, zise tânăra răzând.

— Fără îndoială, dar tu, tu eşti a mea, zise Ben foarte vesel. Hai! Trebuie să plec. Văd pe Marvie şi Modoc care mă aşteaptă cu caii. Drace! Iată armăsarul meu negru, un cal pe care l-am prins pe lângă peşteri. Judd mi l-a adus aici!... Ce noroc? Ah! Dacă ar ploua odată!

— O să plouă. Ştiu. O bătrână gâscă sălbatică mi-a strigat-o nu de mult.

Dintre toți caii pe care-i domesticise Ben – şi ei se numărau cu sutele – California Red se lăsă cel mai uşor îmblânzit, era cel mai inteligent.

Ben călărind pe California Red, sosi în satul copilăriei de unde fusese surghiunit şi unde află că ajunsese un erou.

Roibul său făcu mai multă impresie, decât făcuse vreodată vreun circ venit la Hammell.

Din întâmplare, sau printr-un nemaipomenit noroc – soarta fără îndoială – fericitul călăreț n-ar fi putut s-o spună, Ben o întâlni pe Ina, pe fratele ei şi pe Hettie în ulița mare din Hammell. Câte-şi trei erau într-o trăsurică. Marvie şi Hettie scoaseră strigăte de bucurie, dar Ina nu putu decât să-şi pună mâinile la inimă, mută de admirație, văzând armăsarul călărit de Ben.

Ben nu ştiu de ce pornire ascultă, când se hotărî numaidecât ce fu singur cu Ina să-i ceară să hotărască în sfârşit ziua nunții.

— Dragă, urmă dânsul blând, n-aş vrea să te chinuiesc. Mi-a dat în gând aşa deodată şi a fost mai tare decât mine. E ziua mea. Fă-o desăvârşită... Să ne cununăm azi. Îi avem pe Marvie şi Hettie ca să ne întovărăşească la pastor.

— Oh! Ben... aşa, la iuțeală? bâlbâi dânsa. Ştiu că am făgăduit... Am să mă țin de cuvânt... Dar, nu sunt îmbrăcată... şi... ce o să spună cei de acasă?

— Dar gândeşte-te ce ar fi pentru mine să mă duc la Hart Blaine şi să-i spun: „Iată soția mea!...” Cred că nu poate fi vorba de răzbunare, dar gândul acesta mă încântă.

— Aceasta te-ar face foarte... foarte fericit? întrebă ea cu glas tremurător.

— Ce mai întrebare! Te rog, Ina, ascultă-mă, mult iubita mea!

Ea îngălbenise, dar ochii îi străluceau. Apoi obrazul ei deveni serios şi Ben tresări.

— Dacă consimt, zise dânsa atunci, după ce vom fi povestit totul părinților noştri... o să mă laşi să te duc la tatăl tău?

— Ina! strigă dânsul, cuprins de o durere sfâşietoare. Înflăcărarea lui păru că se stinge. Îl uitase pe bătrânul aspru care nu-l înțelesese niciodată, care nu crezuse niciodată în el. Tot trecutul se întorcea ca un văl căzut peste fericirea de acum.

— L-am văzut pe tatăl tău, reluă tânăra. Are inima zdrobită. Acum înțelege că ar fi trebuit să te lase să-ți alegi viața... Ben, spune-mi că ai să-l ierți.

Pusese mâna pe armăsar şi ochii i se luminară de izbânda pe care o simțea apropiată.

— Da... da, desigur că vreau, răspunse în cele din urmă tânărul şi simți că vorbele de ură şi amărăciune piereau pe veci din sufletul său.

Se căsătoriră şi Ben călări pe California Red alături de trăsură. Ina sta mută, pierdută în visul ei frumos. Hettie avea pe buze un zâmbet ciudat ca şi când avea şi ea tainele unei mari iubiri.

Ben o luă înainte când ajunseră pe drumul care ducea la ranchul din Tule Lake. Întâlni o ceată zgomotoasă de cowboy, care se întorceau de la lucru.

Aveau în frunte pe Bill Sneed şi salutară roibul cel mare cu astfel de strigăte prelungite încât Ben simți o bucurie de multă vreme uitată..

În mijlocul mulțimii, Hart Blaine se ivi cu părul lui cenuşiu răvăşit, cu obrazul aspru, luminat de un zâmbet de bună voință şi mirare.

— Dumnezeule mare! zise dânsul. L-am văzut din casă. Iată-l deci pe California Red!... Ei bine, acum te înțeleg, Ben... Trebuie să-l arăți lui Amos Ide.

Marvie venea în clipa aceea în goana mare şi strigă tare:

— Ben, ai povestit totul tatei?

Ben se simți cuprins de teamă. Ina îngreună şi mai mult situația, înroşindu-se ca un bujor şi, sărind din trăsură, fugi repede spre casă.

— Ce este? întrebă Blaine cu privirea lui obişnuită, potolită de un zâmbet şiret, eşti galben ca ceara..

— Am uitat să vă spun... Ina şi cu mine ne-am căsătorit în oraş... Trebuia să vă spun numaidecât, Mister, dar am uitat.

Blaine tresări puțin, apoi îl podidi râsul.

— Ei bine, numai un vânător de cai sălbateci face lucrurile aşa la iuțeală. Hai! Vino să-i spui şi mamei. Şi am să-ți dau faimosul cec pentru California Red. O să mă scutească astfel de un dar de nuntă.

Ultimele raze ale soarelui ce apunea mai străluceau încă pe marginea cerului, când Ina îl ducea de căpăstru pe California Red, străbătând câmpiile vecine de ranchul tatălui ei. Ben mergea lângă dânsa, având alături pe soră-sa Hettie. Amos Ide spinteca buşteni. Nu auzi nimic până ce câte-şi-trei nu fură foarte aproape de dânsul. Atunci se ridică deodată, lăsând să-i cadă toporul şi rămase ca împietrit.

O privire aruncată tatălui, umplu sufletul lui Ben de remuşcare, dar el nu vru să schimbe nimic din planul pe care şi-l făcuse pentru această întâlnire.

— Bună ziua, tată, zise dânsul vesel ca şi când nu s-ar fi despărțit decât de câteva zile.

— Fiule! exclamă tatăl cu glasul răguşit de emoție.

— Îți prezint pe nevastă-mea şi pe California Red, reluă Ben, întinzându-i mâna.

Bătrânul se strădui mult ca să înțeleagă rostul acestei împăcări, ca să înțeleagă tot ce-i spunea Ben.

— Soția ta!... Fiica lui Hart Blaine!... Te întorci acasă... la bătrânul tău tată?

— De bună seamă. La d-ta şi la mama, în vizită. Aruncă-ți ochii asupra acestui carnet de la bancă şi asupra cecului semnat de Hart Blaine... Şi priveşte această fată!... Toate astea în aceeaşi zi, tată!... Şi acum ce părere ai despre vânătorul tău de cai sălbatici?

SFÂRŞIT

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER

06

NUMĀRĀTOARE INVERSĀ

VP MAGAZIN

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL I

PROLOG

Vineri, 20 Februarie

Kremlin, Moscova, R.S.F.S.R.[1]

Cizme cazone tropăiau peste cioburile de sticlă şi bucăţile de moloz ce acopereau mocheta scumpă, acum arsă de explozie şi foc. Tapiţeriile care acoperiseră un perete erau pe jos, sfâşiate, alături de tablourile în mărime naturală, în rame bogat aurite, ale lui Gorbaciov, Elţân şi nenorocitu' de Leonov. Fişetele erau răsturnate, conţinutul împrăştiat şi ars. Mirosul de fum şi explozibil plutea peste tot. Un birou bogat ornat cu sculpturi, parţial ars, abia se mai vedea de sub un zid interior prăbuşit, iar ferestrele sparte de câteva RPG[2], lăsau să se

[1] Российская Советская Федеративная Социалистическая Республика – Rossiyskaya Sovetskaya Federativnaya Sotsialisticheskaya Respublika – Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă

[2] **R**ocket-**P**ropelled **G**renade – Armă antitanc cu rachete cu focos exploziv. Se trage din poziţia „pe umăr".

vadă o Moscovă strivită de un cer plumburiu de februarie, din care veneau vârtejuri de fulgi de zăpadă peste molozul din încăpere.

Mareşalul Valentin Grigorevici Krasilnikov privi încruntat la dezastrul de birou, apoi strânse puternic în mâna înmănuşată pistolul Makarov. Trădătorul fugise, dar – la dracu' – cum ştiuse? Cum a ştiut?

Un militar intră prin uşa ce abia se mai ținea într-o balama, în biroul spulberat.

— Tovarăşe Mareşal!

— Da, sergent Borodin!

Militarul, cu pistolul-mitralieră AKM la umăr, a luat poziția de „drepți".

— Am controlat toată aripa de birouri, inclusiv subsolul. Nu este aici.

— Doctorov a sosit?

— Nu cunosc, tovarăşe Mareşal!

— Află! Dacă nu e aici, anunță-mă când soseşte! Şi pune-i pe cei mai buni oameni ai tăi să-i caute şi să-i păzească pe prizonieri. Poate că ştie vreunul unde-i Leonov. Ar fi un inconvenient dacă au murit înainte de a ne spune ce trebuie să ştim. Mare inconvenient. Ai înțeles?

— Am înțeles, tovarăşe Mareşal!

— Te numesc responsabil, *locotenent* Borodin.

Omul lovi călcâiele, plesnind viguros şi cu palma peste patul armei într-o impecabilă poziție de drepți. Zgomotul declanşă un ecou lugubru în biroul distrus de explozii.

— Vă mulțumesc, tovarăşe Mareşal!

Părăsi încăperea, şi Krasilnikov rămase singur printre ruinele a ceea ce cu numai cinci ore înainte era centrul de comandă al Rusiei democratice.

Demokratichyeskii Rossiya. Krasilnikov fornăi pe nas la absurditatea acestui gând. *Pah!*

Anarhia ce domnea peste *Rodina*[3] de mai bine de zece ani nu se compara cu nici o altă perioadă a istoriei de la *Marele Război pentru Apărarea Patriei*, nici chiar de la epicele sacrificii din 1917. Mai întâi au fost aşa zisele *glasnost*[4] şi *perestroika*[5] ale lui Gorbaciov... urmate de lovitura de stat nereuşită din `91, ascensiunea lui Elțân, şi masiva dezmembrare a Uniunii Sovietice, căreia Krasilnikov îi jurase să o apere cu prețul vieții. Partidul Comunist a fost interzis, economia planificată de stat jefuită, Pactul de la Varşovia a fost spulberat de valul contrarevoluționar ce bântuia de la Berlin până la Vladivostok.

Krasilnikov şi un grup relativ mic de ofițeri fideli s-au străduit să mențină lucrurile pe calea bună, să restaureze ordinea acolo unde domnea haosul asemenea unui țar nou, maniac. Marioneta „democrată" care i-a urmat lui Elțân la putere peste rămăşițele unei mari națiuni a fost asasinat la Oslo – aparent de anarhiştii occidentali, de fapt de agenții securității lui Aleksandr Doctorov, revitalizată şi reorientată – şi, ca urmare, o alianță între KGB, militari şi cei din

[3] Rodina - РОДИНА – Patria

[4] Glasnost (гла́сность) - deschidere și transparență în activitatea instituțiilor guvernamentale.

[5] Perestroika (перестро́йка) - mișcare politică de reformă a partidului comunist sovietic.

linia dură a Partidului preluă puterea în ceea ce devenise Comunitatea Statelor Independente.

Acesta a fost doar începutul, desigur, renaşterii Uniunii Sovietice din cenuşă. Operația *Ciocanul lui Rurik* [6] , fulgerătoarea cucerire militară a Scandinaviei, a avut ca scop consolidarea sprijinului popular pentru guvernul sovietic, în ciuda raționalizărilor de tot felul, a epurărilor, a eşecurilor KGB-ului; să intimideze un NATO fragmentat şi slăbit, deja supraextins după distrugătorul război din Balcani; şi să reamintească Europei de puterea armelor sovietice.

Dar *Ciocanul lui Rurik* a fost un eşec… lamentabil.

Mult lăudatele Flote (Baltică şi de Nord - *Krasnâi Flag*[7]) au suferit înfrângeri umilitoare în fața unui Grup de luptă american ce avusese ca unitate principală doar un singur portavion ce a operat în largul coastei norvegiene, iar U.S. *Marines* [8] debarcați la Narvik au zdrobit lângă Trondheim o întreagă armată sovietică, silind-o să se predea. Cele două confruntări navale de la Freyen Banks şi Insulele Lafoten – *Bătălia Fiordurilor*, cum a fost numită apoi – erau deja considerate bătălii clasice de către istoricii militari. Chiar şi acum, după opt luni, Flota de Nord – *Krasnâi Flag* rămânea ancorată în porturi, neajutorată şi inutilă.

Fiasco militar din Norvegia a dus, desigur, la colapsul visului de renaştere a Uniunii Sovietice. Krasilnikov şi susținătorii lui au fost obligați să facă un compromis ruşinos cu Ilia Anatolevici Leonov şi Partidul Popular Democrat Rus, doar pentru a-şi menține câțiva reprezentanți în guvernul Rusiei, şi să asiste neputincioşi la dezintegrarea Mamei Rusia, la distrugerea a tot ceea ce glorioasa Revoluție a făcut şi ar fi putut face în continuare.

Dar totul avea o limită! Nici măcar legendara răbdare a țăranului rus nu mai putea îndura aşa ceva. Coaliția dintre mareşali şi generali, liderii KGB-ului, a reprezentanților liniei dure a Partidului Comunist, şi naționaliştii pro-Uniunea Sovietică a început să comploteze imediat ce rămăşițele spulberate ale Flotei *Krasnâi Flag* se retrăgeau la adăpostul portului Murmansk. Planurile lor au culminat în această dimineață, când unități militare şi ale KGB-ului au luat cu asalt Kremlinul. Tancurile controlau acum toate intersecțiile şi bulevardele importante din centrul Moscovei, în timp ce unitățile de elită Spetznaz[9] au ocupat toate cele patru aeroporturi internaționale ale capitalei şi complexele militare de comandă şi comunicații din oraş. De această dată, nu vor mai fi acele patetice jumătăți de măsură şi ezitări ale liderilor din timpul loviturii de stat din vara `91. De această dată, nu vor mai fi civili zgomotoşi pe baricade, dezertări ale unor unități militare care să „*fraternizeze* cu poporul", sau reporteri CNN ce transmit „*live from*"[10] Moscova.

---

[6] Rurik (Рюрик) – legendarul întemeietor al statului rus (i se atribuie origine scandinavă). Aici, nume-cod pentru operațiunea de invadare a Scandinaviei.

[7] Krasnâi Flag (Красный Флаг) / Red Banner – Steagul Roşu

[8] US Marines – componentă a Forțelor Armate ale SUA; au ca rol principal susținerea acțiunilor de desant maritim. Deşi colaborează strâns cu US Navy, organizatoric este independentă de aceasta.

[9] Spetznaz (Войска **спец**иального **наз**начения) – termen sub care sunt cunoscute trupele de elită ruseşti.

[10] În direct.

— Tovarăşe Mareşal Krasilnikov, se auzi o voce moale, cunoscută, în spatele lui. *Dobre den!*[11]

Krasilnikov se întoarse. Aleksandr Dmitrivici Doctorov stătea în cadrul uşii, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele unui palton negru şi cu o căciulă din blană cei acoperea chelia.

— Doctorov! răspunse Krasilnikov. Pasărea a zburat din colivie.

— Am fost deja informat.

— Se pare că avem un mare eşec al Serviciului de Informaţii.

Şeful *Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti* (KGB) – infamul Comitet pentru Securitatea Statului – se încordă uşor la auzul provocării.

„*Oare avea vreun pistol în buzunarul paltonului*?”

— Nu a fost un eşec, tovarăşe Mareşal. Leonov a fost acolo. Dacă a scăpat, înseamnă că a fost avertizat din timp. Poate chiar de unul din ofițerii dumneavoastră.

Krasilnikov avu grijă să țină mâna departe de tocul pistolului Makarov.

— Imposibil!

Pentru un moment, Doctorov îl privi insistent pe Krasilnikov, apoi, surprinzător, aprobă dând din cap. Scoase mâinile din buzunare şi le frecă energic, încercând să le încălzească în ciuda frigului pătrunzător din biroul fostului preşedinte.

— De fapt, tovarăşe Mareşal, de data asta îl suspectez pe omologul meu din *Upravleniye* că a comis-o.

— Generalul Suvorov? De ce ar fi...?

— Un elicopter militar a fost văzut părăsind oraşul cu douăzeci de minute înainte ca oamenii dumitale să înceapă acţiunea. Conform înmatriculării, aparţinea GRU.

Krasilnikov digeră informația. Directoratul de Spionaj Militar – *Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye* – era mai mare şi, în anumite domenii, mai puternic chiar decât notoriul KGB. Niciodată nu a fost mare „afecţiune” între cele două puternice agenţii de informaţii, iar această rivalitate a provocat mari probleme în trecut politicii şi imaginii Uniunii Sovietice. Dar Krasilnikov fusese sigur că Suvorov era un membru de nădejde al colectivului care orchestra lovitura de stat.

— Destinația elicopterului?

— Sud. Probabil spre aerodromul militar de lângă Orel. Care se află încă sub controlul celor din Partidul Popular Democrat.

— Asta schimbă întreaga situaţie, spuse Krasilnikov încet.

Doctorov îl gratulă cu un zâmbet sumbru.

— Înseamnă, dragul meu tovarăş Mareşal Krasilnikov, că problemele naţiunii noastre au început. Dacă Leonov este viu, democraţii din armată şi naţionaliştii din republici se vor alia cu el. Înseamnă... ceea ce ne-am temut tot timpul.

— Da, spuse Krasilnikov cu privirea fixă pe fulgii de zăpadă ce se spulberau prin ferestrele sparte. Înseamnă alt război civil. O baie de sânge.

---

[11] Добри ден – Bună ziua.

— Haide, tovarăşe. Avem avantajul. Sectoarele militare din nord şi grosul Armatei Roşii. Trebuie să redactăm mesajul pentru restul lumii.

— Da. Înainte de a năvăli peste noi ca lupii.

Un tunet se prăvăli din cerul gri atunci când un trio de avioane MiG-31[12] trecură la joasă înălțime pe deasupra oraşului. Krasilnikov aruncă încă o privire fugară asupra biroului ruinat, apoi se grăbi pe urmele lui Doctorov. Mai erau încă atâtea de făcut.

CAPITOLUL 1

Marți, 10 martie

2115 Zulu[13] -1
Pri-Fly[14]
USS[15] *Thomas Jefferson*

— A dracu' vreme în noaptea asta!

Captain[16] Matthew „Tombstone"[17] Magruder stătea în PriFly-ul portavionului *Jefferson*, atent să nu verse cafeaua fierbinte pe spatele Air Boss[18]-ului. Simțea cum plonja puntea între valurile dezlănțuite, la patruzeci de metri mai jos, în întunericul ce învăluia oceanul.

— Acum, chiar mă bucur că nu mă aflu în aer.

— Oare e adevărat ce-mi aud urechile, CAG[19]?

Commander[20]-ul William Barnes îi zâmbi larg peste propria lui cană de cafea, pe care scria „I'm the BOSS". Pe *sweatshirt*[21]ul cu care era echipat, ca şi pe

---

[12] Mikoyan MiG-31 (Микоян МиГ-31; în cod NATO - Foxhound) – avion sovietic de luptă supersonic proiectat pentru a înlocui mai vechiul MiG-25.

[13] Maniera militară de a preciza ora: *twenty one fifteen*; Zulu – este echivalentul militar pentru GMT; -1 – ora locală (*Zone Time*).

[14] Pri-Fly – (Primary Flight Control) – centrul de comandă de la bord pentru operațiunile aeriene; asigură pentru Air Boss și echipa sa o vedere directă asupra întregii punți de zbor.

[15] USS – United States Ship – Navă a Statelor Unite – prefix la numele navelor militare americane.

[16] Captain – Grad militar în US Navy (Marina Militară a SUA) - (cod NATO OF-5), echivalent *colonel*.

[17] Tombstone - Este o trimitere la numele orașului texan Tombstone din perioada *wild west*, respectiv la celebrul pistolar/justițiar Wyatt Earp, fost șerif al acestui oraș. Porecla dată pilotului își are sens în duelul de numai 30 secunde de la OK Corral, în urma căruia, lui W. Earp i-a rămas reputația de "*toughest and deadliest gunman of his day*" – cel mai bun pistolar al vremii. Luptele aeriene – *dogfight* – sunt scurte, ucigătoare, duse 1 la 1, și cel mai bun învinge, ca în duelurile pistolarilor western.

[18] Air Boss – termen uzual utilizat pe portavioanele din US Navy. Este ofițerul însărcinat cu supravegherea tuturor operațiunilor ce au loc pe puntea de zbor (mișcarea, decolarea, aterizarea avioanelor, siguranța întregului personal de pe punte). Locul său este în Pri-Fly de unde are vizibilitate directă asupra punții de zbor.

[19] CAG – Ofițer superior care, ca și comandant al *Air Wing* de pe portavion, este responsabil pentru toate *squadron* ambarcate, avioanele și personalul lor navigant și de deservire; acronimul CAG este o moștenire a vremurilor când actualul Carrier Air Wing se numea Carrier Air Group, dar noul acronim CAW nu poate fi folosit datorită pronunției asemănătoare cu COW=vacă.

spătarul scaunului era inscripționat „AIR BOSS.” Era omul responsabil pentru întregul trafic aerian din zona portavionului, inclusiv lansările şi eventualele operațiuni de recuperare.

— Dom'le, asta e o premieră. De obicei te aud tot timpul bombănind că ai da orice să faci cât mai multe ore de zbor.

— Ore de zbor, da. Dar nu în asemenea condiții. Gradul III nu am mai întâlnit.

Gradul III de vreme rea însemna plafon de nori 70 m şi o vizibilitate de 1,5 km sau mai puțin. În operațiile *bluewater* precum cea de față, adică fără aerodromuri de rezervă în raza de acțiune a avioanelor lansate de pe portavion, aceste limite puteau să fie rapid reduse la zero-zero, fără plafon, fără vizibilitate.

— La dracu'! Băieții de la Meteo spun că va fi şi mai rău, spuse Boss. Arătă cu degetul peste umăr, spre ferestrele Pri-Fly. Încercăm să-i aducem jos înainte de a se transforma în ninsoare.

Deocamdată ploua... o ploaie rece, mai mult lapoviță, care lăsa şiroaie oblice pe ferestre. Mai era şi întunericul beznă de dincolo de haloul luminilor de aterizare şi a-l marilor lentile Fresnel de la pupa[22], unde LSO[23] şi echipa lui comunicau deja cu următorul pilot ce urma la aterizare. Scena se putea vedea şi în alb negru pe marele monitor PLAT[24] suspendat în PriFly. Privind în sus, la ecran, Tombstone putea vedea câțiva membri ai echipelor de pe punte, în echipament de iarnă, cum aleargă undeva în afara unghiului camerei tv.

— 2-0-7, se auzi vocea LSO din difuzoare. *Call the ball!* (Cere *„mingea”*)[25].

A urmat o pauză, apoi o voce nouă izbucni în boxe.

— *Clara.*

Acest cuvânt-cod însemna că pilotul aflat pe panta de aterizare încă nu vedea *mingea*... pentru că furtuna-l acoperea pe *Jefferson*. În mod normal, puntea de zbor ar fi fost *închisă* în condiții meteo de Grad III cu vizibilitate sub 1,5 km – cincisprezece secunde de zbor pe panta de aterizare.

— *Homeplate*[26], 2-0-7, adăugă vocea după un moment. *Wait one!*[27] OK, te văd! Tomcat[28] 2-0-7, *mingea*. Trei virgulă trei.

Această informație era necesară celor de pe punte care trebuiau să ajusteze tensiunea celor patru cabluri arestoare[29]. Avionul F-14D Tomcat venea la aterizare cu 3300 livre (circa 1500 l) de combustibil rămas în rezervoare, iar pilotul vedea luminile galbene, *chifteaua*.

---

[20] Commander – Grad militar în US Navy (cod NATO OF-4), echivalent *locotenent-colonel*.

[21] Sveter, tricou.

[22] Pupa – partea din spate a unei nave.

[23] LSO - Landing Signals Officer – ofițer care asistă/transmite instrucțiuni avioanelor ce aterizează pe punte.

[24] PLAT - sistem TV cu circuit închis.

[25] Call the ball (meatball - chifteaua, sau prescurtat, ball - mingea) – în argoul celor de pe portavioane, luminile după care se reglează unghiul de aterizare al avioanelor.

[26] Homeplate – termen preluat din *baseball* – aici termen-cod prin care se identifică portavionul.

[27] Wait one! – Așteaptă o clipă!

[28] Grumman F-14 Tomcat – avion de luptă supersonic, biloc, bimotor, cu geometrie variabilă. Proiectat special pentru US Navy.

[29] La aterizarea pe punte (apuntizare) avionul trebuie să agațe cu un cârlig unul dintre cele 4 cabluri întinse transversal pe punte.

Ca unul care avea la activ nenumărate aterizări de noapte, inclusiv în condiții meteo de Grad III ca aceasta, Tombstone putea *vedea* cu claritate toate fazele aterizării cu ochii minții. Atât timp cât pilotul ținea *mingea* perfect centrată între cele două linii orizontale verzi, avionul avea unghiul corect de aterizare. Tomcat mai era ghidat şi de sistemul ILS[30]. Cuplând ILS cu ACLS[31] aterizarea putea fi preluată de computer, ce putea să o facă complet automat, fără nici o intervenție din partea pilotului.

După cum prea bine ştia Tombstone din lunga sa experiență, piloții din Navy aveau rezerve serioase despre ACLS, şi cu cât era venirea la aterizare mai dificilă, cu atât acesta le plăcea mai puțin. La dracu'! Nici unui pilot nu-i plăcea să zboare când la comenzi era altcineva, iar când acest *altcineva* mai era doar un afurisit de computer…

Vocea lui 207 părea uşor îngrijorată? Ce dracu'! Aterizarea pe o asemenea vreme ar fi făcut pe oricine să se simtă inconfortabil, iar *Lieutenant*[32] „Lobo"[33] Hanson era încă un fel de novice în treaba asta.

— *Roger*[34], *ball*, – vocea LSO suna calm, liniştitor. Eşti bine. La stânga, încă puțin… cât un fir de păr… E bine! Rămâi centrat, direct spre punte, redu motorul.

Tombstone privea în noapte, spre pupa, fără să vadă nimic… când deodată uriaşul Tomcat apăru din neant, cu aripile mult extinse, flapsurile coborâte, farurile de aterizare aprinse, cu luminile de poziție acoperite de ploaie, roțile atinseră pista, cârligul din coadă stârni o jerbă de scântei galbene, apoi agăță cablul numărul trei şi a frânat avionul aproape instantaneu, în ciuda celor două mari motoare F110-GE-400 reaccelerate la maxim.

După ce cârligul a prins cablul arestor şi a fost evident că pilotul nu trebuie să facă un *touch-and-go*[35] şi să repete manevra, motoarele au fost reduse. Toată faza, de la apariția avionului din întuneric şi până în momentul când a fost puțin tras înapoi de cablul tensionat, durase doar câteva secunde. 207 era în siguranță acum. O aterizare perfectă. Cu motoarele murmurând, F-14 a început să se rotească spre dreapta, după semnalele unui tehnician în vestă galbenă[36], care-l dirija cu nişte lanterne-baghete în afara pistei.

— 2-1-8, spuse Air Boss în microfon: Acum *Charlie*!

Charlie era comanda ca următorul avion să părăsească formația de zbor în aşteptare (*Marshal Stack*) şi să intre pe pantă.

— 2-1-8, *copy*[37]!, confirmă altă voce, dură, profesională. Ne băgăm!

— Ăă… fii atent, 2-1-8. Vizibilitatea la nivelul punții e sub 1 km. Vânt cu viteza 1-9 noduri pe direcția 0-4-0, cu rafale la 2-5.

— Mă bucur, *Homeplate*. O chestie plăcută şi odihnitoare.

---

[30] ILS - Instrument landing system – sistem electronic care asistă manevra de aterizare.

[31] ACLS - Automatic Carrier Landing System – sistem electronic de aterizare automată.

[32] Lieutenant – grad militar în US Navy (cod nato OF-2), echivalent *căpitan*.

[33] Lobotomy – lobotomie (operație pe creier). Porecla va fi explicată în paginile romanului.

[34] Roger – Termen-cod utilizat în traficul radiofonic pentru a confirma primirea unui mesaj.

[35] Touch and go – la aterizare avionul atinge pista cu roțile, dar trebuie să redecoleze imediat pentru că nu a prins nici un cablu. Aterizare ratată.

[36] Personalul tehnic de pe puntea de zbor poartă veste colorate în funcție de specializare.

[37] Copy - Termen-cod: *Am luat la cunoştință*!

— Eh… 2-1-8, am pus berea la rece şi te aşteptăm. Da' adu-ne avionul.

Barnes închise microfonul şi-l puse în consolă.

— De fapt, cine pilotează 2-1-8 în noaptea asta?

— Conway, a răspuns Tombstone fără să consulte lista. Nume de cod „Brewer".

Air Boss îşi lăsă scaunul pe spate, şi-i aruncă o privire scurtă.

— CAG, arăți neliniştit ca un începător la prima aterizare. Ce dracu' încurci oamenii pe aici? N-ai nişte hârtii de mişcat, sau cam aşa ceva?

Barnes a spus vorbele cu un zâmbet care atenua duritatea lor, totuşi Tombstone se simți atins. Doamne! De-ar mai fi fost comandantul Escadrilei Viper, VF-95… şi tocmai Tomcat-urile Viper erau acum dirijate sub ochii atenți ai lui Air Boss. Tombstone era acum CO[38] al CVW-20, comandantul întregului *Air Wing*[39] de pe *Jefferson*, peste 90 avioane, dar a păstrat în inima sa un loc special pentru Viperele din VF-95.

— Haide, Bill, am venit doar să chibițez. Zi şi tu că doar ridic moralul şi încurajez trupele…

S-au pus pe râs, dar Tombstone era mai mult decât îngrijorat şi trebui să reziste impulsului de a se năpusti pe punte.

Pista unui portavion era cel mai periculos loc de pe pământ, iar amestecul dur de întuneric, vânt, lapoviță îl transformau într-o capcană a morții. În timpul războiului din Vietnam, cercetătorii au pus senzori piloților navali şi le-au monitorizat parametri fiziologici în timpul misiunilor de zbor. Nimic, nici accelerația unei catapultări, nici rachetele SAM [40] care-i vânau, nici luptele aeriene, nici măcar teroarea din timpul unei ejectări, nu puteau provoca o asemenea creştere a pulsului, a transpirației pe care le simțeau piloții în timpul aterizărilor de noapte pe portavion. Iar ploaia şi vântul înrăutățeau lucrurile, desigur.

Totuşi, operațiunile de pe portavion trebuiau să continue, indiferent de starea vremii, ziua şi noaptea.

Mai ales-acum… cu acest război nedeclarat cu ruşii, sau cum dracu îşi mai spun ei singuri în ultima vreme.

Tombstone aruncă o privire către un asistent Air Boss care avea tabelele cu avioanele aflate cel mai departe de portavion.

Furtună sau nu, în acest moment şase S-3A Viking[41] ASW[42] desfăşurate pe un arc de cerc mult în fața flotei, cercetau adâncurile pentru a descoperi eventuale submarine ruseşti, care, profitând de ploaie şi vânt ar încerca o

[38] commanding officer – ofițerul aflat la comanda unei unități.

[39] Wing – temen ce desemnează o unitate militară a forțelor aeriene. *Wing/Group/Staffel* poate avea diverse mărimi, în funcție de țară și de forța armată căreia îi aparține.

[40] Rachetă suprafață/sol-aer [*Surface-to-air missile* (SAM), *ground-to-air missile* (GTAM)], componentă a sistemului de apărare antiaerian.

[41] Lockheed S-3 Viking – avion bimotor, cu patru locuri, utilizat în lupta antisubmarină.

[42] ASW - Anti-submarine warfare - lupta antisubmarină

apropiere ucigaşă. Undeva la circa doi kilometri în urmă. Un elicopter SH-3 Sea King[43], veghea solitar, gata să intervină dacă vreun aviator ar fi trebuit – Doamne fereşte! – să se catapulteze.

În tribord, la mare înălţime era unul dintre cele patru E2C Hawkeye[44] ce asigura protecţia electronică prin întuneric şi lapoviţă, pe sute de mile de spaţiu în jurul lui *Jefferson,* şi care la nevoie, servea ca centru de comandă aeropurtat. CAP[45] era asigurată de patru F/A18 Hornet[46] din Escadrila VFA-161, Javelin. Decolaseră de pe puntea lui *Jefferson* acum 30 minute, deci Escadrilele Tomcat şi Viper puteau să se întoarcă pe portavion.

De fapt, era o forţă expediţionară relativ redusă. *Jefferson* şi navele sale de luptă ce alcătuiau Grupul de Luptă 14 navigau spre est-nord-est prin Marea Norvegiei la două sute de mile sud de Islanda.

CBG[47]-14, USS *Eisenhower* şi navele însoţitoare, se aflau deja undeva mult în nord est, la cinci sute de mile înainte, având misiunea de a controla Marea Barents, zona portului Murmansk şi a Peninsulei Kola, pentru eventualitatea în care Flota *Red Flag*, învinsă în precedentul război din Norvegia, ar încerca să forţeze ieşirea.

Între timp, CBG-3 cu USS *Kennedy* se afla în Marea Nordului, zona Strâmtorii Skagerrak, supraveghind colapsul final al trupelor în Danemarca, Norvegia şi Suedia. *Kennedy* şi navele sale de luptă blocau Marea Baltică precum dopul sticla, obligând orice navă rusească să rămână ancorată în portul St. Petersburg, în afara teatrului de acţiune.

Nu, *Jefferson* nu avea de ce să se îngrijoreze de eventualitatea unui atac rusesc în această noapte. Dar starea vremii îi îngrijora. Tombstone simţea sub picioare cum puntea urca şi cobora între valuri ca pluta unei undiţe.

— 218, spuse LSO. Cheamă *mingea*.

— *Homeplate*, 218, *Clara,* repet, *Clara*. Aş chema-o – mama ei de *minge!* – dacă aş vedea-o. E al dracu' de *umbră* la voi!

— 218 e ultimul pe sus? întrebă Tombstone.

— Mda.

Brusc, vocea lui Barnes deveni la fel de răguşită şi uscată ca a lui Tombstone. Nu mai rămăsese nici o urmă de zeflemea.

— 218, pârâi vocea în boxe. Văd *mingea*. Unu virgulă opt.

Doar 1800 livre de combustibil mai are? Aproape că funcţionează cu vapori de combustibil.

— Roger, *mingea*. Pista la vedere, măreşte puterea.

Tombstone se surprinse ţinându-şi respiraţia… apoi Tomcat apăru din întuneric într-un tunet, cu luminile de navigaţie roşu verde clipind, cârligul arestor coborât, dar prea sus… atât de sus încât LSO a răcnit „*Wave off!* Ratează!"

---

[43] Sikorsky SH3 Sea King – elicopter bimotor utilazat în ASW.

[44] Grumman E2 Hawkeye – avion bi-turbopropulsor utilizat ca radar aeropurtat.

[45] Combat Air Patrol – patrulă aeriană de luptă.

[46] McDonnell Douglas F/A18 Hornet – avion supersonic, bimotor, multirol (luptă aeriană+atac la sol).

[47] CBG - Carrier battle group – grup de nave de război a cărui componentă principală este un portavion.

iar *mingea* s-a înroşit. Tomcat a lovit dur puntea, o jerbă de scântei izbucnind în noapte mult dincolo de cablul patru. Dar pilotul împinsese deja maneta de gaze la maxim înainte trimițând din motoare, în noapte, două lungi jeturi de flăcări galbene, tunătoare, în încercarea de a recâştiga viteza necesară.

— *Bolter! Bolter! Bolter!*[48] a urlat careva în intercom, când Tomcat-218 trecu pe lângă insula lui *Jefferson*, şi, fulgerând peste puntea de zbor, a dispărut în noapte.

Stoney îşi ținea în continuare respirația, privind flăcările ce marcau motoarele… dincolo de prova… urcând… urcând… înghițite iar de noapte.

— OK, Brewer, spuse Barnes în microfon. Încă o tură. Ca o plimbare în parc.

— Îhî, *Roger*, *Homeplate*. Dar aminteşte-ți că parcurile pot fi a' dracu' de periculoase noaptea.

— Deci, *Captain*, începu Barnes pe un ton de conversație, care ar fi şansele ca rusnacii să dea chix?

Evident, era o încercare de a destinde atmosfera încărcată ce invada PriFly ca un nor de furtună. Războiul rusesc fusese subiectul principal de conversație la bordul fiecărei nave din CBG-14 încă de la plecarea din Norfolk[49], de săptămâna trecută.

— Zero la zero, i-o întoarse Tombstone. Inima-i bătea atât de tare încât Barnes sigur o auzea.

— Roşii nu îndrăznesc să arate punctele slabe ale loviturii de stat. Se pare că Leonov se abține să facă prima mişcare. Singura alternativă pe care o au neo-sovieticii este să transforme situația într-un război general. Un război mondial.

— Au, CAG, dar eşti plin de gânduri roz în noaptea asta, spuse Baines. Crezi că vor folosi şi armele nucleare?

— S-ar putea. Cred că nimeni n-ar vrea, nici măcar Krasilnikov. Şi totuşi…

Ridică din umeri.

— Este pentru prima dată când avem un astfel de război civil, în care ambele părți au arme nucleare. Iar războaiele fratricide sunt cele mai sângeroase, cu adevărat cele mai urâte dintre toate.

— Hey! făcu Baines. Îți aminteşti vremea când cu toții credeam că lumea va fi mai sigură fără Uniunea Sovietică?

— Şi ce ar trebui? rânji Stoney. Să ne întoarcem la frumoasele vremi de altădată, cu Războiul Rece?

Imperiul neo-sovietic aparent se prăbuşise în urma unei scurte, dar foarte dure campanii navale din Norvegia, în urmă cu nouă luni.

Când închidea ochii, Tombstone putea să-şi amintească, vuietul şi tunetele bătăliilor, coloanele imense de fum negru, adevărate ruguri funerare ale navelor, luptele aeriene ucigătoare cu avioanele înfruntându-se de moarte la viteze de peste Mach 2[50].

---

[48] bolter – un avion care ratează agățarea unuia dintre cablurile de aterizare de pe punte şi trebuie să redecoleze.

[49] Norfolk – mare bază navală americană.

[50] Mach – unitate de măsură a vitezei în zborul supersonic (Mach 1 = viteza sunetului în aer, în condiții standard).

Însuşi Tombstone se aflase într-un Hornet care survolase *la spuma valurilor*[51] puntea portavionului *Kreml* – chiar în clipele când nava amiral a Flotei Baltice a sovieticilor exploda într-o mare de flăcări. Pulsul îi creştea de fiecare dată când îşi aducea aminte.

USS *Thomas Jefferson* a fost greu avariat lângă Insulele Lafoten la finalul Bătăliei Fiordurilor. Reuşise să se *târască* înapoi cu propriile forțe, întâi la Scapa Flow[52], apoi la Norfolk, dar puntea de zbor îi era atât de avariată încât nimic nu putea ateriza, cu excepția elicopterelor. Atunci, chiar se vorbea de scoaterea navei din uz.

Dar evenimentele de peste Atlantic au hotărât altceva. Trupele Națiunilor Unite au ocupat rapid Moscova şi St. Petersburg, pe măsură ce unitățile Armatei Roşii se predau în masă. Se vorbea chiar de instalarea unui Guvern Aliat care să supervizeze revenirea la democrație în Rusia. Aproape peste noapte, a apărut Ilya Anatolevici Leonov şi Partidul Popular Democratic Rus care a preluat controlul guvernului. Trupele UN sau retras, iar comunitatea mondială urmărea (pe CNN *live from* Moscova) cu respirația tăiată cum se dezvolta cea mai nouă şi uimitoare democrație. Tocmai de aceea ştirile despre lovitura de stat militară de la mijlocul lui februarie a avut un efect devastator. Se părea că, peste noapte, vechea Cortină de Fier a căzut din nou. Singurele informații ce răzbăteau din gigantul, dar infirmul Rus, erau poveşti întunecate, de coşmar, despre epurări şi tribunale *ale poporului*, despre mobilizări, arestări făcute de KGB, asasinate, despre adeptul liniei dure din Armata Roşie, mareşalul Valentin Grigorevici Krasilnikov, care, judecând după poveştile răspândite de refugiații din Rusia, îl avea ca mentor spiritual declarat pe Stalin.

Războiul început de sovietici în Scandinavia, era clar acum, reîncepea. Veştile despre fuga din Moscova a lui Leonov şi a susținătorilor săi în sudul Munților Ural, a fost prima referire la existența războiului civil. Cu fostele republici silite să aleagă de partea cui sunt, cu Armata Roşie a lui Krasilnikov şi Armata Albastră a lui Leonov încleştate în sângeroase confruntări pe Râul Voronej, devenise evident că evenimentele din fosta Uniune Sovietică puteau să influențeze întregul mapamond.

Atât Roşii, cât şi Albaştrii, posedau arme nucleare. Cât timp trebuia să treacă, până când una sau alta dintre părți să le folosească?

Reparațiile lui *Thomas Jefferson* au primit prioritate maximă într-o națiune care se străduia deja să-şi îmbunătățească puterea militară. Puntea de zbor a lui *Jeff* a fost reparată în timp record, iar dotarea cu numărul standard de mai mult de nouăzeci de avioane organizate în zece escadrile, a fost refăcută.

Acum, *Jefferson* se reîntorcea în aceleaşi ape unde a fost avariat cu nouă luni în urmă. Era aceeaşi navă, dar cu mulți oameni noi… şi asta îi includea pe majoritatea aviatorilor.

---

[51] La spuma valurilor – zbor la extrem de joasă altitudine deasupra apei.

[52] Scapa Flow – bază navală engleză situată în Insulele Orkney, Scoția.

Pierderile din rândul aviatorilor, în timpul Bătăliei Fiordurilor, au fost mari, iar *Navy Department* a trebuit să facă eforturi serioase ca să găsească personal calificat pentru înlocuiri.

— 218, eşti bine, spuse LSO. Cere *mingea*.

Din boxe se auzea doar staticul, dar Tombstone şi-l imagina pe Conway în cockpit-ul Tomcat-ului, străduindu-se să vadă strălucind *chifteaua* în întunericul de cerneală al oceanului.

— 218, cere *mingea*. Confirmă.

— OK, domnilor, o văd, a replicat vocea lui Conway. 218, *mingea* la vedere. Unu virgulă… aha… adică zero nouă.

Deci nu mai avea destul combustibil pentru încă un *touch-and-go*.

— 218, *Roger*. Puntea liberă… BAGĂ GAZ!!!…

— GAZ, 218!!! SUS!!! SUS!!!

Doamne, Conway era prea jos pe pantă, năpustindu-se cu 140 de noduri direct în pupa navei. Din tenebrele nopții, Tomcat-ul se materializă ca o stafie cenuşie, cu botul ridicat, cu trenul de aterizare şi cârligul arestor coborâte într-o încercare disperată de a găsi puntea. F-14 izbi pista la doar câțiva metri de capăt, şocul trăgând brusc în jos nasul avionului. Maneta de gaze înainte, în plin… dar cârligul a agățat cablul doi stopând aparatul aproape instantaneu. Maneta de gaze înapoi… motoarele oprite…

— Mulțumescu-Ți, Doamne! făcu Tombstone. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne!

A dus la ochi puternicul binoclu de marină, 7x50. Tomcat 218 era dirijat de *o vestă galbenă* cu lanterne. Ploaia părea să se fi diminuat în ultimele minute, fiind rapid înlocuită de fulgi de zăpadă. Echipajul avionului a intrat în acțiune blocând roțile cu cale şi începu complexul *tie-down*[53] de securizare a aparatului. Căpitanul avionului a dezăvorât cabina, iar cupola basculă spre înapoi.

Tombstone îl privea prin binoclu pe *Lieutnant-commander* Conway şi pe coechipierul acestuia, RIO[54] *Lieutenant* Damiano. Stând încă în carlingă, scăldați de lumina reflectoarelor de pe insulă[55], păreau a fi în regulă, executându-şi procedurile de *shutdown*[56] cu obişnuitul calm profesional.

Nu era pentru prima dată când Tombstone se simțea uşor uimit de schimbările survenite în Air Wing de pe *Jefferson*… ca şi în toate Armata americană.

Se gândea că numărul mare de pierderi din Norvegia, ororile luptelor navale moderne, au avut un efect exact contrar asupra politicilor de recrutare, antrenament şi a opiniei publice americane. Uneori i se părea chiar greu de crezut.

---

[53] complexul *tie-down* – totalitatea manevrelor de dezactivare a aparaturii unui avion după aterizare.

[54] Radar Intercept Officer – avionul F-14 este biloc, cel din spatele cabinei fiind ofițerul ce se ocupă cu interceptarea țintelor, navigația, comunicațiile, etc.

[55] Insulă – pe un portavion, suprastructura este concentrată într-o zonă relativ restrânsă de la tribordul navei, restul spațiului fiind destinat punții de sbor.

[56] Shutdown – dezactivarea avionului după aterizare.

Prin binoclu, vedea pe Conway şi Damiano dându-şi căştile căpitanului avionului, apoi desfăcându-şi hamurile. Părul blond al Triciei Conway era tuns foarte scurt pentru a se potrivi bine cu casca; părul lui Rose era puțin mai lung şi negru ca pana corbului. Costumul de zbor nu putea masca complet formele feminine.

Lieutenant Chris Hanson, ce tocmai coborâse din Tomcat-ul său parcat la doar câțiva metri mai încolo, a pus piciorul pe scara avionului în timp cei striga ceva lui Conway. Apoi i-a trimis o bezea.

Asta, decise Tombsone, era categoric o cu totul altfel de Navy, față de aceea în care se înrolase în urmă cu mai bine de zece ani. Douăzeci şi opt de ofițeri aviatori, piloți şi RIO, s-au prezentat la datorie la bordul lui *Jefferson* în Norfolk acum două săptămâni. Dintre aceştia, doisprezece erau femei.

Marele şi mult aşteptatul experiment social, *„femei americane care participă direct la lupte”*, începuse la bordul lui USS *Thomas Jefferson.*

Va urma…

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 2

FONDURI DE RAZBOI

WAR CHEST

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

WAR CHEST
·FONDURI DE RAZBOI·

WAR CHEST ÎȘI DESFĂȘOARĂ ACȚIUNEA ÎN AFRICA, PE URMELE UNEI ÎNCĂRCĂTURI DE AUR EVACUATĂ DIN AFGANISTAN DE UN GRUP TERORIST. ASIDUU CĂUTATĂ DE SERVICIILE DE INFORMAȚII OCCIDENTALE, COMOARA ESTE DEPISTATĂ LA BORDUL UNEI NAVE CARGO ÎN TRANZIT PE MAREA ROȘIE. DAR INTERCEPTAREA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-UN DEZASTRU CÂND DOUĂ AVIOANE F/A-18F SUPER HORNET DE PE PORTAVIONUL HARRY S. TRUMAN SUNT DISTRUSE DE NIȘTE MISTERIOASE MiG-29. SATELITUL FRANCEZ DE SPIONAJ ESTE MARTOR LA ACȚIUNE, IAR FRANȚA ESTE IMPLICATĂ ÎN CURSA DE CAPTURARE A TEZAURULUI.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

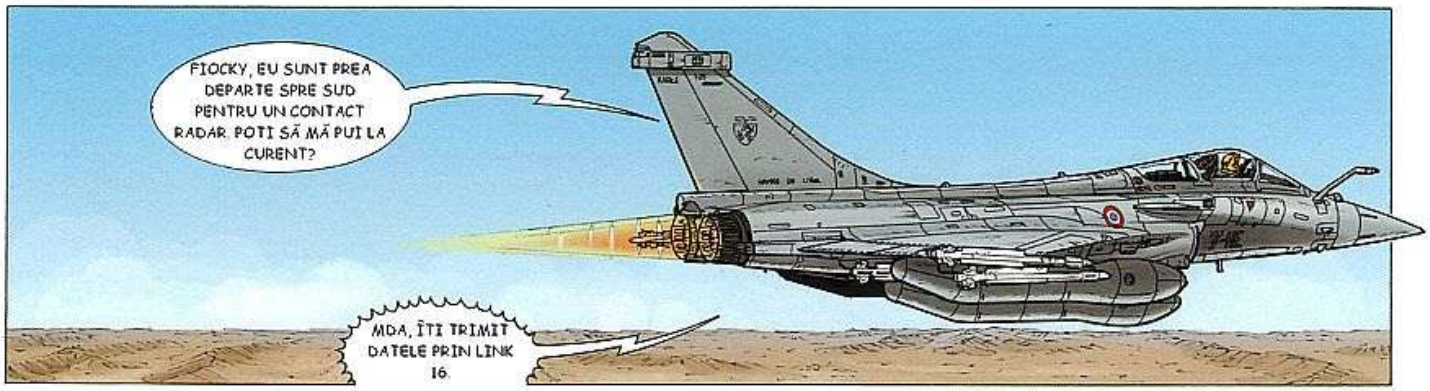

TOM, NOI SUNTEM MULT MAI APROAPE DECÂT VOI, CEI DIN PARTEA CEALALTĂ. ATACĂM PESTE DOUĂ MINUTE.
STAI PE FAZĂ. ACEST COLONEL KORGAN PARE A FI O VULPE BĂTRÂNĂ.
NICI O GRIJĂ, SITUATIA TACTICĂ ESTE CLARĂ. SI AVEM SPECTRA CARE NE VEGHEAZĂ CA O MAMĂ!

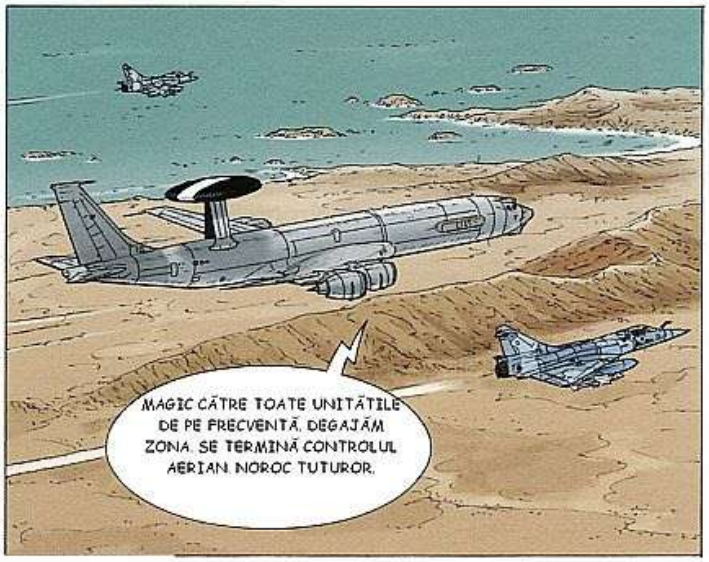

IAR NOI TREBUIE SĂ NE DESCURCĂM SINGURI CA BĂIETII MARI!
ÎNCEARCĂ SĂ N-O DAI ÎN BARĂ!
MĂRTURISESC CĂ-MI PLACE SĂ MĂ DESCURC SINGUR: MĂ MOTIVEAZĂ.

TOATE TĂRILE DIN ZONĂ AU MiG-29, DECI NU E NIMIC CIUDAT CU ASTA, FRATILOR. PROBABIL CĂ SUNT TÂLHARII NOSTRI. DAR VĂD CĂ ESTI CAM ÎNCINS. ÎTI REAMINTESC REGULAMENTUL DE ANGAJARE ÎN LUPTĂ: DESCHIDEM FOCUL NUMAI DACĂ SUNTEM ATACATI.
S-A MARCAT, TOM. MERGEM SĂ-I GĂDILIM DOAR UN PIC.

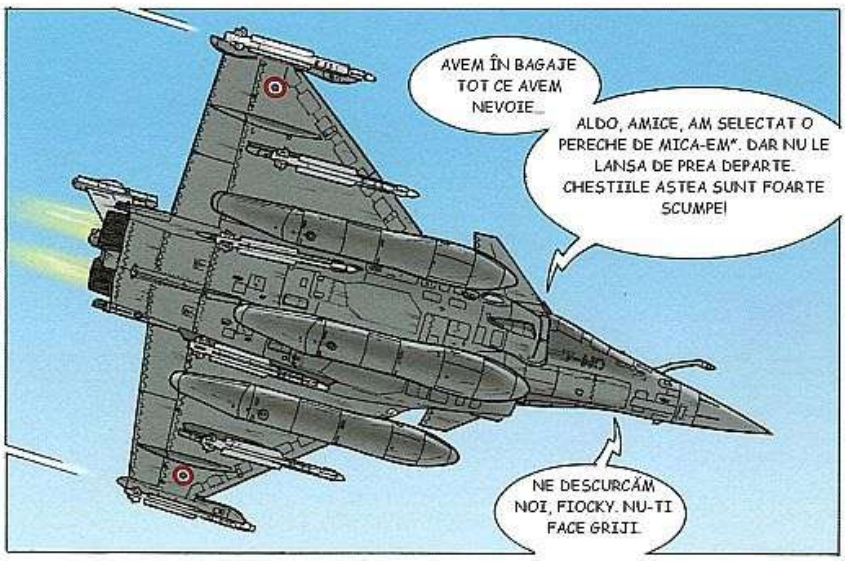
AVEM ÎN BAGAJE TOT CE AVEM NEVOIE...
ALDO, AMICE, AM SELECTAT O PERECHE DE MICA-EM*. DAR NU LE LANSA DE PREA DEPARTE. CHESTIILE ASTEA SUNT FOARTE SCUMPE!
NE DESCURCĂM NOI, FIOCKY. NU-TI FACE GRIJI.

DA, DA, PUTEM ÎNCEPE... AM PERMISIUNEA SĂ TRAG ÎN MiG-URI. AU INTRAT ÎN RAZA MICA, LA DISTANTA MAXIMĂ*. MAI ASTEPTĂM PUTIN, NU-I ASA, ALDO?
VĂD CĂ-TI PLACE SĂ MĂRESTI NITEL SUSPANSUL.

TRIT-34

*MICA - ULTIMA GENERATIE DE RACHETE FRANCEZE AER-AER CU RAZĂ SCURTĂ SI MEDIE. AU MARE EFICIENTĂ TACTICĂ AVÂND DOUĂ MODURI DE GHIDARE: ELECTROMAGNETICĂ (EM) SI INFRAROSU (IR).

*DISTANTA MAXIMĂ - DISTANTA MAXIMĂ DUPĂ LANSARE LA CARE POATE ATACA O RACHETĂ (INFORMATIE SECRETĂ).

NU-MI PLACE SĂ-MI IROSESC RACHETELE. DACĂ ESTI DE ACORD, LE LANSĂM ASUPRA LOR ÎN ZONA FĂRĂ SCĂPARE*
DECI, ASTEPTĂM PÂNĂ CE NE LOCALIZEAZĂ CU RADARUL.
EH, DE CE MAI ASTEPTĂM. NU MAI E NEVOIE. CONFORM SPECTRA, TOCMAI NE-AU DETECTAT.
PĂI SĂ VEDEM CE ARE DE SPUS OSF... DETECTEZ 2... 3... NU, 4 RACHETE PE CURS DE APROPIERE! PROBABIL AA-10C ALAMO. SPECTRA CONFIRMĂ.
IDIOTII! AI NOSTRI SUNT!

*MOD DE LANSARE CARE NU-I MAI LASĂ NICI O SANSĂ ADVERSARULUI. TOTUSI, PENTRU A PUTEA FI APLICAT, AVIONUL TREBUIE SĂ SE APROPIE MAI MULT DE TINTĂ SI SĂ RĂMÂNĂ ÎN CONTACT CU ACESTA MAI MULT TIMP.

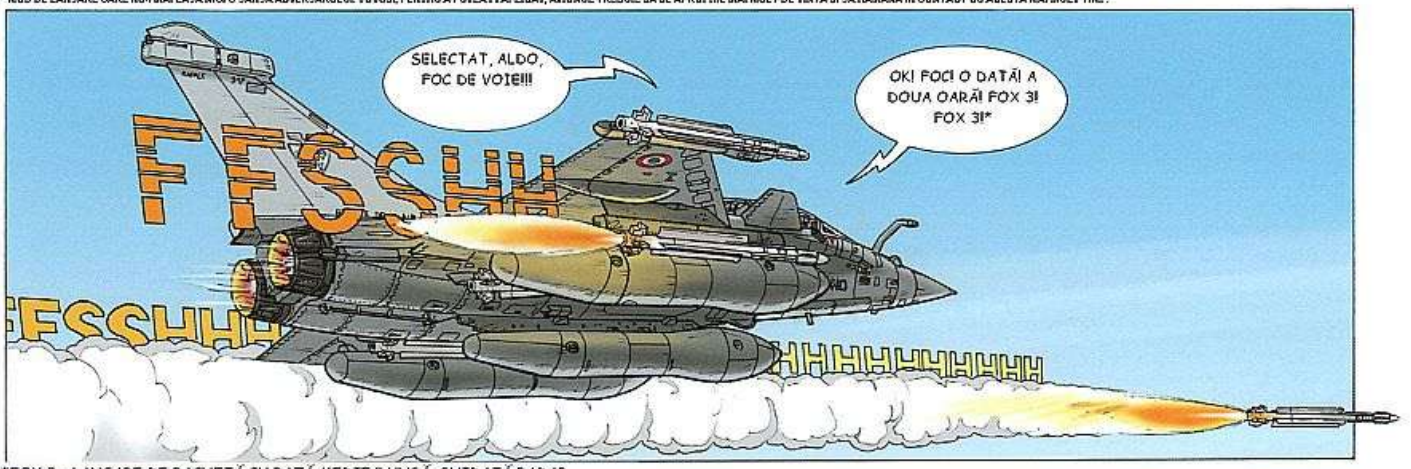

*FOX 3 - LANSARE DE RACHETĂ CU RAZĂ MEDIE/LUNGĂ, GHIDATĂ RADAR.

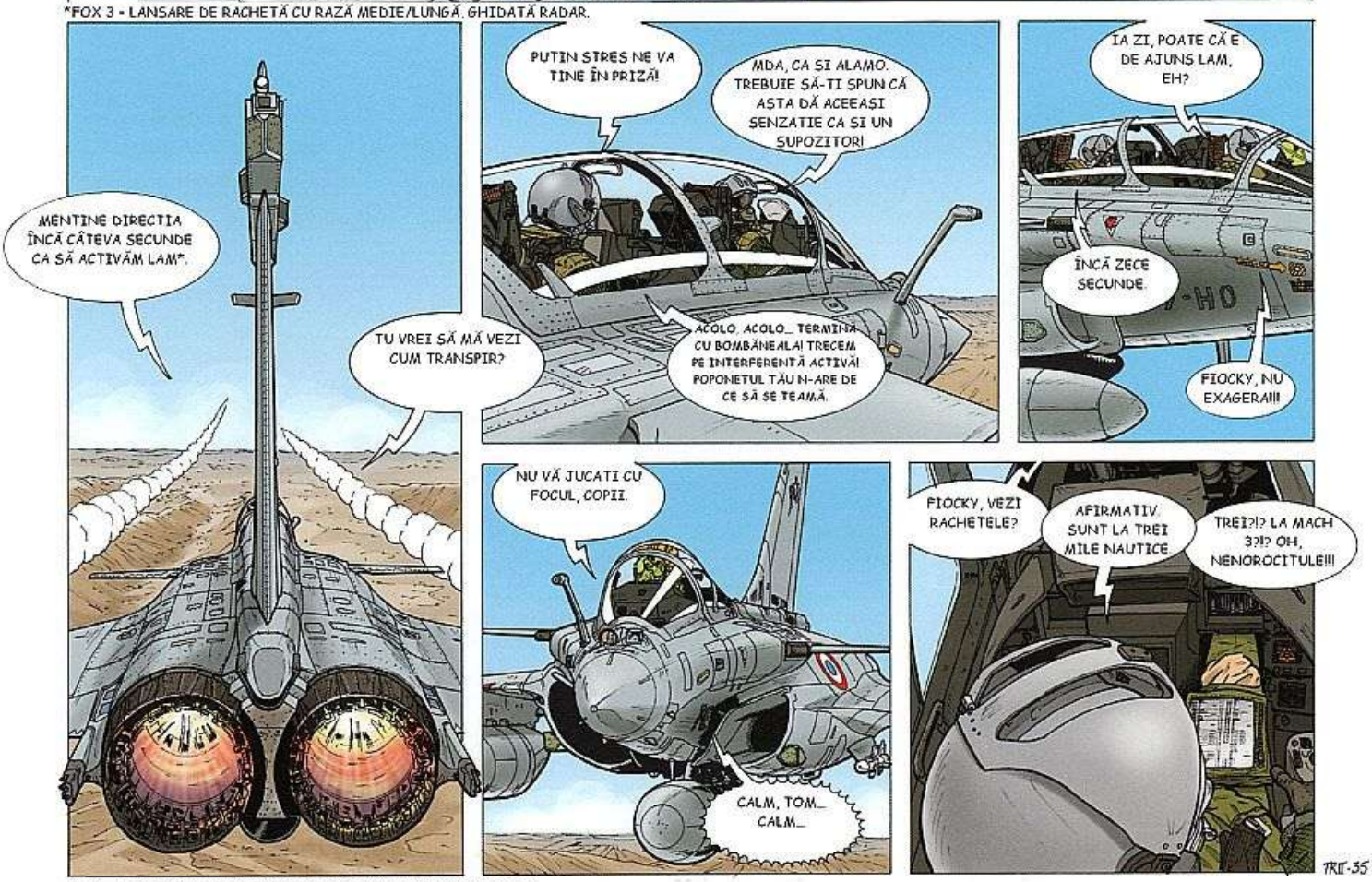
MENTINE DIRECTIA ÎNCĂ CÂTEVA SECUNDE CA SĂ ACTIVĂM LAM*.
TU VREI SĂ MĂ VEZI CUM TRANSPIR?
PUTIN STRES NE VA TINE ÎN PRIZĂ!
MDA, CA SI ALAMO. TREBUIE SĂ-TI SPUN CĂ ASTA DĂ ACEEASI SENZATIE CA SI UN SUPOZITOR!
ACOLO, ACOLO... TERMINĂ CU BOMBĂNEALA! TRECEM PE INTERFERENTĂ ACTIVĂ! POPONETUL TĂU N-ARE DE CE SĂ SE TEAMĂ.
IA ZI, POATE CĂ E DE AJUNS LAM, EH?
ÎNCĂ ZECE SECUNDE.
FIOCKY, NU EXAGERA!!!
NU VĂ JUCATI CU FOCUL, COPII.
CALM, TOM... CALM...
FIOCKY, VEZI RACHETELE?
AFIRMATIV. SUNT LA TREI MILE NAUTICE.
TREI?!? LA MACH 3?!? OH, NENOROCITULE!!!
TRIT-35

*LAM - LEGĂTURA AVION-RACHETĂ, COMPUTERUL RACHETEI ESTE INFORMAT DE RADARUL AVIONULUI ÎN TIMP CE O GHIDEAZĂ ÎN ZBOR CĂTRE TINTĂ. DACĂ SE SCHIMBĂ CEVA, ÎN PARTEA FINALĂ A TRAIECTORIEI RACHETA VA ZBURA INDEPENDENT.

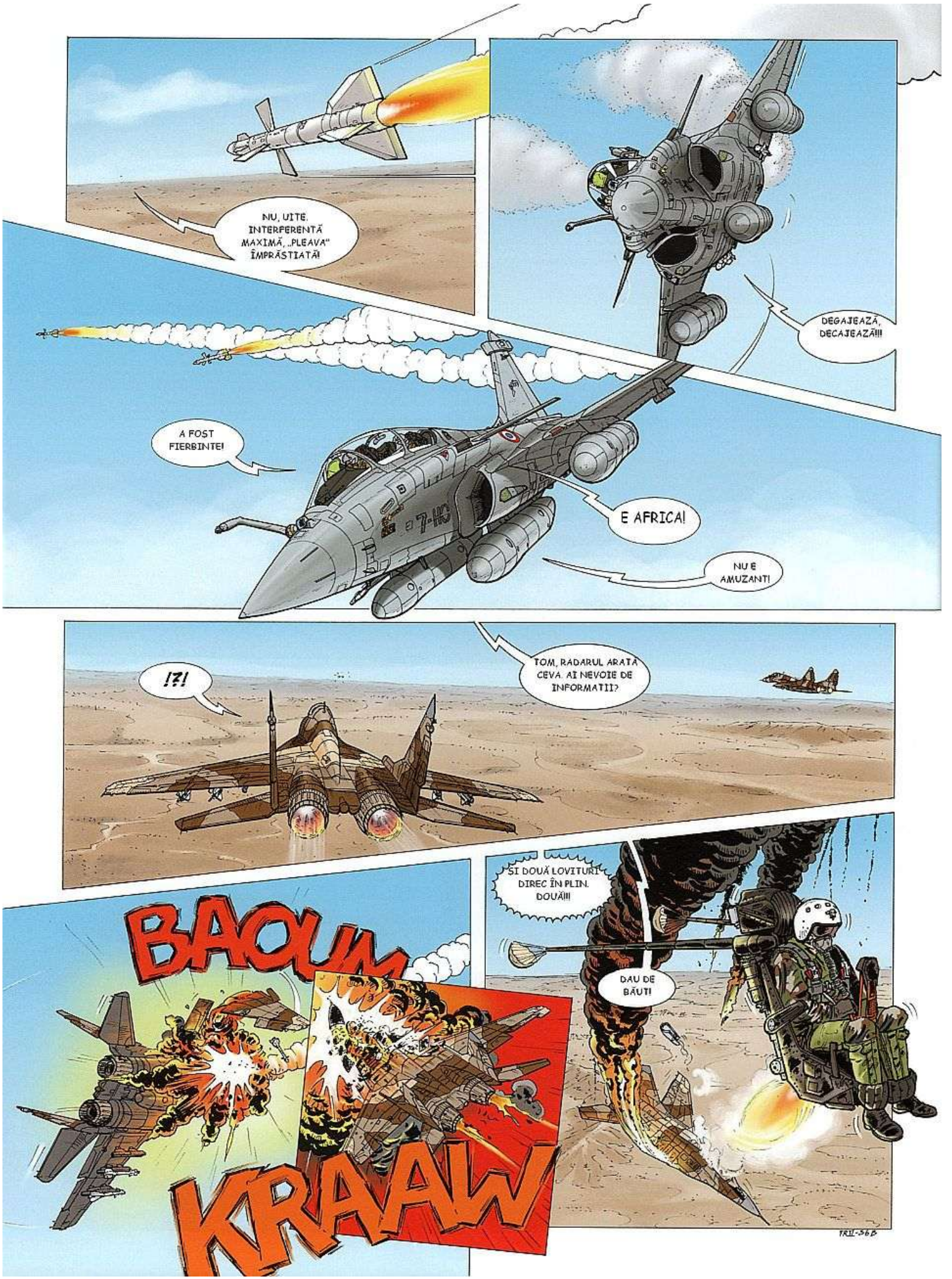
NU, UITE. INTERFERENȚĂ MAXIMĂ, „PLEAVA" ÎMPRĂȘTIATĂ!
DEGAJEAZĂ, DECAJEAZĂ!!!
A FOST FIERBINTE!
E AFRICA!
NU E AMUZANT!
!?!
TOM, RADARUL ARATĂ CEVA. AI NEVOIE DE INFORMAȚII?
BAOUM
KRAAW
ȘI DOUĂ LOVITURI. DIREC ÎN PLIN. DOUĂ!!!
DAU DE BĂUT!

BUNĂ TREABĂ, BĂIEȚI. OK, RECUPERĂM AURUL ȘI... NE DUCEM LA CULCARE!
YEȘ!!!

CA ȘI CUM A-I PUTEA DORMI DUPĂ ASA CEVA!
NU SUNT UN PACHET DE NERVI CARE SE LUPTĂ CU STRESUL CA TINE!

DRAKKAR CĂTRE RAZOR 17, CONFIRMĂM DOBORÂREA MiG-URILOR.
AFIRMATIV.

BUNĂ VÂNĂTOARE! NE ÎNDREPTĂM IAR SPRE CONVOI. SĂ FIȚI ACOLO PESTE ZECE MINUTE.
ȘI ACUM, DIRECȚIA D4 CA SĂ VEDEM UNDE ESTE JESS.

DUPĂ 15 MINUTE...
TRANSALL ESTE DEJA AICI. PERFECT.

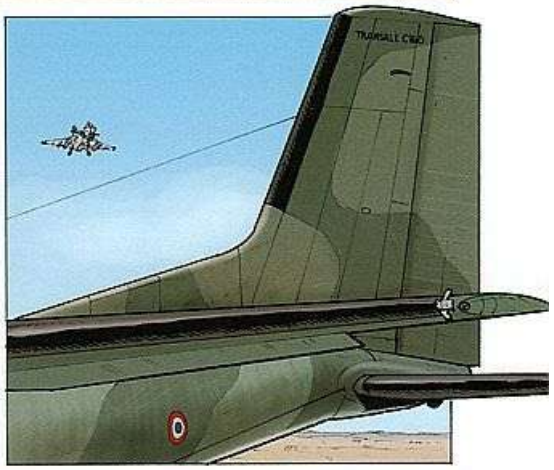
TRANSALL C160

TIOUTIOU

ARMÉE DE L'AIR

TRI-57

FRUMOS DIN PARTEA VOASTRĂ SĂ MĂ VIZITAȚI.
JESSICA, CE MAI FACI?
BINIȘOR, DATE FIIND CONDIȚIILE... MECANICII VOR PUTEA SĂ-L REPARE LA FAȚA LOCULUI.
TOTUȘI, VA FI NEVOIE DE DOUĂ ORE DE MUNCĂ, CĂPITANE. TREBUIE SĂ SCHIMBĂM CONDUCTELE HIDRAULICE. DAR MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ ACOPERIM GĂURILE
DECI VOM AVEA DESTUL TIMP CA SĂ ADMIRĂM TRAGEREA TA AER-SOL. BĂIEȚII „LARZAC" SUNT FOARTE AMABILI, NE-AU TRIMIS UN FENNEC.
DE FAPT, ALDO ȘI FIOCKY AU DOBORÂT DOUĂ MiG-29.
CU TEZAURUL RECUPERAT, REZULTĂ UN SCOR FOARTE FRUMOS!
armée de TERRE

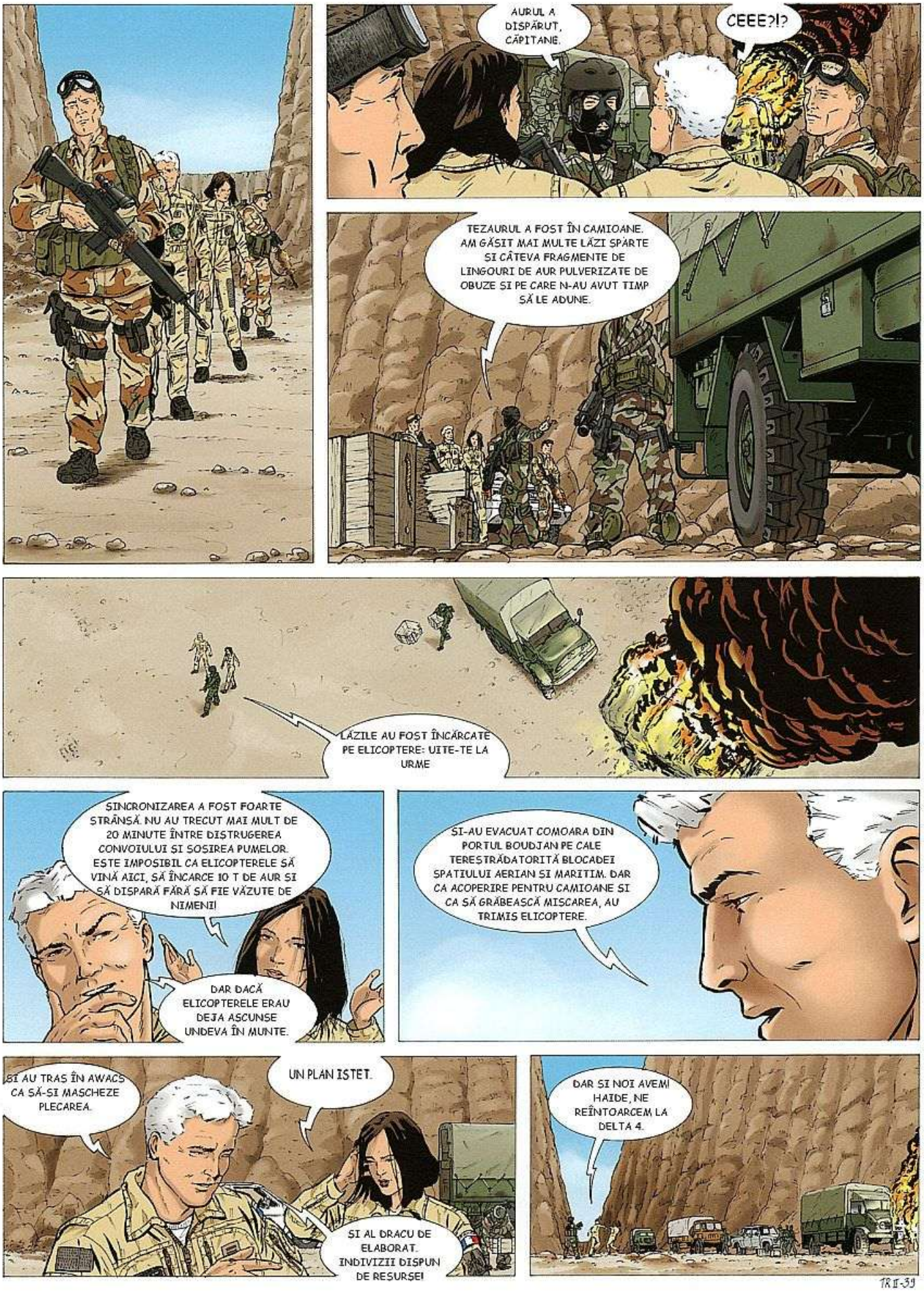
AURUL A DISPĂRUT, CĂPITANE.
CEEE?!?
TEZAURUL A FOST ÎN CAMIOANE. AM GĂSIT MAI MULTE LĂZI SPARTE SI CÂTEVA FRAGMENTE DE LINGOURI DE AUR PULVERIZATE DE OBUZE SI PE CARE N-AU AVUT TIMP SĂ LE ADUNE.
LĂZILE AU FOST ÎNCĂRCATE PE ELICOPTERE: UITE-TE LA URME
SINCRONIZAREA A FOST FOARTE STRÂNSĂ. NU AU TRECUT MAI MULT DE 20 MINUTE ÎNTRE DISTRUGEREA CONVOIULUI SI SOSIREA PUMELOR. ESTE IMPOSIBIL CA ELICOPTERELE SĂ VINĂ AICI, SĂ ÎNCARCE 10 T DE AUR SI SĂ DISPARĂ FĂRĂ SĂ FIE VĂZUTE DE NIMENI!
DAR DACĂ ELICOPTERELE ERAU DEJA ASCUNSE UNDEVA ÎN MUNTE.
SI-AU EVACUAT COMOARA DIN PORTUL BOUDJAN PE CALE TERESTRĂDATORITĂ BLOCADEI SPATIULUI AERIAN SI MARITIM. DAR CA ACOPERIRE PENTRU CAMIOANE SI CA SĂ GRĂBEASCĂ MISCAREA, AU TRIMIS ELICOPTERE.
SI AU TRAS ÎN AWACS CA SĂ-SI MASCHEZE PLECAREA.
UN PLAN ISTET.
SI AL DRACU DE ELABORAT. INDIVIZII DISPUN DE RESURSE!
DAR SI NOI AVEM! HAIDE, NE REÎNTOARCEM LA DELTA 4.
TR II-39

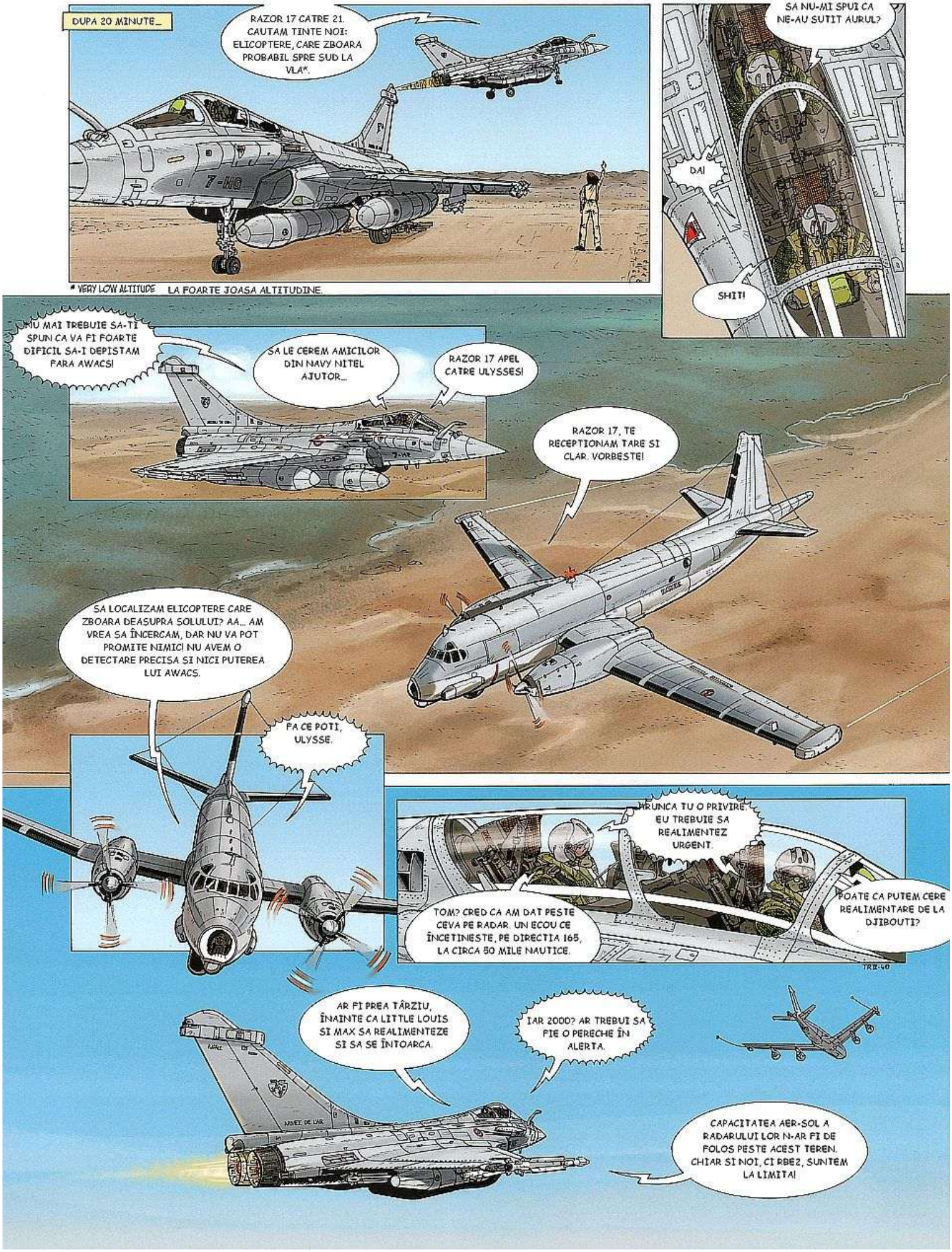
DUPA 20 MINUTE_
RAZOR 17 CATRE 21. CAUTAM TINTE NOI: ELICOPTERE, CARE ZBOARA PROBABIL SPRE SUD LA VLA*.
* VERY LOW ALTITUDE LA FOARTE JOASA ALTITUDINE.
SA NU-MI SPUI CA NE-AU SUTIT AURUL?
DA!
SHIT!
NU MAI TREBUIE SA-TI SPUN CA VA FI FOARTE DIFICIL SA-I DEPISTAM FARA AWACS!
SA LE CEREM AMICILOR DIN NAVY NITEL AJUTOR_
RAZOR 17 APEL CATRE ULYSSES!
RAZOR 17, TE RECEPTIONAM TARE SI CLAR. VORBESTE!
SA LOCALIZAM ELICOPTERE CARE ZBOARA DEASUPRA SOLULUI? AA... AM VREA SA ÎNCERCAM, DAR NU VA POT PROMITE NIMIC! NU AVEM O DETECTARE PRECISA SI NICI PUTEREA LUI AWACS.
FA CE POTI, ULYSSE.
HRUNCA TU O PRIVIRE. EU TREBUIE SA REALIMENTEZ URGENT.
TOM? CRED CA AM DAT PESTE CEVA PE RADAR. UN ECOU CE ÎNCETINESTE, PE DIRECTIA 165, LA CIRCA 50 MILE NAUTICE.
POATE CA PUTEM CERE REALIMENTARE DE LA DJIBOUTI?
AR FI PREA TÂRZIU, ÎNAINTE CA LITTLE LOUIS SI MAX SA REALIMENTEZE SI SA SE ÎNTOARCA.
IAR 2000? AR TREBUI SA FIE O PERECHE ÎN ALERTA.
CAPACITATEA AER-SOL A RADARULUI LOR N-AR FI DE FOLOS PESTE ACEST TEREN. CHIAR SI NOI, CI RBE2, SUNTEM LA LIMITA!

ADICA, VREI SA SPUI CA TREBUIE SA NE DESCURCAM SINGURI, NU-I ASA?
ALDO, TE SIMT TENSIONAT? ESTI STRESAT?
EU? STRESAT? E O INSULTA? AM DOBORÂT DOUA MIG-URI. SUNT REGELE PILOTILOR DE VÂNATOARE!
PAI ATUNCI, VREA MAJESTATEA VOASTRA SA IA DIRECTIA 165? SI PE URMA POATE SA MAI DOBOARE CEVA...

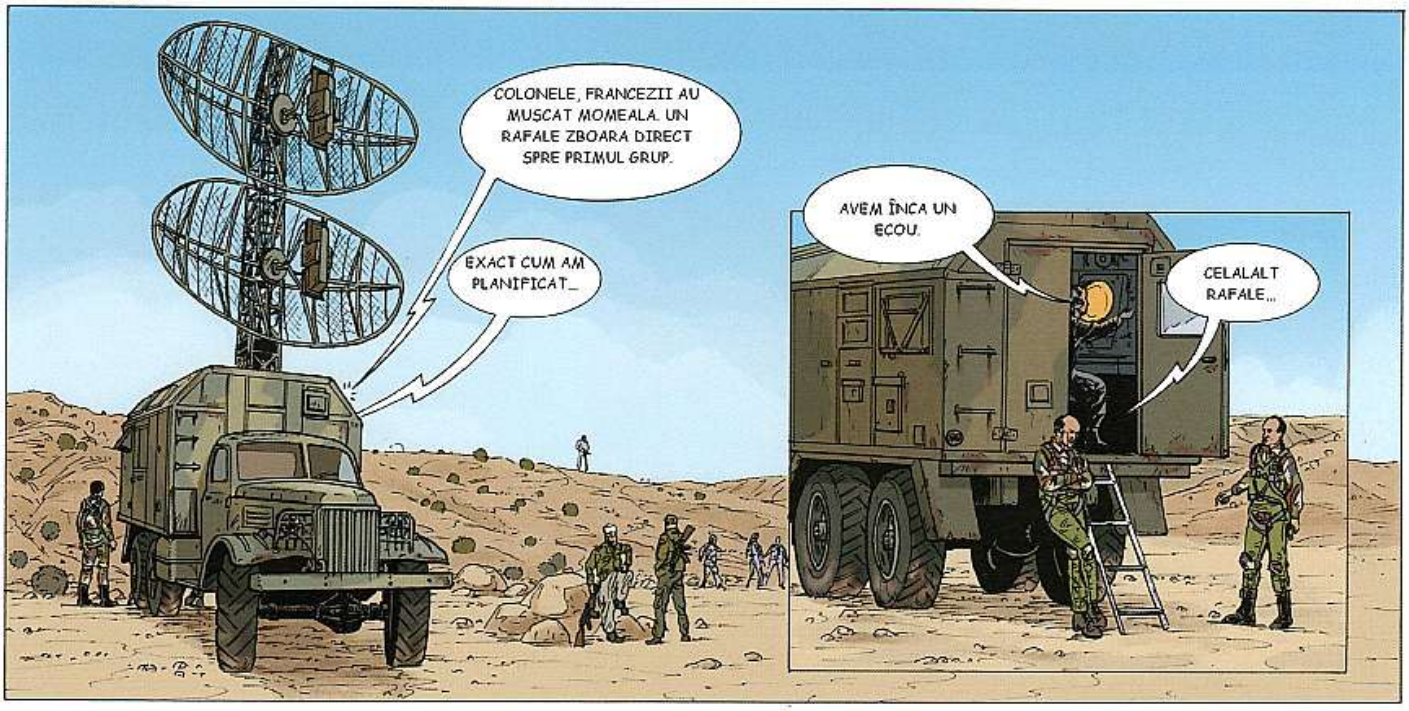
COLONELE, FRANCEZII AU MUSCAT MOMEALA. UN RAFALE ZBOARA DIRECT SPRE PRIMUL GRUP.
EXACT CUM AM PLANIFICAT...
AVEM ÎNCA UN ECOU.
CELALALT RAFALE...

A DESCOPERIT AL DOILEA GRUP...
EI SUNT APROAPE ORBI FARA AWACS. DESERTUL ESTE MULT PREA MARE PENTRU RADARUL DIRECTIONAL AL AVIOANELOR DE LUPTA.

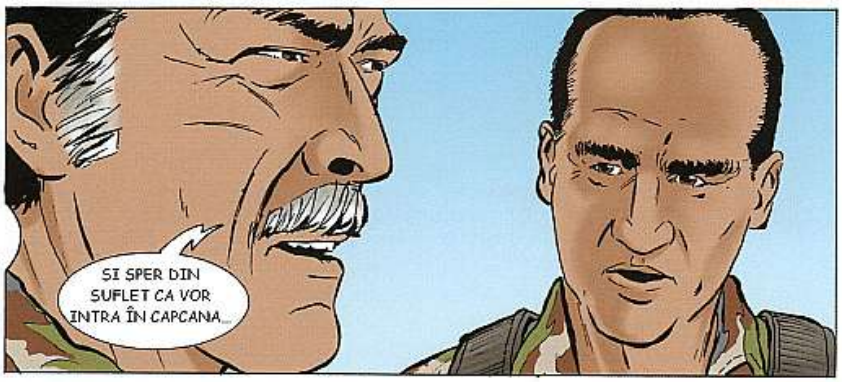
SI SPER DIN SUFLET CA VOR INTRA ÎN CAPCANA...

ULYSSES CATRE RAZOR 17, AM O URMA. DIRECTIA 190, DISTANTA 108 MILE.

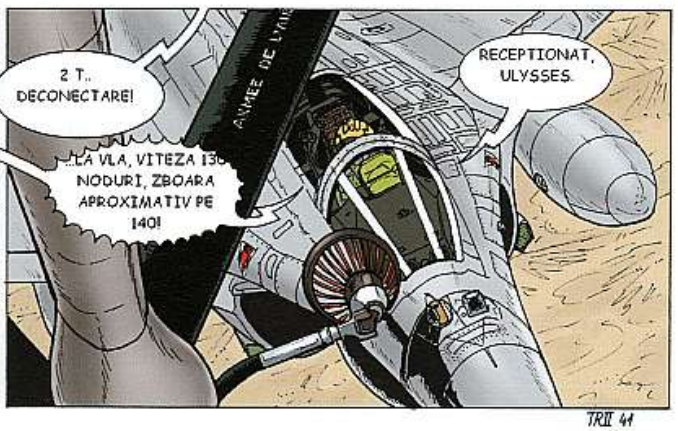
2 T.. DECONECTARE!
RECEPTIONAT, ULYSSES.
...LA VLA, VITEZA 130 NODURI, ZBOARA APROXIMATIV PE 140!

TRII 41

HMM, TINÂND CONT DE POZITIE SI DIRECTIE, SE ÎNDREAPTA CATRE FRONTIERA BOTSWANIANA.

RAZOR 17 CATRE 21, VOI INSPECTA URMA SUSPECTA AFLATA MAI DEPARTE SPRE EST DE TINE.

CREZI CA AU SEPARAT COMOARA?
IN LOCUL LOR EU ASTA AS FI FACUT. CEVA PE PARTEA TA?

MA APROPII. OPTRONICA IMI DA PRIMELE IMAGINI.

TRII - 42

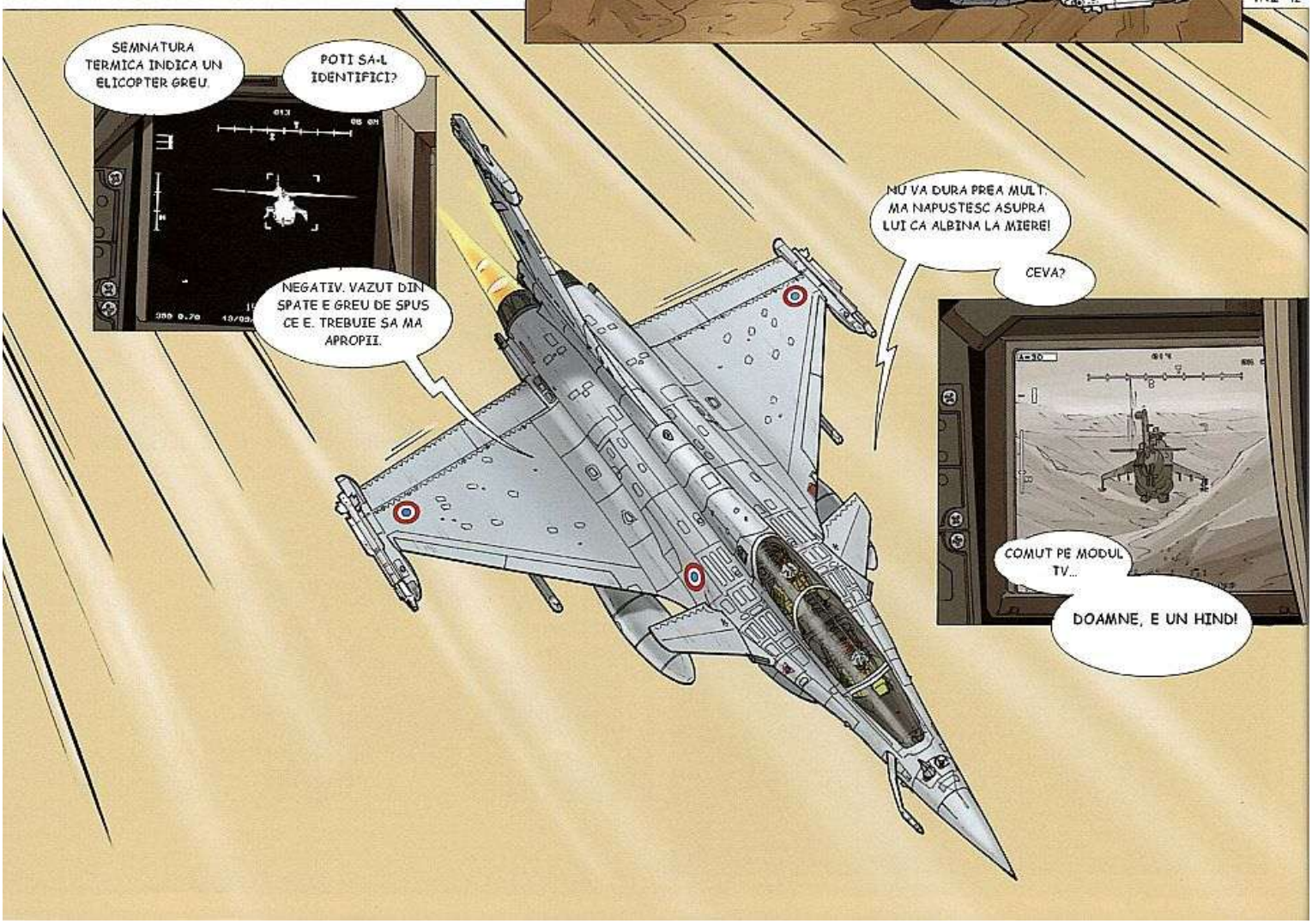
SEMNATURA TERMICA INDICA UN ELICOPTER GREU.
POTI SA-L IDENTIFICI?
NEGATIV. VAZUT DIN SPATE E GREU DE SPUS CE E. TREBUIE SA MA APROPII.
NU VA DURA PREA MULT. MA NAPUSTESC ASUPRA LUI CA ALBINA LA MIERE!
CEVA?
COMUT PE MODUL TV...
DOAMNE, E UN HIND!

TIPUL ACESTA DE ELICOPTER POATE TRANSPORTA 10 T?!
NICI MACAR UNA SINGURA! NE-AM LASAT ADEMENITI CA PROSTII!
ATENTIE LA ORA 3!!!
UN ALT HIND ÎN AMBUSCADA!
TiiiTiiTTiTTiTTiTTiTTi
RACHETE! MOMELI, REPEDE!!!
ȘUNTEM VIZATI, CABRAJ!!!
BRRRAAAAA
FUCK, SUNTEM LOVITI!!!
LIBER!!! DEGAJEAZA!!!
TOM, E O CAPCANA!!! AM FOST LOVITI!! NE ÎNDREPTAM SPRE DJIBOUTI!
POTI SA AJUNGI ACOLO?
NE RUGAM!
TRII -43

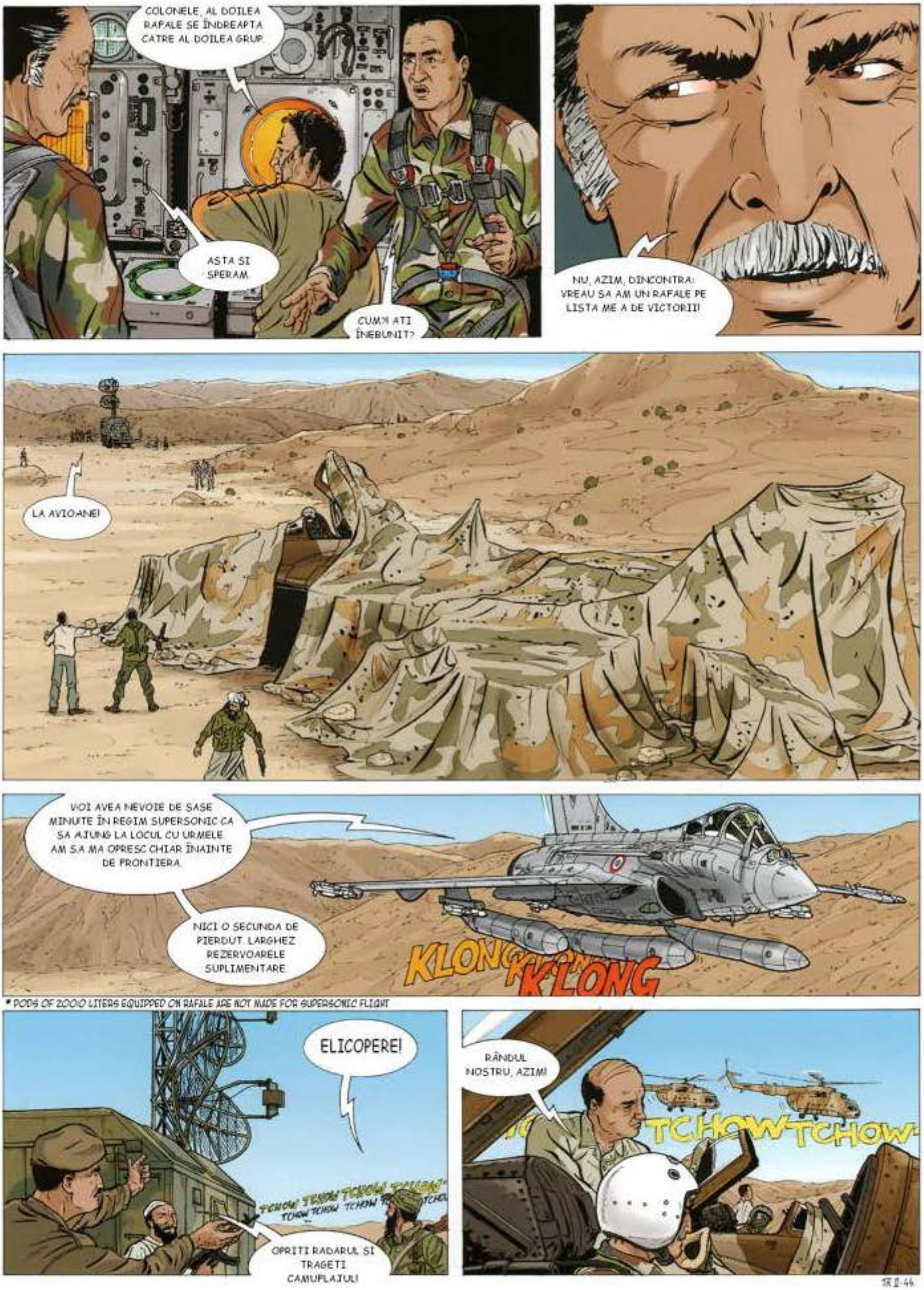
COLONELE, AL DOILEA RAFALE SE ÎNDREAPTA CĂTRE AL DOILEA GRUP
ASTA SI SPERAM.
CUM?! ATI ÎNEBUNIT?
NU, AZIM, DIMPOTRIVĂ: VREAU SĂ AM UN RAFALE PE LISTA MEA DE VICTORII!
LA AVIOANE!
VOI AVEA NEVOIE DE ŞASE MINUTE ÎN REGIM SUPERSONIC CA SĂ AJUNG LA LOCUL CU URMELE. AM SĂ MĂ OPRESC CHIAR ÎNAINTE DE FRONTIERĂ.
NICI O SECUNDĂ DE PIERDUT. LĂRGHEZ REZERVOARELE SUPLIMENTARE
KLONG KLONG
* PODS OF 2000 LITERS EQUIPPED ON RAFALE ARE NOT MADE FOR SUPERSONIC FLIGHT
ELICOPERE!
TCHOW TCHOW TCHOW
OPRIŢI RADARUL ŞI TRAGEŢI CAMUFLAJUL!
RÂNDUL NOSTRU, AZIM!
TCHOW TCHOW
TR 2-46

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro